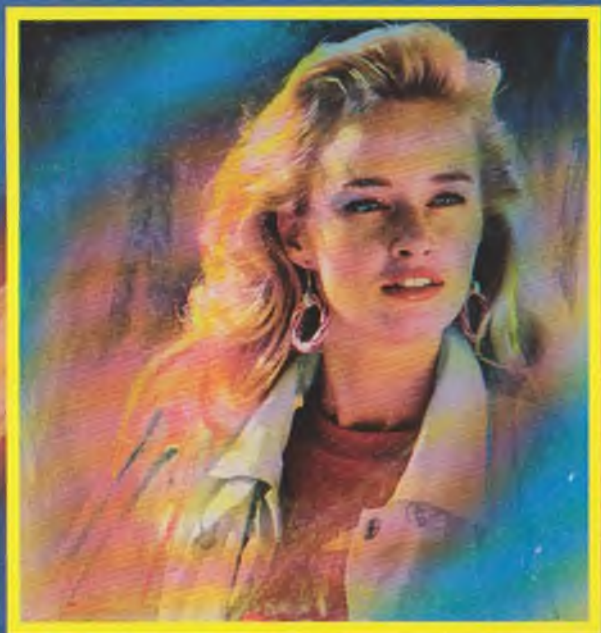

Jennifer Blake

VALEA AURULUI

gianninajollys

JENNIFER BLAKE

VALEA AURULUI

GOLDEN HOPE
by: JENIFFER BLAKE

gianninajollys

JENIFFER BLAKE

VALEA AURULUI

Traducerea
MARA WAGNER

**EDITURA GRANADA
BUCUREȘTI**

Consilier editorial: **CORNEL SĂRBU**

Culegere: **IULIANA PETROV**

Tehnoredactare: **IREN-ADELINA IVAN**

I.S.B.N.: 973-97525-3-5

CAPITOLUL 1

Vântul de seară foşnea peste câmpie. Flutura pânzele căruţelor, ridica praful printre cai şi boi şi-l amesteca cu fumul gri-albăstrui al focului de tabără. Mângâia tufişurile şi iarba şi şuiera peste dâmbul pe care stătea tânăra femeie cu păr negru cu reflexe albastre. Femeia trebuia să închidă ochii, pentru a se feri de praful dens care încerca să acopere totul: oameni şi animale.

Serena Walsh îşi trase pe umeri baticul gros. Vântul venea dinspre munţi, acei munţi care arătau ca un nor moale, de culoarea levănţicăi. Vântul era răcoros şi proaspăt după căldura zilei şi aducea cu el o adiere de

toamnă, chiar dacă la picioarele Serenei se unduiau în vânt flori de vară. În câteva zile aveau să ajungă la munți, la vârful "Pikes Peak", pe care cuceritorii spanioli îi descoperiseră primii. La poalele muntelui se afla un oraș, un oraș destul de mare, locuit de mulți oameni veseli și normali. Religioși, dar nu fanatici. Acolo, slavă Domnului, Serena avea să părăsească această sumbră caravană, acești oameni neprietenoși, aceste femei cu privirile-n pământ și cu copiii lor, care nu râdeau niciodată.

Serena își aruncă părul pe spate cu un gest parcă de eliberare. Trăsăturile ei fine căpătară o expresie încăpățânată și în ochii gri-albaștri i se citea o privire foarte hotărâtă. Ea nu era mormonă. Și nici nu avea de gând să devină. Nu aveau decât să se uite strâmb la părul ei despletit, la capul descoperit, la spiritul ei de libertate și la obiceiurile ei de persoană singuratică. N-aveau decât să se încrunte din cauza hainelor ei colorate și strâmte. Era adevărat că hainele îi stăteau cam fix pe ea dar se mai împlinise de când i le cususe mama ei, pe când Serena avea șaisprezece ani. Era de necrezut, trecuseră abia trei ani de când părăsise un cămin și o viață normală. I se părea o veșnicie de atunci.

Din direcția căruțelor răsună un strigăt strident. Serena își auzi strigat numele și întoarse capul. O femeie cu mâinile în șold se uita spre ea. Chiar și de la distanța aceasta, Serenei i se păru că vede fața întunecată, palidă și înclădită a femeii. Beatrice, cea de-a doua soție a lui Eler Greer, se ocupa cu îmblânzirea ființei pe care i-o băgase pe gât bărbatu-său. Și nu vedea de ce Serena voia să se sustragă de la sarcinile dinaintea cinei. Beatrice credea probabil că Serena vrea neapărat să facă pe oaia neagră. Dar Serena nu înțelegea de ce se face atâta vâlvă în jurul ei. Bărbații o studiau de sub pălăriile lor negre, doar pentru că era cu totul deosebită față de celelalte femei supuse și incolore ale caravanei.

Serena nu se gândise niciodată să-l seducă pe vreun bărbat al caravanei, deși ei nu s-ar fi supărat.

Trebuia doar să te uiți la Elder Greer, care tocmai își adăpa calul. Se opri, se prefăcu că-și șterge sudoarea de pe frunte cu cârpa aceea slinoasă, iar în tot timpul acesta se uita spre Serena. Chiar și el, căpetenia caravanei, trăgea mereu cu ochiul spre Serena. Probabil că la slujba lui de seară va fi din nou pomenită seducătoarea Isabel și Ingrozitorul ei sfârșit.

Beatrice mai strigă încă o dată cu glas strident. Serena oftă și se prefăcu că nu aude. Era de părere că nu le datora nimic acestor mormoni.. Nu ea se rugase de familia Greer să o adopte, după ce-i muriseră părinții de tifos, la trei săptămâni după sosirea lor în Missouri. Serena chiar le refuzase dubioasa ospitalitate. Dar cei mai în vârstă s-au sfătuit între ei și au ignorat total părerea Serenei. Avea nevoie de protecție, spusese. Ea n-ar fi în stare să aibă singură grijă de animale sau să conducă o căruță. Avea nevoie de o persoană matură și experimentată, care să-i dea instrucțiuni cum să ducă o viață cumpătată și să-și ferească sufletul de "cel rău". Îl însărcinaseră pe Elder Greer cu această problemă, mai exact se însărcinase singur, căci el era cel mai în vârstă dintre "sfînții ultimelor zile". Serena urma să se alăture "familiei" lui, celor trei soții. Agatha, cam bătrână, modestă și blândă, cu care Elder Greer era căsătorit de douăzeci de ani; Beatrice, insipidă, cu ochi negri și încăpățânați și Lessie, cea cu păr blond și ochi albaștri spălăciți, care priveau mereu naivi și copilăroși, deși trupul ei era foarte copt pe sub rochia gri, fără nici o formă. Serena era cu vreo doi ani mai tânără decât Lessie și de aceeași vârstă cu fiul celei mai bătrâne dintre neveste. Totuși nu era tratată ca un copil, ci ca una dintre femei, ceea ce o enerva foarte tare, mai ales când venea la ea Elder Greer. Acesta se uita la ea și-i vorbea despre faptul că trupul și sufletul ei se află în mâna lui, prinzând-o de mână cu degete umede și insistente. Spunea că de îndată ce Serena se va converti la credința mormonă, va deveni una cu el și cu familia lui. Va fi în siguranță în poala lui,

binecuvântată printr-o legătură sacră. Averele ei va fi și a lui și a lui va fi și a ei. Va fi penetrată de forța divină masculină, floarea fecioriei ei va fi culeasă devreme, iar el se va odihni în pace în sublimul templu al feminității ei. Spre diferență de frumoasele cuvinte, expresia ochilor îi era atât de camală, încât Serena se smulsese și o luase la fugă. Din ziua aceea își făcea mereu propriul ei foc de tabără, mânca doar din vasele ei și nu dormea decât cu pânza de la intrarea în căruță bine legată.

Era totuși destul de des silită să suporte compania bătrânului, când trebuia să vină la slujbele în care el se străduia mereu să o convertească la credința mormonă. Dar n-avea niciodată nici un succes, iar de-a lungul timpului membrii "familiei" au început să o urască pentru că nu voia să accepte cinstea ce i se oferea.

Câteodată Serena se revolta și făcea exact ceea ce "familia" ar fi dezaprobat cu siguranță. De exemplu, mergea dreaptă și nu stătea cu celelalte femei. Se obișnuise, când era cald, să se descheie la primii nasturi ai bluzei și să-și suflece mânecele peste brațele ei frumoase. Câteodată, seara, se îmbrăca cu rochia de mătase a mamei ei și cu pantofii cu toc și stătea în fața căruței ei; lumina de la foc îi cădea pe umerii sifidii, iar decolteul îi dezvelea valea umbroasă dintre sâni. Ciudat, cum privirile poficioase ale bărbaților și mișcările incluzate ale femeilor făceau din rochia de seară a mamei ei o piesă de îmbrăcăminte de cea mai joasă speță.

Cu părul strâns într-o coadă, ce i se revărsa în bucle strălucitoare pe umeri, Serena semăna foarte bine cu poza miniaturală a mamei ei francezo-creole, pictată pe când era încă o tânără din New Orleans. Diferența consta doar în acea trăsătură fermă din jurul gurii și în ochi. Culoarea gri-albastră de proveniență irlandeză o moștenește de la tatăl ei. Felicite Crevecoeur se îndrăgotește de tânărul muncitor irlandez, un simplu tâmplar de pe plantația tatălui ei și se căsătorise cu el împotriva voinței familiei. Tatăl Serenei, Sean Walsh, care nu reușise să

dobândească averea și respectul de care, considera ei, i le datora soției sale, și care nici nu putea sta prea mult în același loc, a făcut din Felicite și unica sa fiică niște țigani. Ele nu s-au plâns. Felicite era fericită alături de fiica ei și de bărbatul care considera viața o glumă, n-o lua în serios și cânta când avea necazuri.

Serena oftă din greu, amintirile acestea erau dureroase. Părinții ei nu mai erau. Senzația de disperare era mult prea profundă pentru ca să mai poată plânge, lucru pe care mormonii nu l-ar fi înțeles și nu i l-ar fi iertat. Tatăl ei crezuse că-și va găsi norocul la poala aceluși munte pe nume "Pikes Peak", în Cripple Creek, noul oraș al căutătorilor de aur. Aurul îl atrăsese atât de tare, încât vânduse tot ce avea, puținele bijuterii ale soției sale și promise în întâmpinarea unei vieți noi. N-a avut nimic împotriva în a se alătura acestor pelerini, când a constatat că nu-i ajungeau banii de tren. Ce bine ar fi fost dacă în acea vară ar mai fi avut răbdare și ar fi muncit până ar fi avut toți banii. Ar fi ajuns cam în același timp și nici n-ar fi băut din apa infestată, care i-a ucis pe el și pe soția lui. Dar Sean Walsh fusese prea nerăbdător, trebuia să fie mereu în mișcare.

Monoton, tare și modern, se auzea un tren în depărtare, la nord de tabăra lor. Serena își închipui dâra neagră de fum a locomotivei și geamurile luminate. Acolo se aflau oameni care râdeau, mâncau, beau și se pregăteau pentru noapte. Erau negustori, bancheri, posesori de mine, oameni care făcuseră avere cu argintul din Colorado și cre se întorceau la Denver sau mergeau la Cripple Creek, ca să și-o sporească. Și alături de ei se aflau și răsfățatele și îngrijitele lor soții și fiice, îmbrăcate după ultima modă de la New York și Paris.

Având în vedere această rapidă și comodă posibilitate de călătorie, Serena simți deodată cât de încet se deplasa caravana lor. Era nerăbdătoare; această caracteristică o moștenise tot de la tatăl ei. Și poate că fiica lui își va găsi norocul în Cripple Creek.

O femeie se apropie de Serena în amurgul ce se lăsa încet. Mergea neajutorată, se împiedica pe terenul accidentat. Era Lessie, cea de-a treia nevastă a lui Elder Greer.

Serena își îngustă buzele moi când o zări. Lessie aștepta un copil; era foarte răutăcios din partea celorlalți, mai ales din partea acelei Beatrice că o puneau pe Lessie să facă toată treaba. Lessie, cu privirea ei nevinovată și cu zâmbetul inexpresiv, era mereu binevoitoare și pentru că puteai să faci cu ea ce pofteai, nu era tratată ca o soție, ci ca o servitoare. Adesea Serena îi sărise în ajutor, propunând unuia dintre cei unsprezece copii ai bătrânului să o ajute pe Lessie, sau întrebând-o pe Beatrice de ce nu se duce chiar ea după apă sau lemne. Din cauza aceasta Lessie se simțea atașată de Serena.

-Serena? Vino, te rog, la căruțe, căci altfel pierzi cina.

Lessie aruncă iute o privire peste umăr.

-Nu mi-e foame. Mâncați fără mine. N-am nevoie de cină.

-Te rog, Serena. Beatrice o să se înfurie din cauza ta și a mea, pentru că Elder Greer o să întrebe de tine. Te rog!

Era adevărat. Era una dintre regulile lui, ca înainte de masă să se adune cu toții pentru o rugăciune, indiferent dacă le era foame sau nu, dacă erau pedepsiți sau dacă mâncau singuri precum Serena.

-E absurd, spuse Serena ridicând din umeri. Pot să mă rog și singură.

-Dar atunci Elder Greer nu te poate vedea cum te rogi. De unde să știe că te rogi?

-Asta nu-i treaba lui, spuse Serena înfuriată. Cine se crede? Dumnezeu?

-Nu știu, Serena.

Serena oftă, văzând expresia moale din privirea albastră a tinerei femei.

-Nu-ți face griji, spuse ea. De fapt, nu contează. O să mai supraviețuiesc eu câteva zile.

O prinse pe Lessie de braț și se îndreptară spre focul din mijlocul taberei.

Noaptea se așternuse tăcută, cina luse sfârșit. Femeiile mormonilor își uscau mâinile roșii și ude, își pieptăneau părul sau scoteau la iveală păruri și plăpumi. Își culegeau copiii, îi spălau, îi pieptăneau și îi pregăteau de culcare. Bărbații își luară biblia în mână și se îndreptară spre centrul taberei. Căruțele așezate în cerc în jurul taberei nu mai serveau acum în anul 1893 împotriva atacurilor indiene, ci împotriva hoților singuratici, care erau poate ispitii să mai fure câte ceva. Ziua se apropia de sfârșit, era timpul să se întrunească adunarea.

Serena își ridică ochii din cartea pe care o citea la lumina slabă a unui felinar. Printr-o crăpătură a pânzei îi putea vedea pe momoni. Scutură din cap și își coborî privirea în carte. Câteva clipe mai târziu tresări, simțind că se clatină căruța și văzu o mână mare dând deoparte prelata din spate a căruței. Se ridică iute și se întinse după o haină, pentru a-și acoperi cămașa și juponul în care rămăsese înainte de culcare. Nu reuși să se îmbrace, doar să se acopere în grabă cu ea, căci Elder Greer urcase deja în căruță.

Bătrânul se uită în jur la mobila frumoasă, la păturile fine, făcute de mama Serenei, la culcușul primitiv în mijlocul căruia trona Serena. Apoi privirea îi căzu asupra ei. Ochii îi alunecară peste coama ei sălbatică și se opriră asupra decolteului ei de culoarea fildeșului.

Înghiți în sec.

-Nu vii la întrunire?

-Nu.

-Ți-e rău?

-Păi, mă doare capul, răspunse Serena.

Îi era indiferent dacă o crede sau nu. Cert era că nu mai suporta adunările lor.

-Ne vei lipsi și e tare păcat că nu vrei să ascuți bunele sfaturi care ar putea să-ți îndrume calea.

-Poate mâine seară.

-Da, există mereu un mâine, și totuși în seara asta voiam să vorbesc despre misiunea sfântă a caravanei noastre. Ce bucurie vom avea când vom ajunge în sfârșit la Salt Lake City în Utah, țara lui Zion, pe care a descoperit-o acum patruzeci și șase de ani Sfântul Brigham Young! De aproape douăzeci de ani nici un grup ca al nostru nu s-a mai aventurat peste munți și câmpii să ajungă pe acel tărâm preaslăvit. Mi-ar plăcea tare mult să înțelegi măreția călătoriei noastre. Aș vrea să ni te alături, ca să poți avea și tu parte de fericirea noastră.

-Asta este foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar cred că trebuie să rămân fidelă credinței părinților mei.

-Ești prea încrezută și prea mândră. Te uiți de sus la poporul meu.

Serena înlemni de groază, când îl văzu că se apropie de ea cu ochi sticloși.

-Nu, spuse ea repede, umezindu-și buzele uscate. Nu, nu sunt. Dar trebuie să-mi permiteți să rămân la credința mea.

-Acum n-am timp, trebuie să le vorbesc oamenilor mei. Vorbim altă dată, după ce mă voi ruga și mă voi gândi ce este de făcut în cazul tău.

Se întoarse și o părăsi, lăsând prelata să fluture în vânt. Abia după o vreme mai îndelungată Serena se dedică din nou lecturii, apoi stinse lumina și se culcă. Se trezi brusc, aproape când adormise. Ciuli urechile și auzi din nou acel zgomot în spatele căruței.

Se așeză în capul oaselor încet și în liniște. Poate că era cineva care nu putea să doarmă, sau care își făcea nevoile lângă căruța ei. Dar nu reuși să-și alunge neliniștea. Își dădu părul pe spate.

Vântul șuiera pe lângă căruța mișcând ușor prelata. În lumina slabă a lunii pline, Serena începu să deslușească conturul lucrurilor din jur, mobila, cutia cu

unelte a tatălui ei, valiza de piele a mamei, lada cu oale și farfurii. Pânza din spate se mișcă încet, apoi se auzi un zgomot de șnur deșirat.

-Cine-i acolo?

Întrebarea rămase plutind în aer. Nici un răspuns. Căruța se clătină deodată sub o greutate ce provenea din spatele ei. Serena văzu umbra unui bărbat.

-Cine-i acolo? Răspunde, sau dacă nu, țip!

-Nu, nu face asta, se auzi o șoaptă aspră.

-Așteaptă, așteaptă o clipă.

Prelata se dădu într-o parte și în căruță își făcu apariția Elder Greer.

-Ce doriți?

Teama Serenei scăzu, dar neliniștea persistă. Bătrânul urcă în căruță și se ridică în picioare.

-Am venit să te salvez, draga mea Serena.

-Să mă salvați?

-Da. Să te primesc în brațele mele și să te apăr de răutatea lumii. Vreau să te iau de nevastă, frumoasă Serena. M-am rugat și răspunsul a fost foarte clar. Am de gând să te iau cu mine, să leg trupurile noastre într-o unire divină.

În timp ce spunea acestea se apropia tot mai tare. Serena își trase genunchii la piept.

-V-am mai spus că n-am să renunț la credința mea. nu pot să cred cum credeți dumneavoastră și nici pe profeții dumneavoastră nu-i pot accepta.

-Da, și asta mă doare. Dar ești tânără și ești femeie. Tu n-ai de unde să știi ce vrei. Ai nevoie de cineva care să te conducă. Eu sunt aici pentru a te ajuta.

Vocea îi era cam dură și părea stăpânită de o puternică dorință.

-Nu - nu putem vorbi mâine despre asta?

Serena realiza foarte bine pericolul în care se afla. Bătrânul avea poftă trupești. Nu era nimic deosebit atunci când cu o scurtă mișcare a capului o chema pe una dintre soțiile sale la el și rămânea cu ea toată seara în căruța lui.

-Măine?

Bătrânul înghiți în sec.

-Măine e prea târziu!

Se năpusti asupra ei. Întinse mâinile după ea și prinse carnea moale și fierbinte. Serena se trase în îături. Brațele lui îi cuprinseseră șoldurile și pentru moment fața lui bărboasă se frecă de sânii ei. Mirosea îngrozitor a transpirație și Serena întoarse capul de silă. Elder Greer părea surprins de faptul că ea i se opune și își slăbi strânsoarea. Serena profită de ocazie și se ridică în genunchi.

Cu un iătrat nervos bătrânul o prinse de cămașă și o trase spre el. Cămașa cedă și se rupse, dar Serena nu reuși să se ridice în picioare. Greer o trânti pe jos și se urcă peste ea. Își ridică un genunchi peste picioarele ei și își apăsă sexul tare de abdomenul ei. Serena realizează cu groază că Greer nu purta decât o pereche de chiloți lungi. Se zbatu îngreșată, când mâinile lui începură să-i frământa sânii. Scoase un țipăt. Greer se ridică mai sus. Gura lui umedă și urât mirositoare o căuta pe a Serenei, pentru a-i înăbuși strigătele. Ea întoarse capul, simți că i se face rău. Una dintre mâini îi era ținută de Greer, dar cealaltă era liberă și Serena îi trase un pumn în nas. Greer urlă de durere și înjură când își simți sângele cald cum îi curge din nas.

Pentru moment Serena crezu că el va renunța, văzând că este într-adevăr nedorit. Se înșela. Greer ridică mâna și-i trase o palmă zdravănă. În timp ce ea, amețită de lovitură, încerca să se dezmeticească, mâna lui tremurândă căuta să-i deschidă nasturii cămășii. Greer trase de bluză, îi rupse nasturii și îi dezveli Serenei sânii. Nu se mulțumi cu atât, rupse stofa fină de sus și până jos.

Sunetul acesta îi alungă Serenei ultimul rest de îndoială că așa ceva i se întâmplă într-adevăr. Mâinile îi deveniră gheare și cu iuteala unui șarpe începu să-l zgârie pe față. El se feri, ea reuși să scape de sub el și să se rostogolească într-o parte cu fâșiile din fosta ei cămașă

atârnându-i în jurul umerilor. În patru labe se târî după ea și o prinse de un picior. Serena se prinse de lada cu vase ca să nu fie trasă înapoi. Cu puterea ce i-o dădea disperarea reuși să pună un braț peste marginea lăzii și să ridice un genunchi. Dar Greer o prinse de data aceasta de păr și o trase înspre el, frecându-se de ea.

Serena reuși să pună mâna pe o tigaie din ladă. O apucă bine cu amândouă mâinile, se întoarse și i-o izbi lui Greer în cap. El înjură și-i dădu drumul la păr, pentru a-i lua tigaia. Apoi, cu mâna în jurul taliei ei, își dădu chiloții jos.

Serena încercă disperată să găsească o soluție pentru a scăpa de sexul umed și scârbos al bărbatului din spatele ei. N-avea rost să țipe, se întâmpla adesea ca vreo femeie să țipe noaptea. În timp ce Greer îi dădu și ei chiloții jos și-i ridică resturile cămășii peste șolduri, Serena prinse mânerul unui obiect din ladă.

Era ceva ușor, nu era un cuțit. Era doar o furculiță. Serena fu dezamăgită, dar nu ezită. Cu ultimele puteri înfipse furculița în brațul care o ținea, sfâșie carnea transpirată.

Greer îi dădu drumul. Ea se aruncă într-o parte, dar nu scăpă de o lovitură peste șolduri din partea lui. Îl zgârie cu furculița pe piept, simțind cu satisfacție cum țâșnește sângele. El dădu să o prindă de mână, dar ea se feri și se repezi la ieșirea din spate.

Coborâse deja cu un picior din căruță, când el o înșfăcă cu putere de braț. Ea strânse din buze și se lăsă cu toată greutatea în afara căruței.

Greer uitase de chiloții ce-i atârnau pe la glezne. Se împiedică, se răsturnă în față și căzu din căruță cu capul înainte, peste Serena.

Un țipăt strident răsună în noapte, isteric, plin de teamă și mânie. Era Beatrice, care își ațintise ochii ei lipsiți de gene asupra trupurilor goale și însângerate. Într-o mână ținea felinarul, iar cu cealaltă se ținea bine de șalul

ei de lână. Se auziră voci și mai multe căruțe se luminau pe dinăuntru.

Serena încercă să iasă de sub greutatea bărbatului de pe ea. Elder Greer se sprijini gâfâind într-un cot. Privi în jurul său și încremeni, de parcă tocmai și-ar fi revenit. Se uită la Beatrice cu ochii lucind de enervare.

-Încetează, femeie, strigă el și se ridică cu greu, ținându-și mâna pe rana de pe piept.

Beatrice tăcu și el îi ordonă:

-Adu-mi pantalonii.

Serena se ridică și ea, adunându-și zorențele în jurul trupului. Furculița o ținea încă în mână. Se uită la pieptul însângerat al lui Greer, apoi văzu oameni apropiindu-se. Simți cum roșește, se întoarse și dădu să se urce în căruță, pentru a nu fi văzută de bărbați.

-Nu, spuse Elder Greer și o prinse de încheietura mâinii. Cu cealaltă mână își ridică chiloții peste goliciunea lipsită de viagă.

-Dă-mi drumul, îl imploră Serena, încercând să se elibereze. Dar puterea lui părea să crească odată cu privirea sălbatică și fixă din ochii lui.

-Ce s-a întâmplat, frate Greer? Ce-i aici? Întrebă cineva de la depărtare. Ochii bărbaților ce se apropiau erau ațintiți asupra siluetei albe de lângă Greer. Lumina felinarului lăsat de Beatrice trecea prin zdrențele subțiri ale Serenei și-i scălda figura suplă, dar feminină într-o lumină aurie și misterioasă.

-Desfrâu e aici, răspunse Greer cu glas plin și ferm. Femeia asta spunea că nu se simte bine și m-a chemat să o ajut. Când am ajuns la ea și-a dezgolit trupul și mi l-a oferit. I-am zis să se acopere, dar n-a vrut.

-Nu, spuse Serena și glasul îi era slab de uimire. Nu-i adevărat.

Degetele bătrânului se înfipseră și mai tare în încheietura ei.

-Ba da, e adevărat. Mi s-a oferit pentru bani, și-a depărtat picioarele și când eu am refuzat-o, a încercat să mă rănească.

-Cu furculița, frate? răsună o voce mirată, când Greer arată spre pieptul său.

-Dacă ar fi avut altă armă probabil că m-ar fi ucis.

Serena scutură din cap. Voia să spună ceva, dar Beatrice ieși din umbră cu pantalonii de lână ai soțului ei.

-Târfă, șopti ea uitându-se cu ură la Serena. Desfrânato, să ispitești un bărbat astfel. Isebel! Căjea în călduri!

Beatrice îi trânti lui Elder Greer pantalonii în mână.

Unui dintre bărbați fu de părere:

-O asemenea comportare nu trebuie să rămână nepedepsită. Femeia asta e un pericol pentru trupurile și sufletele noastre.

Beatrice se proțăpi în fața Serenei, pentru ca bărbații să nu o mai poată vedea. O ținu pe Serena până când soțul ei își îmbracă pantalonii.

-Este răspunderea mea, spuse Elder Greer, încheindu-se la pantaloni. Vă promit că va simți pedeapsa până când îi va veni mintea la cap. O voi biciui personal peste spate, peste pielea goală.

Beatrice sări în sus.

-Tu, bărbatul meu? E mai bine dacă răspunde în fața întregii comunități. Tu - tu ești prea bun și prea blând ca să o poți pedepsi îndeajuns.

Greer se uită urât la nevastă-sa.

-Este de datoria mea să răspund pentru păcatele ei.

-Dacă ar fi așa, ar trebui să simți biciul pe propria-ți piele, dragul meu. Nu, târătura să apară în fața noastră, căci toți am fi putut fi atinși de ea. Este otravă, trebuie să acționăm repede și fără milă.

-Taci, femeie! strigă Elder Greer, dar prea târziu.

-Are dreptate, frate, fu de părere alt bărbat.

-Da, spuse un al doilea. Are deja atâta influență asupra ta, încât te-ai dus la ea dezbrăcat. Ce s-ar întâmpla dacă ai pedepsi-o doar tu singur?

Serena se uită la ei și simți dublul înțeles al vorbelor.

-Nu s-a întâmplat așa cum a spus Elder Greer! Minte! Credeți-mă! strigă ea.

Bărbații se uitară la ea și apoi din nou la ei.

-Cel mai bine ar fi să ne adunăm și să vedem ce-i de făcut.

-Dar eu n-am nici o vină! se apără Serena, dar nimeni nu-i dădea ascultare.

-Taci, târfa babiloniană! șuieră Beatrice. Ajunge că ai pus în pericol sufletul bărbatului meu. Vrei să terfelești în noroi și bunul său renume?

Serena crezuse că Beatrice știa că nu ea l-a chemat pe Elder Greer, la urma urmei dormea în căruța alăturată. Dar nu era așa. Beatrice n-o învinuia pe Serena din gelozie, ci pentru că pur și simplu îl credea pe soțul ei. Nu voia să accepte că Elder venise la Serena, fără să fie chemat. Despre o căsătorie nu putea fi vorba, căci Serena nu voia să renunțe la credința ei. Deci, banii trebuie să fi fost motivul. Și Beatrice credea acum cu adevărat că Serena era o dezământată, care-și începea cea mai veche meserie din lume. Și, judecând după fețele serioase ale celor din jur, părea că și ei sunt de aceeași părere. Deci aceasta era vina ei.

CAPITOLUL 2

Sunară din clopot pentru a întruni "marea familie". Pentru asemenea incident nu voiau să risipească oreie scumpe ale zilei, de dimineață trebuiau să-și continue drumul.

Capii adunării, printre care și Elder Greer, stăteau cu veciul testament și cu felinare la o masă improvizată. Alte felinare erau agățate de căruțe, așa încât locul din interiorul cercului format de căruțe era luminat. Serenei îi fu permis să se îmbrace, dar de pieptănat nu avu timp, nici să se îmbrace cu ciorapi și pantofi. Trebui deci să stea singură, palidă și plină de vânătăi în fața adunării, care șoptea neîncetat și o fixa curioasă. Abia după un sfert de

oră, ce părea că nu mai are sfârșit, bătrânii "familiei" se așezară la locurile lor, îmbrăcați în negru.

Serena stătea dreaptă în picioare și privea în noapte. Auzea șușotelile și râsul înfundat din mulțime, dar încerca să nu-i dea atenție. Îl observă și pe Elder Greer cum se uită poficios la ea.

Unul dintre judecători o întrebă dacă știe din ce cauză se află la fața locului și ea răspunse sincer cu "Da", însă adăugă în ciuda șoaptelei: "Dar nu eu l-am chemat pe Elder Greer la mine în căruță. A venit pe când eu dormeam..."

-Minte! strigă Beatrice de la locul ei dintre soțiile și copiii lui Greer. Agatha stătea dreaptă și nemișcată, iar Lessie își frământa mâinile.

Elder Greer o reduse la tăcere cu un gest al mâinii, apoi o întrebă pe Serena pe un ton serios și cu o privire îngrijorată:

-De ce să fi făcut eu asta, copila mea?

-Spuneai că vrei să mă salvezi. Aveai de gând să mă iei de nevastă, după ce - după ce te-ai fi culcat cu mine. Vorbeai de o sfântă împreunare și că te-ai decis la asta după ce te-ai rugat îndelung.

-Asta-i blasfemie, spuse Greer și fața i se înroși de furie.

-E o viperă veninoasă a Satanei, interveni și Beatrice.

-Liniște! strigă Greer.

Unul dintre bărbații de lângă el spuse:

-Am auzit ce a spus femeia, frate Greer. Acum e rândul tău să vorbești.

Greer se uită la Serena cu o expresie de prefăcută durere.

-Înviniuirile ei mă dor foarte tare. Dar bunul meu nume va ține probabil piept declarațiilor desperate ale unei tinere fete, care încearcă să-și motiveze felul în care s-a purtat. Mi-e teamă pentru sufletul ei. Dar prin pedeapsă, abstenență și disciplină o vom putea salva. Și are nevoie

de un loc al ei. Chiar ea a vorbit despre posibilitatea de a deveni nevasta mea. Dacă este voința lui Dumnezeu ca ea să fie salvată pe această cale, eu nu mă pot opune.

-Ești prea generos Elder Greer.

-Așa-i, explică Beatrice. Ar trebui mai bine să o alungăm ca pe ceva necurat, când vom pleca mâine dimineață.

-Asta-i prea crud și nu-i neapărat necesar, o muștră Elder Greer pe soția sa. Am lăsa-o pradă prea multor pericole, indieni, nelegiuți, mânia elementelor naturii.

-Tot e mai bine decât să fie mereu o primejdie pentru sufletul tău nemuritor. De ce s-ar teme una ca ea de bărbați? Chiar și un indian ar fi binevenit în căruța ei.

-Aici ai dreptate, spuse alt bărbat.

Serena se apropie de ei.

-Am să părăsesc caravana voastră cu cea mai mare plăcere!

-Vezi cât de puțin merită să-ți faci griji pentru ea?

-Nu se poate chiar așa, spuse Elder Greer și se încruntă.

-Nu! Nu! se auzi un alt glas. Poate moare și eu nu vreau să plece. Ce mă fac eu dacă ea pleacă?

Cea care vorbise era Lessie. Ochii îi erau plini de lacrimi.

-Taci din gură! se răsti Beatrice la ea. Nu ți-a cerut nimeni părerea.

-Stai puțin, interveni Greer. Lessie, vrei să primești femeia asta în familia ta?

-Da, vreau. A fost mereu foarte bună cu mine.

-Atunci nu poate fi nici chiar atât de rea.

Bărbații din consiliu schimbară câteva priviri. Beatrice tăcea și se uita cu reproș la soțul ei. Greer o privea pe Serena și o mare dorință îi sclipea în ochi. Serena își aminti de mâinile lui libidinoase și strigă.

-Nu!

Îi scăpase fără să vrea, dar repetă apoi:

-Nu, nu! Mi-ar face mare plăcere să fiu sora ta, Lessie. Dar nu-mi doresc deloc această ... cinste!

-Dorințele tale nu interesează pe nimeni!

-Zău? Îți promit, Elder Greer, că o să regreti amarnic dacă mă silești să accept această... această pedeapsă. N-am să-ți fiu o nevastă bună. Ai constatat poate că din partea mea vei primi mai multă durere decât plăcere. Și probabil că nu voi putea rezista și te voi înșela cu prima ocazie!

Glasuri îngrozite de această afirmație nerușinată se ridicară din mulțime.

-E o târfă! se auzi glasul lui Beatrice, pițigăiat de o furioasă bucurie. N-ați vrut să ascultați de mine. Să o lăsăm aici mâine dimineață când plecăm. Nu merită o sentință mai blândă!

Fața lui Elder Greer se coloră în violet de mânie.

-Ai ales, spuse el aspru spre Serena. Dar nu uita că te afli sub protecția mea. Am fost ales tutorele tău, atât în fața adunării, cât și de către iubitul tău tată decedat. Bunurile tale sunt ale mele, căci eu am avut grijă de tine timp de mai multe săptămâni. Le revendic pentru mine, pentru că ai rănit persoana și bunul meu nume. Dacă pleci de sub protecția mea n-ai voie să iei cu tine decât haine și merinde.

-Nu poți să-mi faci una ca asta!

Dar Serena știa că Greer poate. Expresia de pe fețele celorlalți i-o confirma.

-Ba da, pot! Deci gândește-te bine. Vrei să rămâi aici în calitate de soție a mea, cu speranța că îți va putea fi salvat sufletul sau preferi să fii lăsată aici fără nimic?

Credea probabil că a pus mâna pe ea, căci să rămâi singur în sălbăticie era curată nebunie. Serena preferă nebunia.

-Bine că mi-ai spus. După ultimele săptămâni petrecute în compania voastră, nu pot decât să aleg varianta a doua. Chiar dacă-mi iei averea, eu măcar rămân cu respectul față de mine și cu încă ceva pe care

nu mi-o poți lua: fecioria. Mai bine risc totul decât să rămân. În cazul ăsta prefer diavolul necunoscut decât cel pe care deja ți cunosc!

-Așa să fie!

Elder Greer se ridică atât de brusc, că-și răsturnă scaunul. Cu o figură furioasă spuse:

-Ai să-ți petreci noaptea în căruța ta și-o să te gândești bine. Dacă mâine dimineată nu vii la mine cerându-mi iertare în genunchi, te vom lăsa aici și nimic nu ne va putea îndupleca. Noapte bună, Serena Walsh, și facă-se voia Domnului!

Se lumina treptat. Serena privea răsăritul. Când se făcu lumină în căruță, scoase valiza mamei ei și își împachetă trei rochii, lenjeria de corp și pantofii cei buni. Apoi mai adăugă rochia de mătase a mamei, pantofii cu toc auriu, portretul tatălui și câteva bijuterii. Pe cele din urmă le înveli într-o batistă și le ascunse în vârful unuia dintre pantofi. Deasupra lucrurilor așeză o pătură și pentru că valiza nu se umpluse încă, mai adăugă și un sal gri de lână și câteva dintre cărțile tatălui ei. Își perie părul și-l prinse la spate, puse peria și oglinda tot în valiză și închise capacul.

-Ești gata? Bine, atunci nu trebuie să mă mai obosesc.

Serena se întoarse speriată când auzi vocea lui Beatrice.

-Da, sunt gata!

-Îți amintești ce a spus Elder. N-ai voie să iei decât lucrurile personale.

-Da, îmi amintesc.

Beatrice se uită în jur cu o privire lacomă. Apoi privirea îi căzu asupra valizei.

-Acolo ți-e bagajul? Ce urâtă e și nici nu poți duce prea multe cu ea. Ia deschide-o, să văd ce-ai băgat înăuntru.

-Nu.

-Nu? Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel?
Deschide-o, am spus!

Serena nici măcar nu se uita la ea. Își luă șalul din cașmir și și-l puse pe umeri.

-N-am s-o deschid și nici tu n-ai s-o faci. Dacă te atingi de ea, am să-l chem pe soțul tău și-am să-i spun că m-am răzgândit și vreau să-l iau de bărbat.

-N-ai curaj, spuse Beatrice, dar glasul îi era puțin nesigur.

-Pe pariu?

Beatrice se întoarse cu spatele și își trecu limba peste buzele-i subțiri.

-Ei, de ce să mă intereseze ce ieși cu tine, doar lași destule aici. Iar de hainele tale chiar că nu-mi pare rău. O femeie serioasă n-ar putea probabil să le îmbrace.

-Dacă te referi la o femeie ca tine, sunt sigură că nu ți-ar sta bine.

Beatrice nu spuse nimic, zâmbind acru-amăru.

-Ți-ai luat ceva de mâncat și de băut?

Serena dădu din cap. Într-o geantă de la intrare își pregătise făină, șuncă, fructe uscate, un ceaun și un bidon pentru apă.

-Atunci nu mai rămâne nimic de spus. Știu că nu aștepți să-ți urez drum bun.

-Nu, spuse Serena calmă. Dar îți doresc eu ție un drum bun - cât mai departe de mine.

Iar la scurt timp Serena se trezi stând pe valiză în iarba înaltă, în timp ce mormonii, cu chipurile lor sumbre, priveau înainte trecând cu căruțele pe lângă ea. Numai Lessie privi înapoi cu lacrimi în ochi de sub prelata unei căruțe și-i făcu semn cu mâna. Serena avea senzația că-și părăsește la nevoie prietena gravidă, dar nu avea încotro.

Caravana devenea tot mai mică. Când dispăru aproape de tot, Serena se ridică și plecă pe urmele căruțelor.

Soarele urca tot mai sus și valiza devenea din ce în ce mai grea. Serena încercă să o ducă pe umăr, dar

marginea de lemn o incomoda la gât. Ducea valiza când pe spate, când în mână. Înainta încet și se împiedica des. O dată descoperi chiar în fața ei un șarpe cu clopoței și trebui să rămână nemișcată până când șarpele trecu de ea. Pe la prânz se odihni puțin, dar pomi din nou la drum, trăgând valiza după ea.

Soarele se apropie de pământ colorând lumea în roșu. Serena continuă să meargă până se întunecă. Fu apoi prea obosită ca să-și mai prepare ceva de mâncare și mănca doar câteva mere uscate, își scoase pătura și adormi imediat.

Noaptea se trezi. Se mișca ceva în iarbă. Un iepure. O bufniță trecu în zbor pe deasupra ei. Serena se simțea puțin neconfortabil, dar nu-i era frică. Nici nu ar fi ajutat-o cu nimic. Închise ochii și respiră adânc și liniștit. În câteva clipe adormi la loc.

A doua dimineață nu se deosebi de prima, doar că cerul era înnorat și în timpul prânzului Serena constată că i se termina apa de băut. Înaintase foarte puțin. Știa că ar merge mai ușor fără valiză, dar nu voia să renunțe la ultimele ei lucruri.

Spre după-amiază se adunară nori negri pe cer; o pată mare și întunecată se forma în partea de nord-est a cerului. Vântul se întezi, ridică praful în aer și stâmi păsările preeriei și lăcustele din iarbă. Serena simți umezeala din atmosferă și începu să alege, dar se opri în curând. La ce bun să se grăbescă? Cât vedeai cu ochii nu exista nici un adăpost, numai preerie întinsă, fără nici un copac.

Dar ploaia nu veni. Cerul prinsese deja culoarea levănțicăi, când Serena auzi primul tunet. Cel mai bine era să-și găsească o adăncitură în pământ, în care să se adăpostească. Dar nu se putea opri din drum, cât timp era încă lumină. Cu sprâncenele încruntate privi spre norul negru care se apropia întunecând totul. Tuna tot mai des, fulgerele se înmulțeau. Serena se uită în jur și adulmecă un miros de fum. Era într-adevăr miros de fum. Se uită mai

atentă și descoperi și un foc în depărtare. Pentru un moment crezu că fulgerul a aprins iarba preeriei. Sau era caravana mormonilor? Nu, aceștia erau acum mult mai departe. Deci, trebuiau să fie străini, dar ce fel de străini?

Prin cap îi trecură tot soiul de povești năstrușnice. Se gândi la indieni evadați din rezervație, la hoți și răufăcători. Cine în afară de astfel de creaturi se piimbau acum prin preerie? Poate că ar fi trebuit să se ferească de acel foc de tabără.

Dar, în ciuda acestui gând, focul o atrăgea ca un magnet, străiucind în amurg. Își lăsă valiza în drum și se apropie prudentă de tabără.

În afara luminii focului erau legați doi cai, care făceau o impresie foarte îngrijită. Pe foc se aflau un ibric de cafea și o tigaie, care emanau un miros foarte ademenitor; lângă foc era amenajat un culcuș sub o prelată anti-ploaie. Serena nu văzu nici un om. Părea că nu se află nimeni în culcușul acela. Nu s-ar fi culcat nimeni fără să mănânce înainte bunătatea de cină.

Un fulger luminează pentru o secundă tot peisajul. Serena se întoarce și înlemni. Lângă ea, la un metru, stătea un bărbat. În lumina fulgerului îi văzu destul de înalt și lat în umeri. Stătea pur și simplu în fața ei cu o pușcă parcă uitată în mână. Părea totuși atent și încordat. În tăcerea și trăsăturile sale se deslușea o expresie ucigătoare.

Serena făcu un pas în spate, gata să o rupă la fugă. O mână de fier o prinse de braț, trăgând-o înapoi. Serena se împiedică și umărul ei atinse un piept tot din fier.

-Încotro așa grăbită?

Cuvintele sale târăgănite contrastau cu expresia dură de pe chipul său.

-Insist să-mi accești ospitalitatea.

Din nou se luminează cerul din cauza unui fulger, care scoase la iveală chipul și părul răvășit de vânt al Serenei.

-Dă-mi drumul, spuse ea, dar tunetul îi acoperi vocea.

-O să-ți dau drumul când se vor arăta și prietenii tăi.

-N-am prieteni, spuse Serena, care auzise ironia din glasul iui.

-Și vrei să te cred?

-Va trebui. Țasta-i adevărul.

-Și ce adevăruri mai cunoști tu?

Serena încercă să-i vadă fața în întuneric.

-Mai multe decât minciuni. Nu știu dacă nu ar fi mai indicat să inventez un prieten care mă așteaptă mai încolo.

El tăcu, gândindu-se la vorbele ei. Serena îi simți mișcările de respirație ale pieptului. Străinul îi dădu drumul și făcu un gest către foc.

Serena merse înaintea lui, simțindu-se ca o prizonieră, deși el nu făcuse nici un gest cu pușca. Bărbatul o îndemnă să ia loc lângă foc și să fie atentă să nu dărâme țărșii care țineau prelata ca pe un cort. Serena simți căldura focului și realizează abia acum că, de fapt, îi fusese frig.

De pe partea cealaltă a focului străinul o studia cu seriozitate. Serena se uită în ochii lui verzi. Era foarte înalt, fața îi era bronzată, silueta puternică și relaxată. Purta o cămașă din in, deschisă la gât sub o haină neagră de piele, pantaloni dintr-un bumbac gros, băgați în niște cizme de piele, probabil foarte scumpe. Vântul îi se juca în părul negru și ondulat. Sprâncenele îi erau puțin încruntate, iar genele coborâte îi accentuau privirea examinatoare.

Arată cu capul în noapte.

-Ai vreun cal acolo, pe-afară?

Serena scutură din cap.

-Singură și pe jos. Bănuiesc că ai și o explicație pentru asta, și încă una bunicică.

Sunetul glasului său și comportamentul o derutau pe Serena.

-Nu văd nici un motiv pentru care ți-aș da vreo explicație. Te asigur că nu constitui nici un pericol pentru dumneata. Dacă nu vrei sau nu poți să mă crezi, am să plec și-am să-mi fac propriul meu foc.

-Nu cred.

-Ce - ce vrei să spui?

-Vreau să spun că o să te țin aici lângă mine până mă conving cine ești și ce cauți aici fără Însoțitor și de ce te plimbi pe jos.

-De ce? Întrebă Serena direct.

-Pentru că țin la pielea mea. N-ar fi pentru prima oară când o tânără drăguță ti distrage atenția unui bărbat, în timp ce partenerii ei îl iau prin surprindere și îl jefuiesc.

-Eu n-am nici un partener! spuse Serena îmbufnată.

-Asta o spui tu.

-Dar e ridicol. Arăt eu a femeie care face așa ceva? El o privi îndelung și amănunțit.

-Ești destul de atrăgătoare, pentru a capta atenția oricărui bărbat. Dacă te referi la haine - se potrivesc bine cu rolul de biată fată nevinovată. Ar fi o tâmpenie să defilezi pe-aici într-o rochie elegantă, nu-i așa?

Ea roși ușor și se ridică în genunchi.

-Dacă crezi asta, înseamnă că mă lași să plec.

-Nu.

O spusese foarte calm. Nu se mișcă din loc, dar Serena știa că o va împiedica dacă vrea să plece. După descrierea pe care i-o făcuse, Serena simți că se află în pericol. Inspiră adânc și spuse:

-Nu mă poți ține aici pur și simplu.

-Zău?

Siguranța sa de sine o făcea să înnebunească. Și mai ales pentru că avea dreptate. Putea s-o oprească aici fără nici o problemă. Dacă încerca să fugă, o putea ajunge ușor cu caii. Dacă nu era atent, Serena ar fi putut să-i ia

un cal, dar tot ar fi ajuns-o din urmă. Deci n-avea rost să se încapățâneze. Și nu avea chef nici să fie bruscată.

Își coborî ochii, pentru a-și ascunde furia și ridică din umeri.

-Bine, poate că poți. Dar mâine dimineață o să ți se pară o prostie, când o să vezi că voi fi aici și tot singură.

Ei o privi cum se rezema într-un cot și cum nici furia acestei mișcări nu-i scade din grație. Privirea lui colindă peste sânii ei tari și se opri asupra taliei care trecea armonios la rotunjimile moi ale șoldurilor.

-Posibil, răspuse el.

-Dacă ai fi avut ochii în cap ai fi observat ieri o caravană. Ai fi putut să-ți imaginezi că... am făcut parte din ea.

-Ai făcut?

Serena își feri privirea.

-Da. Am părăsit-o ieri dimineață. Asta dovedește că te-ai înșelat în privința mea.

-Da, am văzut urmele în iarbă.

-Ei, vezi? făcu ea triumfătoare.

-Nu credeam că mai umblă cineva pe-aici în anotimpul ăsta.

Serena îi povesti pe scurt despre Elder Greer, despre încercarea lui de a merge pe drumul "sfinților ultimelor zile".

-Și tu nu ești o sfântă?

Ea îi aruncă o privire înciudată, dar nu-l contrazise.

-Mă întreb cum de te-ai hotărât atunci așa brusc să-i părăsești pe mormoni... sau hotărârea a venit din partea lor?

-A fost o eroare la mijloc, explică Serena pe scurt.

-Întotdeauna se întâmplă așa.

-Dumneata nu crezi decât ce-i mai rău despre mine?

-După experiența mea, asta te scutește de necazuri, mai ales când ai de-a face cu femeile.

-Trebuie că ai dus o viață bogată în decepții. Atunci probabil că nu te-ar mira că am fost alungată pentru că l-am ademenit pe unul dintre ai lor la mine în căruță.

-Nu, deloc.

-Știam că ai să spui așa ceva! Deci am să te pun la curent cu faptul că este o minciună. Elder Greer a mușamalizat totul pentru că el a fost cel care, pe când eu dormeam, s-a furișat la mine în căruță cu gânduri rele.

-Și tu l-ai respins? Întrebă el, privind-o sceptic cu ochii săi verzi ca smaraldul.

-Da, dar mă îndoiesc că mă crezi.

-Și ce-ai făcut? Ai strigat după ajutor? Tipul era ori curajos, ori prost, dacă a așteptat să țipi.

-L-am înțepat cu o furculiță, dacă chiar vrei să știi. Și când mi-a dat drumul, l-am tras după mine afară din căruță.

El o fixă mirat și izbucni în râs.

-Cu o furculiță?

-Da, spuse ea.

-Fascinant. Aproape credibil. Da' el ce-a făcut? A refuzat să te ia de nevastă?

Serena încercă să-i explice.

-Tocmai asta e! De-aia a venit el, de fapt, ca să mă convingă să-l iau de bărbat.

-Cam dură cerere în căsătorie. Sau ai preferat banii în locul onoarei? Că doar așa procedează femeile în situația ta.

Serena îl privi cu dușmănie, în timp ce primii stropi de ploaie cădeau la pământ.

Bărbatul se uită la cer.

-Ar fi mai bine să ne băgăm sub prelată.

Strânse tigaia și cana de cafea.

-Ce mai aștepți? Întrebă el enervat. Intră sub prelată.

Serena îl ascultă și își ridică ochii mari spre el.

-Valiza mea! Am lăsat-o puțin mai încolo!

-Valiză?

Parcă nu auzise în viața lui acest cuvânt.

Ea dădu din cap afirmativ.

-Dacă se udă, se strică.

Fără a mai aștepta răspunsul lui, se ridică și ieși în întunericul ud. Dar, după câțiva metri își pierdu orientarea, se opri și își dădu părul din ochi.

-N-ai s-o găsești în veci. Așteaptă până mâine!

Dar trebuia s-o găsească. Erau toate lucrurile ei acolo. O văzu la lumina următorului fulger. Alergă spre valiză.

-Lasă-mă pe mine.

Străinul se și afla lângă ea, ridicând valiza atât de lesne, de parcă ar fi fost goală. Cu cealaltă mână o luă pe Serena și se îndreptă cu pași mari spre foc. Tânăra se împiedica prin iarbă, străduindu-se să țină pasul cu el. Poate că o urmărise doar pentru a o împiedica să fugă, totuși n-ar fi fost nevoie să-i ducă el geamantanul. Gestul acesta părea natural și totuși altfel decât toate observațiile lui cinice.

Dar Serena n-avea vreme să se gândească acum la asta. Bărbatul aruncă o pânză ceruită peste valiză, apoi intră sub prelată, trăgând-o pe Serena în urma lui.

Serena constată că nu putea sta sub prelată decât întinsă, din cauza spațiului redus. Spre neliniștea ei, străinul aruncă o pătură peste picioarele lor și pulpa lui se atinse de a ei.

Dacă el simțea cumva această apropiere, atunci în mod sigur n-o arăta.

-Am salvat pâinea și friptura, spuse el; se sprijini într-un cot și rupse pâinea în două. Așeză o bucată de friptură pe ea și i-o întinse Serenei. Aceasta o primi și el turnă cafea.

Ploaia răpăia udă și nervoasă pe prelata de deasupra lor. Afară, caili stăteau cu stoicism în ploaie.

Era strâmt sub prelată, dar cald și uscat. Mâncarea mirosea bine, cafeaua de asemenea. Serena se hotărî să

mănânce mai întâi și abia mai târziu să se gândească la situația în care se afla.

Îi mulțumi gazdei ei printr-un zâmbet chinuit și mușcă din pâinea proaspătă.

CAPITOLUL 3

Focul se stinsese. Omul de lângă Serena nu mai era decât un corp în întuneric. Ploua în continuare și vântul biciuia stropii pe prelată.

Serena se bucură de cafeaua fierbinte. Abia acum observă că nu bea decât ea.

-Ai doar o singură cană, nu-i așa? Întrebă ea. Iartă-mă, te rog. Am s-o clătesc repede.

-Nu-i nici o problemă.

Părea să se amuze de purtarea ei formală. Umplu din nou cana și bău din același loc din care băuse și Serena.

Acest gest de intimitate o neliniști. Privi în întuneric și încercă să se depărteze discret de el. Avu deodată

senzația că el o privește și inima începu să-i bată mai repede.

-Gata? întrebă el. Ea aprobă și el așeză cana și tigaia afară în ploaie. Serena strânse firimiturile de pe pătură. Cina luase sfârșit.

-Întinde-te, spuse bărbatul de lângă ea. Fă-te comodă.

-Aș prefera să-mi aduc pătura mea.

Reușea doar cu greu să-și păstreze calmul din glas.

-Dacă vrei neapărat să te uzi, n-ai decât. Aș putea, desigur, să-ți ofer să rămâi singură aici.

-Nu, n-aș putea accepta una ca asta, spuse Serena iute.

-Drăguț din partea ta c-o spui, răspunse el sec. Recunosc că, date fiind împrejurările, nu este neapărat necesar să fiu politicos.

-Nu - nu pricep.

-Ei, haide, nu te mai prefac. Cunosc o grămadă de femei care trăiesc din banii de la bărbații care sunt destul de fraieri că le plătesc.

-Eu nu! Eu niciodată n-am...

-De ce negi? N-am să-mi fac din cauza asta o părere mai proastă despre tine, având în vedere situația mea. Dar nu-mi place să fiu luat drept fraier. Dacă vrei să câștigi, atunci trebuie să-ți cauți victimele cu atenție, fetiço. Nu toți bărbații sunt atât de proști încât să se lase trași pe sfoară de un chip frumos și o poveste tristă.

Tonul disprețuitor din glasul lui o deranjă.

-Înțeleg. Bine că mi-ai spus. Mulțumesc mult.

-Așa e mai bine. Poate că ar fi trebuit să te las să pleci. Data viitoare inventează altceva, povestea cu bătrânul și cu căruța nu prea ține. La urma urmei, știe toată lumea că mormonii sunt foarte severi în chestii de-astea. Dacă ai fi fost cu adevărat nevinovată, ceilalți l-ar fi spânzurat pe individ de primul copac. Vezi bine că

nu ține. Nu te-ar fi lăsat mormonii în drum fără motiv și singurul motiv pe care-l văd e purtare imorală.

-Tare le mai știi pe toate! se enervă Serena. Dar nu știi de ce m-am gândit că m-ai crede. Doar nici ceilalți nu m-au crezut. Și nu văd de ce stau aici și mă las jignită. Mai bine mă duc în ploaie!

Încercă să se ridice, dar el o prinse de talie și o trase înapoi.

-Așa ieftin nu-mi scapi, spuse el.

-Ar trebui să te bucuri că plec, răspunse Serena, simțind că a cam încurcat-o.

-De ce?

-Trebuie să-ți fi dat seama între timp că sunt singură. Nu sunt un pericoi, poți să mă lași să plec, ca să nu te mai încurc.

-Așa-i, dar nu mă încurci.

-Adică...

-Adică mi se pare foarte frumos că ești acum cu mine.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Își coborî capul și buzele lui le atinseră pe ale ei. Erau calde și tari și explorau cu curiozitate buzele moi ale Serenei. Timp de câteva clipe, Serena înmărmurise. Niciodată până acum nu fusese sărutată în felul acesta, niciodată nu simțise o atât de subită excitație în legătură cu dulcea greutate de deasupra ei. Plăcerea i se întinse în tot trupul și totuși mai simțea și gheara rece a fricii.

Îl împinse, întorcând capul.

-Nu! strigă ea fără prea multă vlagă.

El nu-i dădu drumul.

-De ce nu? îi murmură în păr. Hai să ne omorâm timpul în mod plăcut.

-Te rog, nu mă-nțelegi.

-Am nevoie de tine și momentan ai și tu nevoie de mine, ai nevoie de ce-ți pot oferi eu. Ce-i de înțeles în asta?

Vocea lui era scăzută și convingătoare. Cum de-și imagina că ea va fi de acord? De ce era iarăși înțeleasă greșit? Nu-i prea rămănea timp să se gândească la asta, având în vedere gura lui fierbinte pe a ei.

Serena își întorcea capul de pe o parte pe cealaltă, încercă să-l împingă, dar el o strânse și mai tare și mai erau și păturile care o incomodau. Străinul se urcă acum cu totul peste ea și o prinse de încheieturile mâinilor. Buzele îi alunecară pe obrazul ei în jos, peste gât spre decolteu. Respirația începu să i se precipite. Își plimbă mâna peste sânul ei și-l cuprinse cu voluptate. Începu să o descheie ușor la nasturii bluzei.

-Nu, nu, te rog. Eu n-am mai...

Vorbele îi fură acoperite de sunetul schimbat ce se auzea pe prelată. Zgomotul se amplificase de o sută de ori.

Se opriră amândoi. El își înălță capul.

-Grindină!

Serena zări bucățile de gheață ce ricoșau pe pământ. Căii nechezau chinuți și trăgeau de frânghii, pentru a scăpa de biciurile de gheață.

Din cauza pietricelelor înghețate, noaptea părea mai puțin întunecată acum. Căii nechezau, săreau în două picioare și încercau să se ferească de grindina puternică. Înainte ca stăpânul lor să se ridice, unul din ei rupse frânghia și o luă la galop.

Străinul înjură, alergă la celălalt cal, desprinse funia și se aruncă pe spatele lui. În clipa următoare dispăru orice urmă de cai sau stăpân. Doar grindina mai cădea cu zgomot la pământ.

Serena se ridică. Un fior de frig o trecu când simți răcoarea de afară. Prelata de deasupra ei se clătina sub greutatea stratului de gheață.

Grindina încetă atât de brusc pe cât începuse și odată cu ea încetă și ploaia. Serena ieși de sub prelată și scutură bobii de gheață de pe aceasta. Noaptea era liniștită și răcoroasă. Pământul era acoperit de un strat de

gheață. Cerul se luminează la nord și prima stea își face apariția.

Serena luase o hotărâre; dădu la o parte gheața de pe un loc din jurul focului, așeză prelată ceruită de pe geamantan pe acel loc și își scoase propria ei pătură. Apoi se întinse pe noul ei culcuș.

La început i se păru umed și rece, apoi însă pătura de sub ea deveni tot mai caldă. Serena nu știa cum va reacționa străinul la întoarcerea, dar oricum altă soluție nu avea. N-avea rost să fugă și spera ca bărbatul să-i înțeleagă alegerea. N-avea de fapt nici un motiv să spera aceasta, dar până la urmă adormi pradă oboselii.

Se trezi brusc. Culoarea gri a zoriilor lumina orizontul, iar lângă Serena se auzeau zgomote. Îi zări pe străin cum se străduia să aprindă focul. Chipul îi era obosit, iar pe obraji și bărbie îi răsărise barba. Larba se uscaseră și mirosea a prospețime. Cei doi cai pășteau mulțumiți, la capătul unor sfori lungi. Păreau să fi uitat de coșmarul nopții.

-Ai reușit să găsești calul, constată Serena calmă.

-În cele din urmă.

Se uită scurt la ea, umplu cana cu cafea și o puse lângă foc. Apoi se uită din nou la Serena, care se ridicase într-un cot.

-Ai dormit bine? Întrebă el cu o urmă de ironie.

-Da, mulțumesc, spuse ea înțepată.

-Sper că-mi vei ține companie măcar la micul dejun. Cum te cheamă?

Serena își spuse numele și el o privi curios.

-Pare uimitor de adevărat.

-Păi este numele meu adevărat. De ce-ar fi altul?

-Majoritatea femeilor de teapa ta nu sunt chiar atât de sincere în privința asta.

-Nu pricep.

-Aici în preerie femeile își spun pe un gen de nume pe care-l uiți ușor. Căci altfel le găsesc bărbații porecle, ca

de exemplu Sally cea bosumflată sau Nelly cea poficioasă. Poate deveni neplăcut câteodată.

-Astea sunt probabil două doamne din cercul dumatile de cunoscuți.

Serena zâmbi cu dispreț.

-Doamne este prea mult spus, mai potrivit ar fi femei.

-Și desigur cunoști și diferența.

Ochii lui se îngustară la auzul unei observații atât de sarcastice.

-Cred că da, confirmă el.

-Dă-mi voie să mă îndoiesc.

-Serios? spuse el și studie cu reproș ochii ei, părul ciufuit, pătura ponosită și rochia prea strâmtă.

Serena constată că își uitase nasturii bluzei deschise, trase iute pătura până sub bărbie și roși rușinată.

-O doamnă nu poate fi recunoscută decât de un gentleman, iar dumneata nu pari să fii unul! spuse ea.

-Nu, e adevărat. La fel de adevărat precum faptul că mă cheamă Dunbar. Dar nici nu mă prefac.

-Dunbar?

Era un nume cunoscut pe Mississippi. Familia Dunbar din Natchez nu avea numai domenii întinse, ci produsese odată chiar și un guvernator sau o personalitate de genul acesta.

-Ward Dunbar, la dispoziția dumneavoastră.

-Din familia Dunbar de pe Mississippi?

-Nu, răspuse el și trăsăturile i se înăspriră. Împinse cana cu cafea mai aproape de foc cu un gest ce vădea că subiectului nu-i era pe plac. Și tocmai din cauza aceasta Serena îi dădu înainte.

-Ciudat, puteam să jur că accentul dumatile provine din regiunea aceea.

-Te înșeli.

Dar Serena îi sesizase minciuna.

-Zău? întrebă ea înclinând din cap.

-Eu sunt un cetățean din Cripple Creek, Colorado, posesorul, împreună cu partenerul meu, al cazinoului și al saloanelor Eldorado. Atât.

-Un jucător?

Era uimită.

-Exact.

-Dar nu prea demult, îmi pare. Goana după aur durează în Cripple Creek de abia trei ani.

-Asta poate să fie o perioadă foarte lungă.

-Dar înainte probabil că ai trăit altundeva.

-Nu, spuse el scurt și convingător.

-Înțeleg, spuse ea. Poate că nu doar un anumit soi de femei au nevoie de alt nume, nu-i așa?

-Nu, spuse el hotărât. Curat sau nu, numele ăsta e numele meu. De altul n-am nevoie.

Se ridică, scoase din lucrurile lui un sac și se îndreptă spre cai pentru a-i hrăni.

Serena se ridică și ea și încercă să-și netezească cutele rochiei. Fără succes. I-ar fi plăcut să se pieptăne puțin, dar nu dorea ca Ward Dunbar, dacă acesta îi era adevăratul nume, să creadă că se face frumoasă pentru el. Aproape de tabără descoperise un mic loc într-o vale. Își scoase șalul din valiză și-l puse pe umeri și se îndreptă spre apă.

Când se reîntoarse, Ward prăjea șuncă în tigaie. Se uită la Serena.

-Cât de bine te pricepi la făcut clătite?

-Acceptabil, răspunse ea.

-Bine.

Ward arată spre o cutie cu făină.

După masă spălară vasele cu nisip și le clătiră. Serena își strânse lucrurile și le băgă în valiză. Scutură prelata ceruită și i-o întinse. El o luă și începu să împacheteze și el.

Serena își privi geamantanul, apoi se uită în depărtare. Caii păreau nerăbdători să pomească la drum

și încercau neconținut să alunge muștele din jurul lor. Serena se întoarse spre Ward cu o mișcare hotărâtă.

-Domnule Dunbar?

-Ward. Domnul Dunbar devine enervant până ajungem în Colorado Springs.

Serena simți o plăcută senzație de recunoștință.

-Te deranjează dacă vin și eu cu dumneata?

El se uită la ea și aproape că zâmbi.

-Nu sunt eu un gentleman, spuse el încet, dar n-aș putea nici să las o femeie singură în sălbăticia asta.

Cu o oră înainte să se lase seara ajunseră în viciul Colorado Springs, la poalele muntelui Pikes Peak. Casele cu două etaje ale orașului păreau ca niște pitici pe lângă masivul de granit și nisip, care mărginea câmpia. Casele erau împrejmuite de plopi, ulmi și arțari, copaci care limitau și străzile orașului. La capătul celălalt al așezării se aflau câteva vile elegante cu tumulețe și brizbrizuri asemănătoare.

Cartierul de afaceri era mare și conținea o vastă diversitate de magazine de îmbrăcăminte, dulciuri, fierării, grajduri de închiriat lângă birouri de construcții, bănci, restaurante și o grămadă de hoteluri, printre care și vestitul hotel Antlers, care, după cum spunea Ward, era unul dintre singurele hoteluri la vest de Mississippi, care avea apă caldă și rece la robinete.

Pe străzi roia de cai, căruțe și trăsurile de tot felul. Afaceriști cu haine din tweed și pantaloni din stofă raiată se înghesuiau pe lângă mineri și căutători de aur prăfuiți și cu pălării uzate. Doamne în pelerine închise împotriva prafului, îmbrăcate în rochii de mătase și pălării cu boruri late, împodobite cu pene, se plimbau însoțite de domni în costume de culoare închisă pe străzile orașului.

Viața acestui oraș de la capătul lungului drum spre vest o fascina pe Serena, era atrăgătoare și respingătoare totodată. Străzile colorate și peisajul uscat și dur din

Împrejurimi constituia un contrast cras față de natura paradisiacă a Louisianeii.

-Cum îți place micuța Londră?

Serena se întoarse spre el.

-Credeam că se numește Colorado Springs.

El aprobă din cap.

-I se spune așa pentru că în ultimii douăzeci de ani aici s-au stabilit foarte mulți englezi. La umbra lui Pikes Peak, ceaiul de la ora cinci este o obligație.

Serena zâmbi în timp ce ocoliră un omnibus tras de cai. Privirea ei se opri asupra unui magazin în care se aflau un bărbat și un băiețel îmbrăcați în hainele specifice mormonilor. O trecu un fior. Cei doi n-o văzură. N-avea de fapt de ce să reacționeze astfel. Crezuse doar că sfinții au trecut mai departe, asta era tot. Precis îi va putea evita într-un oraș ca acesta.

Nu-i prea venea să creadă că drumul ei se oprea aici. Habar n-avea ce avea de gând. Ward îi recomandase o pensiune nu prea scumpă, în care Serena nu putea locui însă mai mult de două zile din motive financiare. Trebuia să-și găsească repede ceva de lucru. Într-un asemenea oraș în dezvoltare avea în mod sigur să găsească o slujbă, oricât de joasă ar fi fost aceasta. Serena era mai puternică decât părea și voia să muncească cu adevărat.

Se auzi fluieratul unui tren și Serena se uită întrebătoare la bărbatul de lângă ea.

-Asta-i sigur Midland-Expres. Când am plecat în iunie din Cripple Creek, tocmai erau pe cale să prelungească șinele până în regiunea căutătorilor de aur. Mă întreb cât de departe ar fi ajuns.

-Ai să te plimbi cu trenul?

-Mă îndoiesc. Când am plecat, părea că mai întâi vor ajunge liniile Florence și Canon City din Denver în Cripple Creek. Aveau de gând să bage vagoane de dormit, care să treacă noaptea prin Colorado Springs. Ar fi numai bune pentru mine.

Nu era de mirare, având în vedere că Ward era în șa de aproape trei luni. Îi povestise Serenei că el petrecea în fiecare an câteva săptămâni în munți. După lunile de iarnă petrecute în camere închise, simțea mereu nevoia de aer proaspăt și singurătate. De data aceasta fusese nevoit să-și scurteze șederea în munți din cauza unei afaceri.

Ward se uită la ea cu privire gânditoare.

-Ești invitată să vii cu mine în Cripple Creek, știi?

Serena scutură din cap și se sili să zâmbească. Renunțase să-l mai convingă de nevinovăția ei. Poate că pe urmă se mai simțea și răspunzător pentru ea. Serena nu avea nevoie de protector, mai ales de unul care joacă la jocurile de noroc. Nu se putea plânge, Ward nu mai încercase să i se apropie, dar câteodată o privea destul de ciudat. Din cauza aceasta și din cauza reacției ei, când el se apropia de ea, Serena nu putea avea încredere în el. Prefera să-și poarte singură de grijă.

-Bănuiesc că te-ai gândit să pui lăbuța pe unul dintre noii milionari. Să știi că concurența e foarte mare.

Serena ignoră ironia din glasul lui.

-Îmi închipui.

-Dacă chiar ai de gând asta, spuse el încruntându-se, eu te sfătuiesc să-ți procuri cât mai repede o nouă garderobă. Oricât de bine ți-ar sta ca ființă părăsită, bărbații bogați preferă femeile care nu arată de parcă ar fi ieșit de la orfelinat.

-Mulțumesc pentru sfat, spuse ea cu dispreț. Mai ai și altele?

-Da. Ai putea să-ți începi vânzătoarea în Broadmoor Casino, în afara orașului. Ține-te departe de cartierul de distracții. E adevărat că bogătașii se duc acolo, dar iubitele și le procură de altundeva. De ce să ia ceva folosit, dacă pot cumpăra și ceva nou din alte locuri?

Serena roși până-n vârful nasului și întoarse capul în altă direcție.

-Sigur, spuse ea puțin răgușită.

El prinse deodată hățurile calului ei și o privi în ochi.

-Ai roșit, spuse el nedumerit.

-Da, din cauza furiei. N-am nevoie de sfaturile dumitale, care să-mi spună cum să mă port.

-Nu, spuse el și se îndreptă în șa. Probabil că nu. Dar tu m-ai întrebat.

Ajunseră la pensiunea de care pomenise Ward, opriră și el îi dezlegă valiza de pe cal.

-Aici sigur ai să găsești o cameră.

Era adevărat. Patroana, o văduvă dolofană cu suvițe gri în părul roșcat și cu sâni foarte mari, veni de cum auzi soneria. Ochii îi străluciră când îl zări pe Ward și ea îl salută cu bucurie:

-Ward, pe unde mi-ai umblat? E mult de când nu te-ai mai așezat la masa mea. Mi-am dorit mereu să-ți așezi cizmele mai degrabă sub patul meu, dar din moment ce nu se poate, mă mulțumesc și cu prima variantă!

Un rânjel alungă expresia întunecată de pe chipul lui Ward, în timp ce-i răspundea la îmbrățișare.

-Dacă aș avea mai mult timp, m-aș ocupa de ambele variante, glumi el. Nu vreau să te jignesc cu un mic aperitiv.

-Hai, taci! Ai fost mereu un mare mincinos. Ce vânt te-aduce iar pe aici?

-Tu, iubito!

-Auzi la el! spuse văduva și-i făcu Serenei cu ochiul, apoi se uită la cer. Și mai ce, nesuferitule?

-O treabă cu Nathan Benedict.

-Ei, în cazul ăsta nu te pot ajuta, n-am contacte cu nobilimea de aur. Dar cred că Benedict e-n Cripple Creek acum și își face o casă mare, mare.

-Trebuia să vină aici la o conferință a posesorilor de mine. Și dacă vrei cumva să știi, dacă m-am îmbogățit, să știi că am să te dezamăgesc. Am câteva motive să iau parte la conferință, dar un filon de aur adevărat tot n-am găsit încă.

-Ce să-i faci, spuse văduva în chip de consolare. Dar n-o să mai dureze prea mult. Și-atunci n-o să mai poți rezista iscusințelor mele de seducătoare! Poate că ar fi cazul să-mi faci și mie cunoștință cu tânăra doamnă, te rog.

-Domnișoara O'Hare, Serena Walsh. Această tânără doamnă este motivul vizitei mele. Are nevoie de o cameră.

Văduva se uită de la unul la celălalt.

-Înțeleg.

-Mă îndoiesc, spuse Ward, ridicând din sprâncene. Nu sunt protectorul ei.

-Da, da, sigur că nu, diavole! Haide, intră draga mea, să vedem ce putem face pentru tine. Se pare că ai fost pe drum în ultimele zile.

-Dacă ai o cameră pentru Serena, atunci o las în grija ta acum. Fără mine de față, poate c-o să-ți spună povestea vieții ei.

Văduva îi aruncă o privire cu o furie prefăcută.

-Ne descurcăm noi și fără tine. Du-te la conferința ta.

Serena se opri în mijlocul scării și se întoarse încă o dată spre Ward Dunbar.

-Dacă cumva n-o să ne mai vedem, aș vrea să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt că m-ai luat cu dumneata. Fără ajutorul dumitale poate că n-aș fi reușit.

-Plăcerea a fost de partea mea, spuse el cu ironie, dar și cu ceva admirație în privirea lui verde. Dar nu te grăbi cu despărțirea. Orașul e mic.

Se mai uită o vreme la ea, parcă gândindu-se dacă o va mai vedea vreodată sau nu, apoi scutură din cap și plecă.

Camera în care o introduse văduva era confortabilă, cu podea curată și covoare împletite, un pat din fier și poze sepia pe pereți. Serena privi mulțumită în jur și se întoarse apoi spre văduvă.

-Aș vrea să vă spun din capul locului, doamnă O'Hare, că nu-mi pot permite camera aceasta decât pentru vreo două zile, dacă nu îmi găsesc repede o slujbă.

-Nu-ți face griji. Prietenii lui Ward Dunbar au mereu credit la mine.

-Dar n-aș vrea să am obligații față de domnul Dunbar.

-Asta-i foarte isteț, draga mea. Dar dacă cumva crezi că el s-ar putea folosi de tine pe nedrept, să știi că nu-l cunoști. În Ward am încredere mai multă decât în oricare alt bărbat. Aș putea să-ți povestesc atâtea - păi dacă n-ar fi fost Ward, de când a murit bietul meu Olven acum doi ani, într-un accident în mină, aș fi și-acum la spălat de podele, pe undeva printr-un local. Facem mereu glume și chiar și pentru asta și-ar fi putut găsi o tinerică frumoasă. Iar din casa asta ar fi putut face cu totul altceva decât o pensiune. Dacă ar fi vrut, aici s-ar fi instalat alcoolul și femeile și m-ar fi făcut matroană și mi-ar mai fi cerut și din venit. Dar el nici nu s-a gândit la asta! Nu, a plătit și în loc să încaseze acum profitul, mă lasă să-mi plătesc casa din banii ăștia.

-Poate știa că n-ați fi acceptat o asemenea slujbă.

-Domnul să te aibă-n pază, copila mea! De ce gândești așa? N-aș fi avut de ales, chiar dacă mi-ar fi fost foarte greu. La ce-ți folosește virtutea, când simți că mori de foame?

Firea sinceră a femeii și plăcu Serenei. Zâmbi și spuse în cele din urmă:

-Este - este un bărbat straniu.

-Are și de ce. În prima lui iarnă în Cripple Creek eu l-am îngrijit, când a zăcut la pat din cauza unei pneumonii. Și când cuiva îi merge prost, afli o grămadă de lucruri de la el. Ward Dunbar e un om bun, care câteodată încearcă să uite ce l-a făcut să fie așa cum e. Câteodată, când nu mai poate, când nu mai rezistă, se-apucă să demonstreze că e mai rău decât în realitate, dacă mă-nțelegi ce vreau

să spun. Nu, văd eu că nu prea mă înțelegi. Nici eu nu mă înțeleg câteodată.

Serena își coborî privirea.

-Și cum aș putea să găsesc aici ceva de lucru?

-Asta s-ar putea să fie destul de greu. Multe din femeile minerilor se descurcă în calitate de spălătorese, femei de servicii și chestii asemănătoare. Iar în birouri stau bărbații cărora viața de căutător de aur le e prea grea.

-Gătitul și curățenia sunt în ordine. Îmi place să muncesc.

-Cel mai simplu ar fi, spuse doamna O'Hare zâmbind, să rămâi la mine, până când va veni unul dintre tinerii muncitori să te ia de nevastă. La frumusețea ta, n-o să dureze prea mult. Din soiul acela de femei care nu vor de la bărbați decât banii sunt foarte multe.

Serena și fu recunoscătoare văduvei că nu o luase drept una dintre cele din urmă.

-Am să mă gândesc și la asta.

-Nu-i nici o grabă. Deci, fă-te comodă. Probabil că vrei să te speli mai întâi. Am să umplu cada din baia de la capătul coridorului. Și poate că după aceea ai vrea să mănânci ceva.

După ce dispăru văduva, Serena rămase pe gânduri. Văduva se înșela, era foarte mare grabă. Poate că avea doamna O'Hare încredere în Ward Dunbar, dar Serena nu voia să aștepte până când Ward o va lua în posesie. Vorbele sale, înainte de plecare, prea sunaseră a avertizare.

Câteva ore mai târziu, după marșul prin oraș, Serena nu mai era chiar atât de optimistă. În afară de câteva oferte cu subînțeles, nu reușise să găsească nimic de lucru. Doamna O'Hare avusese dreptate. Erau mai mulți șomeri decât locuri de muncă.

Odată cu seara începură să se închidă și magazinele. Dar Serena își îndreptase acum atenția asupra hotelurilor și pensiunilor cu geamuri luminate. Însă nici aici nu avu noroc. Nu exista nici un loc de muncă

pentru ea. O muiere bătrână o întrebase dacă are experiență în încălzitul paturilor. La început Serena nu pricepuse, abia după câteva secunde realizează sensul și ieși cât putu de repede.

Se întunecase. Pe drum nu se mai aflau decât indivizi dubioși, fără o ținută anume, care fluierau în urma ei. Serena se dădu bătută. Era timpul să termine cu căutarea. Cu cât se făcea mai târziu cu atât atrăgea atenția mai mult. O femeie serioasă nu se plimbă singură la ora asta. Deci, cel mai bun lucru era să se întoarcă la pensiune.

Era atât de obosită. Trebuie că mersese mile întregi și stătuse în fața a nenumărate teighele prăfuite. Baia de după-amiază o răcorise puțin, dar oboseala lungului drum nu trecuse încă. Ar fi trebuit să mănânce ceva după cum îi propusese doamna O'Hare. Dar ea a vrut neapărat să demonstreze că va găsi ceva de lucru. Se înșelase amarnic.

Mersese destul de mult. Credea că se află pe o stradă care duce spre pensiune, dar casele de aici păreau mai mari. O luase probabil greșit. Serena se opri și se întoarse. Din întuneric se auzi un zgomot. O secundă mai târziu apăru o pisică, gudurându-se pe lângă picioarele Serenei.

Tânăra răsă ușor nesigură și pomi mai departe. Pisica o urmă, apoi dispăru în noapte. Serena întinse pasul.

Pe întuneric nu se mai descurca acum deloc. În fața ei, puțin mai încolo, zări o stradă principală luminată. De-acolo avea să găsească drumul înspre casă.

Din direcția opusă venea înspre ea un individ scund și lat, bărbos, în costum și cu o pălărie care-i făcea capul prea mic. Măinile cămoase îi atâneau până aproape de genunchi. Când se apropie, Serena observă că tipul se uita la ea. Ea își întoarse privirea și încercă să treacă cât mai departe pe lângă el. Intensitatea privirii lui îi dădu fiori Serenei. Bărbatul avea un mers ușor clătinat și părea să

folosească toată lățimea trotuarului, fără a-i face și ei loc. Serena coborî în stradă.

-Hei, așteaptă ,fetițo! Încotro așa grăbită?

O prinse cu degetele puternice de braț și o opri din drum.

Serena se stăpâni să nu țipe și se sprijini cu o mână de pieptul lui rotund, ca să nu-și piardă echilibrul. Individui era învăluit într-un nor de alcool, transpirație și apă de colonie și emana o căldură animalică. Serena spuse calmă:

-Asta nu-i treaba dumitale. Dă-mi drumul!

-Nu vreau. Ești cea mai dulce puicuță pe care am văzut-o în seara asta. Fii drăguță cu bătrânul Otto și-o să ne amuzăm amândoi pe cinste.

Serena știa că n-are nici un sens să-i explice că ea nu era o târfă. Nu-i trecu prin minte decât un singur pretext:

-Nu, te rog, sunt așteptată.

-Asta nu mă interesează. N-am mai întâlnit demult ceva atât de provocator. Am ceva pentru tine și ai s-o primești cu sau fără voia ta.

Încercă să o tragă cu el. Serena se apără, dar bărbatul o prinse de talie, o ridică în brațe. Ea încercă să-l lovească cu picioarele, cu coatele, să prindă ceva aer, ca să poată țipa. Își simți pulsul în urechi. Deodată Otto se împiedică, cineva îl împinsese de la spate. Otto îi dădu drumul, Serena căzu, el se împiedică de picioarele ei înjurând și se întoarse energic spre atacatorul său. Serena se întoarse și ea, dar nu văzu decât un pumn în bărbia lui Otto, căruia îi căzu imediat pălăria pe stradă.

-Ridică-te, femeie, răsună vocea dură și binecunoscută. Te-am salvat din ghearele acestui fiu al Satanei și-am să te duc acum acasă ca pe o oaie rătăcită.

Serena zări surâsul drăcesc al lui Elder Greer.

-Tu, șopti ea.

-Când mi s-a spus că ai ajuns în sfârșit, a trebuit să te caut, chiar dacă erai la un alt bărbat. A fost voința lui Dumnezeu să-ți vin chiar eu în ajutor.

Mormonul n-ar fi trebuit să-și ia privirea de la tipul pe care-l pocnise. Cu un urlet de taur, bețivul se năpusti asupra lui Elder Greer și-l nimeri cu pumnul în plină față. Greer căzu cu spatele pe caldarâm, rămase acolo cu nasul și cu buza sângerânde.

Otto învingătorul grohăi satisfăcut și se apropie de Serena clătînându-se. Pe chipul lui se citea o poftă nemărginită, gura i se schimonosise într-un rânjet îngrozitor.

Serena se ridică iute în picioare. Auzi apropiindu-se o trăsură. Șansa ca vizitiul să-i sară în ajutor era mică, dar exista totuși. Se retrase prudentă spre stradă.

Deodată Otto se repezi spre ea. Serena făcu un pas mare înapoi, dar piciorul îi alunecă pe marginea trotuarului. Otto o prinse de o bucată de fustă, Serena se trase țipând și auzi cum cedează materialul, rupându-se. Acum era liberă, se întoarse, lăsă șalul în mâna bețivului și o luă la fugă.

O voce de bărbat strigă puternic. Cail se ridicară pe picioarele din spate și o potcoavă o nimeri pe Serena în umăr, doborând-o la pământ. Înainte să-și poată reveni, două brațe puternice o prinseră de talie și o repuseră pe picioare. Serena se svârcoli, dădu din picioare, se luptă cu toate puterile.

Deasupra ei se auzi un pocnet de bici. Bărbatul care o ținea urlă de durere. Când pocnetul se auzi din nou, Otto o eliberă pe Serena și se întoarse furios spre noul lui adversar.

Era Ward Dunbar. Stătea în mijlocul străzii, o siluetă înaltă într-un frumos costum de seară din catifea și saten. Albul cămășii strălucea în lumina slabă. În mâini ținea un bici, în spatele său zăcea un ioben mătăsos, pe care îl pierduse probabil când sărise din trăsură.

Caii fremătau neînștiți și trăsura alunecă o bucată înapoi. Ward se uită la vizitiul negru în livrea. Se asigură că acesta era în stare să țină caii în frâu și se întoarse din nou spre Otto și Serena.

-Dunbar, de ce-ți bagi nasul în treburile mele? dori să știe furios Otto, masându-și dâra roșie de pe frunte.

Ward Dunbar îi aruncă bărbatului o privire plină de dispreț și întinse mâna:

-Serena, spuse el.

Serena făcu un pas șovăitor spre el și când văzu că Otto nu protestează, se retrase repede în spatele lui Ward. Brațul său liber o cuprinse de după umeri și atingerea aceasta îi dădu Serenei fiori. Cu mâini tremurânde încercă să-și acopere sânii, care-i ieșeau acum de sub rochia sfâșiată. Nu mergea. Șalul îi zăcea pe jos lângă Otto, dar nu se putea hotărî să părăsească brațul jucătorului pentru a-și recupera șalul. Își încrucișă brațele peste piept și încercă să nu mai tremure. Ward aruncă biciul vizitiului, își dezbracă haina și i-o puse Serenei pe umeri.

-Așa stau deci treburile! strigă Otto, aruncându-și capul pe spate. De unde mama dracului să știu eu? Am văzut-o pe stradă și credeam că e o pradă ușoară.

-Problema ta, spuse Ward pe un ton de gheață. Mai fă asta o dată și te biciuiesc până mori.

O expresie hidoasă apărură pe fața lui Otto. Ridică mâna.

-Gata, am priceput. Dar micuța e o bucățică bună. E ceva deosebit sau o iei cu tine la Pearlîe? Dacă o duci la bordel, sunt gata să plătesc oricât să mi-o dai mie primul.

Serena nu știa exact ce-i un bordel, dar își putea imagina și se lipi și mai tare de Ward.

-Îmi pare rău, dar e a mea.

-Dacă aș fi știut, aș fi lăsat-o în pace, spuse Otto. Dar sper că știi ce faci. Pearlîe n-o să fie prea încântată dacă te-ntorci cu alta.

-Da, nu-i așa? spuse Ward și ridică din umeri. Lasă pe seama mea problema asta.

O strânse pe Serena mai tare. De când afirmase că e a lui, parcă chiar o luase în posesie. Serena dori să protesteze, dar ceva o împiedica.

-Dar dacă cumva te plictisești de ea...

-Asta nu-i foarte probabil, spuse Ward pe un ton dur și nerăbdător; se întoarse spre trăsură și o ajută pe Serena să urce. Atunci se auzi un strigăt slab.

-Serena!

Era Elder Greer.

-Nu te duce! Ajută-mă!

Ward o prinse ferm de braț.

-Nu privi înapoi, spuse el când o văzu ezitând.

Apoi Serena se află pe capră între vizitiu și Ward. Ward o cuprinse de după umeri, vizitiul pocni din bici și caii se puseră în mișcare.

Bătrânul mormon strigă furios în urma ei:

-Târfă! Cățea! Isebel!

Serena își acoperi urechile cu mâinile, închise ochii și își îngropă fața în umărul lui Ward Dunbar. Nu privi înapoi.

gianninajollys

CAPITOLUL 4

Trăsura hurducăia pe străzi în sus și în jos. Bărbații vorbeau, Serena nu-l asculta. Își simțea trupul de parcă ar fi fost bătută, iar în interior avea o tensiune fantastică. Bărbatul de lângă ea transmitea căldura sa trupului ei înghețat. Serena stătea nemișcată.

În cele din urmă trăsura opri în fața unei clădiri pe care scria: "Trenul de Florence și Canon City". Ușa de sticlă era împodobită cu inițiale auri. Era încă lumină înăuntru și se vedeau oameni lucrând.

Nu se zărea nici un tren. Șinele goale se pierdeau în întunericul din afara orașului. Pe o șină alăturată se aflau câteva vagoane de marfă și un impresionant vagon albastru închis cu ținte de alamă și ornamente auri.

-Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit aici? Întrebă Serena cu obrajii îmbujorați, ținându-se bine de haina lui Ward. Credea că trăsura o va duce la pensiune.

Vizitiul coborî, se duse la vagonul cel străiucitor, deschise ușa și dispăru înăuntru. Lumina se aprinse în spatele perdelelor grele.

-Nathan Benedict, omul cu care m-am întâlnit în seara asta, posedă o importantă parte a acestei linii. Mi-a oferit spre Cripple Creek vagonul lui particular. Va fi atașat în noaptea asta de trenul care vine din Denver. Când trenul se întoarce, aduce vagonul înapoi la Colorado Springs.

-Înțeleg. Este - este foarte comod acest mijloc de transport.

O dureau palmele, pe care și le julise când căzuse. Își privi zgârieturile sângerânde.

-Da, e foarte plăcut. Și caii vor merge cu vagonul pentru animale.

-Și trăsura?

-E tot a lui Nathan.

Serena voia să câștige timp pentru a-i pune cât mai diplomat întrebarea esențială. Dar înainte de a-și găsi cuvintele, vizitiul se întoarse și spuse:

-E totul gata, sir, așteptând ca ei să coboare din trăsură.

Ward sări jos și se întoarse spre Serena, pentru a o ajuta să coboare. Ea îl fixă mușcându-și buza de jos:

-Nu-i nevoie să cobor aici, spuse ea ușor răgușită.

-Ba da, e foarte nevoie.

Vântul nopții îi ciufulea părul șaten, în timp ce Ward aștepta răbdător și neînduplecat cu mâna întinsă.

-Aș prefera să mă întorc la pensiune.

-Nathan mi-a lăsat indicații stricte ca trăsura să se întoarcă la hotel, ca să-i ducă și pe ceilalți oaspeți acasă.

-Birjarul își dresă glasul.

-Jocul de poker al domnilor probabil că va mai dura o bucată de vreme, sir. Domnul Benedict nu cred că ar avea ceva împotriva, să...

-Nu-i nevoie, i-o tăie Ward. Mulțumim.

Vizitiul își așază chipiul pe cap, saiată și se cățăără pe capră.

Serena tot îl mai fixa pe Ward.

-Știu ce ai de gând, dar trebuie să mă întorc la pensiune. Doamna O'Hare o să-și facă griji.

-Îi trimitem mâine o telegramă din Cripple Creek și-i spunem să ne trimită vaiiza ta cu primul tren.

Serena nu mai gândea limpede, îi era frig, de când Ward coborâse de pe capră. Spuse totuși:

-Nu, nu pot.

-Va trebui să poți, spuse el prinzând-o de braț și adăugă: Ai nevoie de cineva care să te apere, căci altfel ai să ajungi în noroi și-ai să-i iei pe toți care vor veni.

O trase spre el, o prinse de talie și o coborî. Când picioarele ei atinseră pământul, Ward se aplecă, își trecu brațul pe sub genunchii ei și o luă în brațe.

Serena tresări speriată. Dar purtarea lui Ward era atât de ciudată, încât nu știa dacă are vreun motiv de neliniște. Dacă țipa acum, situația nu avea să i se îmbunătățească, o învățase din experiențele pe care le trăise până atunci. Deci rămase nemișcată în brațele lui Ward, când el urcă scările vagonului și împinse ușa cu umărul.

Interiorul vagonului era foarte luxos: covor gros, albastru, catifea și mătase peste tot. La capătul celălalt al vagonului se afla o ușă, care ducea spre o mică bucătărie. Ward se apropie de o a doua ușă, o deschise cu umărul. În spatele ei era un mic dormitor. Un pat auriu cu peme colorate părea să ocupe tot spațiul, eclipsând scaunele micișe și noptierele elegante cu veiozele lor.

Serena înlemni, se cramponă de cămașa lui Ward. Degeaba. El se apropie de pat și o așază pe pătura lucioasă.

-Nu, Ward..., spuse ea văzând donța ce i se citea pe chip, încălzindu-i privirea verde și gânditoare

-Știu că nu vrei, dar tot e mai bine decât ce era să ți se întâmple. Nu sunt eu un baron al argintului sau un rege al aurului, dar nu sunt nici chiar sărac.

-Nu mă-nțelegi!

-Înțeleg că te vreau. Pur și simplu nu mai pot uita gustul tău. M-am uitat azi la tine și m-am gândit că ești una dintre femeile acelea care vrea să-și găsească norocul printre căutători de aur și pe care o s-o uit de cum n-o s-o mai văd. M-am înșelat. Mi-am dat seama deja după vreo oră, iar când te-am văzut pe mâna lui Otto, am fost sigur. Eram în stare să-l omor, încet și în chinuri.

-Nu face asta! Nu-i corect! strigă ea.

-Zău? Am zis că ești a mea, și vei fi a mea, o zi, o săptămână, o lună - până când am să mă satur de tine. Nimeni și nimic nu mă va împiedica. Mai târziu, când o să-mi treacă, poți să faci ce vrei. N-am să te opresc.

-Nu, nu pot...

-Ba poți foarte bine, o întrerupse el cu glas aspru. N-am silit niciodată o femeie, dar cu tine am să fac o excepție, dragă Serena!

Gura sa se aplecă fierbinte peste a ei, căutând ceva dulce și moale. Serena încercă să se ferească, dar pernele din jurul ei nu-i permiteau. Îl lovi, se apără, fără succes. Presiunea buzelor lui crescuse și limba lui străbătu cu mișcări intime linia de apărare. Serena se încordă și reuși să ridice un genunchi. Reuși astfel să i se sustragă lui Ward. Se târî de-a latul patului.

Dar n-o ajută cu nimic. Părul ei lung rămăsese sub brațul lui. Înainte ca ea să poată rezolva această problemă, Ward o prinse de picior, o trase înapoi și-i ridică în același timp fusta, dezvelind pulpele albe ca marmura. Serena scoase un suspin și îl prinse de mâna ce explora. Ward se aplecă asupra sânilor dezgoliți de rochia sfâșiată. Se sprijinise în cotul drept și prinsese brațul ei stâng sub greutatea sa. Serena nu se putea împotrivi dezmierdărilor

lui decât cu o singură mână. Strânse din dinți, părăsi mâna sa de pe coapsa ei și își înfipse degetele în părul lui.

Geamătul lui de durere când ea trase puternic o satisfăcu, dar în același timp mâna lui urca tot mai mult pe pulpele ei.

Niciodată nu fusese atinsă astfel. Era insuportabil. Îi dădu drumul, încercă să-l împingă. Nu se va lăsa luată prea ușor. Nu se lăsase supusă de Elder Greer și nici acestui bărbat nu-i va fi foarte ușor.

Dar puterea bătrânului mormon se diminuase în timpul luptei. Cu jucătorul acesta era altfel. Cu o mișcare iută, Ward o prinse de încheieturile mâinilor și i le duse la spate, apoi o împinse din nou în peme. Picioarul lui se afla peste al ei, făcând imposibilă orice mișcare. Ochii lui plini de pasiune erau deasupra ei, iar buzele sale coborâră din nou mânioase, dar totuși tandre. Cu o mână îi ținea mâinile, cu cealaltă îi rupse cămașa și-i cuprinse sânii. Ea tresări și o trecură fiori de împotrivire combinată cu plăcere. Sărutul lui deveni mai provocator, atingerile mai insistente. Ward îi sfășie încă o bucată din rochie. Serena simți cum este eliberată de fâșiile de material și se zbatu disperată încoace și încolo.

Pe el asta nu părea să-l deranjeze. Aerul răcoros atinse pielea Serenei. În contrast cu acesta, buzele lui Ward erau fierbinți pe drumul lor în jos, sărutându-i valea dintre sânii. Și când gura sa cuprinse unul dintre sfârcurile tari, rațiunea Serenei se blocă. Explodă în mii de bucăți, împrăștiindu-se în spațiu. Pe de o parte i se părea insuportabil, nu voia să accepte ce tocmai i se întâmpla, pe de altă parte senzațiile acestea o excitau grozav.

-Ward, nu, șopti ea foarte slab. Te rog, nu...

El îi opri vorbele cu gura, în timp ce-i ridica jupoanele peste șolduri. Serena fu străbătută de fiori, când îi simți genunchiul între picioare. Mâinile sale îi mângâiau trupul, rotunjimile, cu insistență și pasiune.

Atingerea lui încetă brusc. Aproape de leșin, Serena îl auzi dezbrăcându-se. Ar fi putut să fugă acum, dar dorul de el era mai puternic.

Și nu dură mult. Ward se întinse peste ea. Ea se încordă, când îi simți sexul puternic și căutător, încercă să se sustragă, își propti palmele de pieptul lui Ward. Brațele lui o cuprinseseră, o țineau, o strângeau, îi ridicară șoldurile. Ward se încordă și cu o singură mișcare a șoldurilor pătrunse în ea.

Serena simți cum i se taie respirația; durerea o săgetă în tot trupul. Din ochi îi țâșniră lacrimi, care o luară pe obraji în jos.

Ward încrămeni.

-Serena, șopti el cu o expresie de durere pe chip.

Ea oftă, de parcă această revelație a lui reușise să-i elibereze din nou respirația. Ward își reveni, pătrunse din nou în ea transmițându-i o senzație de căldură în interior. Serena o simți ca un sentiment de trezire la viață. O trecură fiori de plăcere, când mișcările dorinței lui se intensificară. Nu mai opunea rezistență. Gândirea ei se retrase nedumerită, abandonând trupul bărbatului, căci nu mai avea rost să se apere.

El alunecă de pe ea, dar nu-i dădu drumul. O mângâie cu dragoste pe păr. Oricât de aproape era trupul lui, gândurile păreau că-i sunt departe.

Ward oftă.

-Îmi pare rău, Serena. N-am nici o scuză, în afară de faptul că n-am mai întâlnit demult o femeie care să spună adevărul.

Ea se depărtă de el.

-Nu-i nimic, spuse cu glas înăbușit. Dacă n-zi fi fost tu, probabil că ar fi fost Otto.

Trecură câteva secunde.

-O atitudine rațională, spuse el. Să înțeleg că mă consideri puțin superior lui Otto?

-Dacă vrei...

-Nu vreau! Ți-am mai spus că eu...

-Da, știu, tu nu silești femeile la nimic!

Serena se întoarse, se depărtă de el și mai tare, își aruncă perdeaua părului negru pe spate. Mișcarea aceasta îi dezvăluie sânii plini și mândri și rotunjimea perfectă a șoldurilor.

Ward se uită în tavan.

-Încep să cred că m-am înșelat și mai tare decât am crezut la început.

-Asta m-ar bucura! spuse Serena tăios.

-Te cred. Totuși, rămâne problema: ce se va întâmpla acum cu tine?

-Nimic nu se va întâmpla! Mă descurc eu!

-Așa cum te-ai descurcat și până acum?

-Drăguț din partea ta să mi-o amintești.

-Dar e adevărat.

Avea dreptate. Serena tăcu și începu să-și caute hainele. Ward se aplecă peste marginea patului și ridică o grămăjoară de material.

-Asta cauți?

Ea îl privi cu venin, îi smulse rochia și jupoanele din mână și le scutură. Rochia era ruptă de tot. Serena o cercetă disperată.

-Nu-ți face griji, am să-ți cumpăr alta, spuse el cu o urmă de nerăbdare în glas.

Ea îl privi mânioasă.

-Nu, mulțumesc, n-am nevoie de nimic de la tine.

-Nu crezi că exagerezi?

Ward se întinse ca o felină mare și o privi interesat.

-Nu, spuse ea vitează.

-Eu da. Și ideea mea de dinainte mi se pare la fel de bună.

Ea se strâmbă, dar nu-l privi în timp ce se îmbracă.

-Vrei să mă iei cu tine în Cripple Creek.

-Cam așa. Din moment ce-ai fost atât de drăguță să spui că mă preferi lui Otto sau oricărui altul, am să te păstrez lângă mine.

-N-am spus așa ceva!

-Ai fugit de Otto și de bătrânul mormon, acum trebuie să mă părăsești și pe mine, nu-i așa?

-Am încercat, spuse ea, chinându-se să-și înnoade cumva fășiile stofei.

El întinse mâna după ea, dar se opri.

-Da, așa e. Iartă-mă. Voiam să spun doar că după ploaia cu grindină ai rămas la mine - și în seara asta. Acum stai aici și faci o mutră de parcă aș fi cea mai odioasă ființă creată vreodată de Dumnezeu, dar tot nu fugi.

-Doar nu pot să - să ies goală.

-Dacă ți-ar fi cu adevărat frică, ai putea.

-Credeam c-ai înțeles că vreau să fiu lăsată în pace. Și acum - la ce mi-ar mai folosi să fug?

-Exact, spuse Ward; se ridică într-un cot și o prinse de mână. Acum nu mai ai nimic de pierdut, dar multe de câștigat. Eu îți pot oferi siguranță și confort și asta nu-i de trecut cu vederea.

-Pentru cât timp? Întrebă ea cu reproș în glas. O zi, o săptămână, poate o lună?

-Atât cât ai nevoie.

Vorbele îi păreau sincere, privirea îi era hotărâtă. Dar cum să accepte ea un asemenea concubinaj? Ward nu pomenise nimic de căsătorie. Și nici ea nu voia de fapt asta, dar educația ei nu permitea altceva. Spuse deci hotărâtă:

-N-am nevoie de nimic de la tine.

-Atunci e vina ta, spuse el încet.

Poate că ar fi spus mai multe, dar se auziră bătăi în ușă.

-Acolo e o baie, explică el pe scurt și arată spre o ușă, lângă pat.

Serena dispăru în baie.

Aceasta era la fel de luxoasă ca și restul vagonului. Vana era îmbrăcată în lemn fin de mahon, robinetele erau din alamă, chiar dacă din ele nu curgea decât apă rece.

Prosoapele erau turcești, de un albastru închis și erau brodate cu monograma posesorului. Propria ei față, destul de palidă, preferă să nu și-o privească în oglinda de peste chiuvetă.

Ce să facă? Să rămână sau să plece? Putea să meargă cu Ward, în calitate de ... Însoțitoare, alt cuvânt nu găsea... sau putea să se întoarcă la pensiune cu intenția de a-și găsi ceva de lucru, însă fără prea mari speranțe. Prima posibilitate îi oferea siguranță, hrană și un acoperiș deasupra capului - pentru un timp. Cealaltă îi oferea respectul de sine, dar tot pentru un timp, un timp foarte scurt, până când nu va mai putea plăti pensiunea. Dacă mergea cu Ward trebuia să accepte îmbrățișările lui. Dacă nu, va trebui poate să cedeze insistențelor altor bărbați. Cum spusese și doamna O'Hare: cu virtutea mori de foame.

Virtute. Avea impresia că în ultimele trei zile îi fusese răpită bucată cu bucată. Sufletul îi era la fel de rănit ca și trupul. Se simțea vulnerabilă, o pradă ușoară. În starea aceasta nu era deloc sigură că nu va ceda ideii de a supraviețui datorită trupului. Și atunci nu era mai bine să aleagă un singur bărbat în loc de mai mulți? Nu, nu putea fi atât de slabă. Doamna O'Hare o va ajuta. Sau nu? Văduva fusese atât de sigură că Ward este un om bun. Sărmana, se înșelase.

Trebuia să facă ceva. Trebuia să existe o ieșire.

-Serena?

Ward ciocăni încet la ușă. Serena zări un halat de baie albastru. Se dezbracă de rochie și îmbracă repede halatul.

-Ce este? Întrebă ea sec.

-Poți să ieși.

Serena ieși îmbrăcată cu un halat bărbătesc, mult prea mare pentru ea. Își suflecă mânecile, părând că-l ignoră pe Ward.

Ward schiță un zâmbet și-i soase Serenei părul greu din gulerul halatului.

Serena tresări nervoasă. El retrase repede mâinile.

Ea înghiți în sec și întrebă:

-Cine a fost?

-Vizitiul lui Nathan. Ne-a adus un coș și salutările stăpânului. Nathan probabil s-a gândit că mi-e foame, mai ales dacă am și un musafir.

Serena ignoră tonul ironic.

-Drăguț din partea lui. Vizitiului i s-o fi părut probabil că arăt foarte flămândă.

Ward se întoarse spre ea.

-Ți-e foame?

Abia acum realizează Serena cât de foame îi era. Îi fixă pe Ward plină de îndoieli.

-Nu-i nimic deosebit în asta, spuse el rezervat. Nu înseamnă că ești prost crescută.

-Nici nu m-am gândit la asta! explică ea mândră, dar recunoscătoare pentru remarcă.

-Când ai mâncat ultima oară?

-Azi dimineață. Doamna O'Hare mi-a pregătit ceva înainte să plec, dar eu am vrut neapărat să-mi caut de lucru și n-am luat decât vreo două îmbucături.

El aprobă din cap.

-Nu vrei să încheiem un armistițiu în timpul mesei? Nu-i bine să iei hotărâri pe stomacul gol.

Serena găsi dubioasă seriozitatea aceasta a lui. Trebuia să fie foarte atentă. Dar de ce să nu mai mănânce încă odată cu el, la urma urmei?

În coș găsiră friptură de pui, sandvișuri cu unt, plăcintă cu mere și o sticlă de șampanie. Mâncarea mirosea foarte bine, Ward găsi în bucătărie farfurii, pahare și tacâmuri. Deschise sticla și se așezară amândoi la o masă din salon. Ward se rezemă în scaun cu paharul în mână.

-Nu mănânci? întrebă Serena.

-Nu, nu acum. Uți că eu am mâncat deja.

Privirea ei rămase asupra vânățărilor, care începeau să prindă culoare la încheieturile mâinilor ei.

Apoi se uită în altă parte, își goli paharul dintr-o înghițitură și îl umplu din nou.

Serena gustă doar din șampanie. Era foarte răcoitoare, dar părea să o încălzească. Deși friptura era extrem de gustoasă, Serenei îi veni greu să mănânce cu poftă, sub privirile examinatoare ale lui Ward. Pe cât putea, Serena încerca să nu se uite la silueta lui bine clădită, pe a cărui piept cădea lumina blândă a lămpii. Mai bine se uita prin salon la covoarele și materialele scumpe cu care era tapițat. Pe o sofa din lemn de mahon zări un obiect cunoscut.

-Șalul meu! strigă ea. Cum a ajuns aici?

-Vizitiul l-a recuperat odată cu jobenul meu în drum spre hotel. L-a scuturat cât a putut, dar se pare că degeaba.

Serena aprobă din cap. Oricât de prăfuit era șalul, își putea acoperi cu el rochia ruptă, până când intra în posesia valizei ei. Ciudat să se gândească la asta în timpul cinei, alături de un bărbat aproape gol, dar după toate câte se petrecuseră între ea și Ward nu mai conta acum.

Serena își dresese glasul.

-Nu ți-am mulțumit încă pentru că m-ai salvat din mâinile aceluia Otto. Am fost foarte bucuroasă când te-am văzut.

-Ai "fost" bucuroasă? Întrebă el cercetându-și paharul. Păi da, asta-i probabil o descriere exactă a senzațiilor tale momentane. Dar să știi că n-am trecut întâmplător. Te căutam.

-Pe mine?

Serena părea uimită.

-Am părăsit hotelul mai devreme și m-am dus la pensiune, unde doamna O'Hare m-a informat că nu te-ai întors încă. Am colindat străzile, imaginându-mi cum te târâște careva în vreunul din bordelurile din Colorado Springs. I-am cerut lui Nathan trăsura și am pomit iar în

căutarea ta. Când te-am văzut apoi cu Otto, eram în stare să fac moarte de om.

Serena se gândi că asta explică într-o oarecare măsură purtarea lui.

-Apreciez renunțarea ta la poker în favoarea mea, spuse ea pe un ton intenționat foarte indiferent. Probabil că pokerul înseamnă mult pentru tine.

-Pentru că conduc un cazino? Întrebă el zâmbind. Jocul începea după conferință, dar oricum nu mă interesa. Și-n afară de asta, am avantaje în meseria mea. Dacă cineva vine la Eldorado trebuie să joc, dar în alte locuri...

Ward ridică din umeri.

Atitudinea sa era de înțeles. Pe Serena însă o uimea tonul ironic pe care le spunea. Măncă tăcută în continuare, privind în jur. În cele din urmă întrebă:

-Omul ăsta, Benedict - e foarte mândru că e bogat? Peste tot era brodată monograma lui, chiar și pe perdele.

Ward negă.

-Nu, nu în mod deosebit, chiar dacă Nathan se bucură de banii lui sau, mai exact, de lucrurile pe care le poate cumpăra. Majoritatea de-aici.

Ward descrie un cerc în aer cu paharul în mână.

-Le-a conceput nevasta lui, după ce au făcut bani. A murit însă, înainte ca vagonul să fie gata. Nathan a suferit foarte tare.

-Îl cunoști de mult?

-Abia din '91, când am venit eu aici. Era chiar în perioada în care mina lui dădea foarte mult aur. Soția lui a murit câteva luni mai târziu. Ne cunoaștem de fapt doar de trei ani, dar mie mi se pare o veșnicie.

Ward se ridică, se duse la dulapul cu sticlute șlefuite și-și turnă un brandy. Se întoarse la locul lui și-i turnă Serenei restul de șampanie.

Serena își stăpâni un căscat. Împinse farfuria mai departe și se uită la Ward. Se simțea foarte extenuată și nu știa de ce Ward bea atât de mult. Acesta studia ochii

roșii și cearcănele Serenei. Pentru a scăpa de privirea lui cercetătoare, Serena ridică paharul și începu să bea restul de șampanie.

El îi luă paharul din mână și-i spuse aspru:

-Du-te și culcă-te. Până trimit eu după trăsură, ca să te ducă înapoi la pensiune, mai durează. Profită de timp.

I-ar fi urmat propunerea cu cea mai mare plăcere, dar nu voia să recunoască cât de obosită și de extenuată se simțea.

-Acum, am spus, mârâi el, până nu mă răzgândesc.

Serena se sculă încet și se îndreptă spre dormitor. Închise ușa în urma ei și agăță halatul la loc. Luă un săpun și începu să se spele. Apoi luă o cârpă și frecă pata roșie, pe care o lăsase pe pat. După ce pata ieși, Serena agăță pătura la uscat pe un scaun și se băgă în pat, între cearșafuri.

Rămase câteva clipe trează, trecând în revistă tot ce i se întâmplase în ultimele două zile. Mormonii, întâlnirea cu Ward, Colorado Springs, Otto și lupta sa cu bătrânul mormon, atingerea lui scârboasă. Și din nou Ward, marele răzbunător, învingătorul posesiv, amantul pasionat și tandru. Serena închise ochii, când își aminti de durerea care pusese capăt fecioriei ei. Voia să simtă furie, necaz, ură. Dar nu reuși să scoată din ea decât un oftat obosit.

Un urlet metalic și ascuțit o smulse din somn. Scârțâit de frâne, șuieratul presiunii de aburi, găfâitul unei mașinării mari. Vagonul lor tocmai fusese atașat de trenul care mergea spre Cripple Creek. Serena nu afirmase că vrea să meargă cu Ward, dar acum era deja prea târziu. Furia îi dispăru repede. Nu fusese lăsată să aleagă. N-avea rost să se mai enerveze.

Se trezi din nou ceva mai târziu. Trenul se afla în mișcare. Nu era nici urmă de lumină în jurul ei. Dormitorul

era cufundat în întuneric și de undeva venea un curent de aer. Se auzea o ușă fluturând în curent.

Serena se ridică. Era ușa din spatele vagonului. Prin deschizătură se auzea glasul roșiilor pe șine, mașinăria huruind. Afară Serena zări silueta unui om. Era Ward. Stătea fără cămașă, pe platforma bătută de vânt și plină de fum din spatele trenului.

Serena se îndreaptă spre ușa deschisă.

-Ward? Întrebă ea încet.

El se întoarse încet spre ea, îi recunoscu silueta, apoi se întoarse din nou cu spatele.

-Ce faci aici afară? Ai să răcești. Vino înăuntru.

Ea se apropie de el și își așează o mână pe umărul său gol. Atingerea cu pielea lui îi provocă fiori.

El îi aruncă o scurtă privire.

-Minciuni, Serena, spuse el calm. Cât de mult ne mințim unii pe alții. Eu am fost un gentleman mai demult - un cetățean cinstit, care n-ar fi ezitat să împuște un bărbat ce violează o femeie. Și totuși mi-am spus că încă sunt gentleman. Dar nu era adevărat. Ce merit eu pentru ceea ce ți-am făcut, dulce Serena?

-Tu - a fost o eroare, șopti ea, făcându-i-se milă de el.

Deși stătea drept și vorbea clar, era destul de beat. Ward se întoarse încet spre ea.

-Cauți cumva o scuză pentru mine?

-Nu, dar nu pot trece cu vederea nici peste motivele tale, dacă sunt importante.

El își așează mâinile pe obraji ei.

-Sunt foarte importante, spuse el cu glas blând. Da, sigur că așa sunt. Dar pot ele motiva dorința mea de tine, dorul meu de a te avea încă o dată, deși știu că ți-am răpit nevinovăția? Și dorința asta de a te păstra lângă mine, deși tu nu vrei. Ce fel de om mai sunt și eu?

-Nu știu, răspunse ea simțind cum îi dau lacrimile.

-Poate că e bine să aflu cât mai repede...

O sărută ușor. Flacăra dintre ei cresc; În timp ce buzele li se împleteau într-un joc erotic, flacăra deveni luminoasă și vie, devorând toate sentimentele de vinovăție și îndoială dintre ei. Ward își îngropă mâna în părul ei negru și des, în timp ce cu gura îi gusta buzele tremurânde, lăsându-i o dără de sărutări fierbinți pe bărbie, gât, decolteu. O mână alunecă peste spatele ei, apăsându-i șoldurile de ale lui. Pulsul ei cresc și Serena se prinse de umerii lui lați, simțindu-i mușchii puternici sub piele. Se așteptase ca pielea lui să fie rece, dar se înșelase, pielea lui Ward frigea.

El o împinse în spate prin ușă, departe de vântul plin de fum și de gălăgie. Capul ei se sprijinea de umărul său, părul îi cădea ca o perdea peste spate și peste brațe. Ward îi ridică bărbia cu un deget, îi sărută pleoapele, apoi o prinse în brațe, o strânse cu dragoste și se întinse cu ea pe patul răvășit.

Încet, Ward o dezbracă de cămașă și se eliberă și pe sine de pantaloni. Mâna îi cuprinse sânul, îi simți bătăile inimii și alunecă în jos peste abdomenul ei, ai cărui mușchi se încordară într-un straniu amestec de teamă și nerăbdare. O strânse în brațe și se lăsară amândoi legănați de ritmul monoton al trenului, sărutându-se. Buzele sale aveau gust de brandy, corpul îi era învăluit de prospețimea aerului nopții. Serena se simți cuprinsă de o dorință amețitoare. Strânsoarea brațelor lui cresc. Măinile sale o prinseră de șolduri. Serena nu mai simți acum acea rușine umilitoare. Sâni ei se împingeau în coastele lui, iar degetele îi mângâiau ceafa. Simți că se deschide ca o floare, copleșitor, nu mai gândea nimic altceva. O duru încă foarte puțin când el pătrunse în ea, apoi însă realizează că primise singurul lucru care-i putea amplifica dorința crescândă. El pătrunse și mai adânc în ea, mișcările îi deveniră mai repezi și într-o explozie bruscă Serena se prinse cu putere de umerii lui, se încordă într-o plăcere fără margini, călărind pe un val și se întoarse la realitate, abia când el se opri de tot.

Nu se desprinseră unul de celălalt, ci rămaseră înlănțuiți, în timp ce trenul urca tot mai sus în muntele întunecat.

CAPITOLUL 5

Munții Sangre de Cristo se conturau cu claritate pe partea de sud-vest a orizontului, părând totuși misterios de îndepărtați. La nord se înălțau Rocky Mountains, iar la est Pikes Peak. Trenul îi dusesese pe Ward și pe Serena pe partea cealaltă a muntelui, în zona căutătorilor de aur.

Orașul Cripple Creek se afla în adâncul unui vechi crater de vulcan. În afară de puțină iarbă de sus, de pe marginile craterului, nu vedeai decât pământ, gropi și mine. În zona aceasta aurul nu se găsea ca în alte locuri. Aici nu se găseau bulgări de aur, precum în California în '49, ci aurul apărea sub formă de aliaje cu argint sau alte minerale. Trebuiau săpate gropi verticale în stâncă, care să urmeze căile urmei de aur. Munca în mină era grea și

periculoasă și cerea investiții enorme - nu era o treabă de oameni săraci.

Acest soi de muncă în mină era motivul pentru care orașul era împrejmuț de magazine și clădiri înalte, care arătau ca locuințele unor uriași. Străzile orașului fuseseră pavate cu pietriș din mine. Și pentru că acesta conținea încă urme de aur, se spunea că aici aurul se găsește la fiecare colț de stradă.

Străzile săltau peste partea deluroasă din interiorul craterului. Majoritatea caselor erau construite din lemn cu frumoase ornamente aplicate pe fațada lor. Din când în când mai întâineau și câte o casă din cărămidă ca de exemplu hotelurile, dar casele de lemn dădeau orașului un aer de duritate. De-a lungul străzii principale existau stâlpi de telegraf, multe magazine aveau prelate colorate sau reclame multicolore, iar aproape peste tot se ofereau camere mobilate pentru bărbați singuri.

Existau două străzi principale denumite după cei doi mari oameni, Bennett și Myers, care înființaseră orașul în mijlocul pășunii lor. Pe Bennett Avnue erau băcăni, birouri, bănci, hoteluri, frizerii și restaurante. Mai sus, la nord, erau școlile, bisericile și casele celor înstăriți. Două case mai încolo începea Myers Avenue și odată cu ea cartierul de distracții.

Serena citise în ziare că anumite locuri din New Orleans se numeau și ele "locuri de distracții", dar nu știa exact ce înseamnă asta. Călărind încet alături de Ward, începu să-și facă o imagine. La ora aceea matinală nu prea se întâmpla nimic pe acolo. Dar liniștea nu era odihnitoare, ci semăna mai degrabă cu o somnolență extenuată. Sticle de bere luceau în razele dimineții, în aer se simțea un iz de alcool stătut. Străzile erau goale, exceptând câțiva bețivi și spălătoresele cu coșurile lor pline de rufe murdare. Barmanii măturau mizeria din localuri înspre stradă și goleau scui pătoarele. Doar micile căsuțe cu nume de femei deasupra ușilor erau închise și ferecate, iar lanternele roșii din fața lor erau stinse. În fața

unei uși o femeie stătea rezemată de zid, șalul deschis dezvelea un decolteu foarte adânc, care se adânci și mai tare când femeia se întinse și-și trecu degetele prin părul decolorat. Serena privi iute în altă direcție.

Mai existau apoi case în fața cărora erau afișate oferte de operă, revistă și dans franțuzesc. Pe lângă acestea se aflau saloane și baruri de cele mai diverse categorii.

Eldorado se număra printre cele mai selecte. Serena și Ward se opriră în fața barei de priponit caii. Serena avu grijă să nu i se vadă rochia ruptă de sub șal și coborî de pe cal ajutată de Ward. Se uită împrejur și simți o puternică repulsie: ce căuta ea de fapt aici?

Ward o prinse de braț. În fața lor se aflau treptele înspre ușa lată a salonului. Se lăsă deci condusă de Ward.

Cei doi barmani îi întâmpinară pe Ward cu un zâmbet larg și-i urară bun venit. Puținii clienți li se alăturară, dorind să afle pe unde a colindat Ward. Nimeni nu-i acorda atenție Serenei și ea îi era recunoscătoare lui Ward că nu încercase s-o prezinte.

Pas cu pas Ward reuși să urce treptele din lemn de mahon, refuză chiar și ultima propunere de a face un joc de cărți, promise că va reveni mai târziu și o trase pe Serena în urma lui.

La etajul întâi traversară iute un coridor cu podea din lemn. Ward se opri în fața unei uși, scoase o cheie din buzunar și descuie.

-Ești în ordine? o întrebă el pe Serena încruntat.

Ea își duse o mână la piept.

-Da, cred că da. Doar că am obosit puțin.

Fața lui Ward se lumină.

-Asta-i din cauza altitudinii. Iartă-mă, la asta nu m-am gândit. Te obișnuiești. Ultimii o mie trei sute de metri diferență i-ai făcut noaptea trecută. La urma urmei, Cripple Creek e așezat la o altitudine de peste trei mii de metri.

O lăsă să intre în cameră înaintea lui. Serena intră și rămase pe loc.

Se afla într-un apartament bărbătesc supraîncărcat, care cu covoarele sale persane și perdelele bogate din brocat și franjuri de mătase, nelăsând lumina să pătrundă, îi amintea de un serai. La ușa dintre sufragerie și dormitor era agățat același fei de perdele ca și în jurul patului. Sufrageria era mobilată cu divane pline de pernițe de mătase și saten. Pe una dintre măsuțe era așezată o pipă din spumă de mare, pe cealaltă o vază cu niște pene de păun. Chiar lângă ușă trona pe un soclu de marmură o fructieră din porțelan colorat plină cu fructe.

-Dumnezeule mare! exclamă Ward.

Pe față i se ivi o uimire fără margini.

-Aici - aici locuiești tu? Întrebă Serena în cele din urmă.

-Așa credeam, răspuse el îmbufnat.

-Ward! Ward, te-ai întors!

Strigătul de fericire provenea de pe coridor. Imediat după aceea își făcu apariția o femeie. Ward se întoarse și ea i se aruncă de gât, își dădu coama de păr roșcat pe spate și își apăsă gura rujată pe buzele lui. Trupul ei încorsetat într-o rochie strâmtă și neagră se lipi de al lui cu un geamăt slab. Pentru un moment el o strânse în brațe, apoi o prinse de încheieturile mâinilor și o respinse ușor.

-Da' tare devreme te-ai mai trezit azi, spuse el întins. Sau încă nici nu te-ai culcat?

Femeia se strâmbă.

-Trebuia să controlez un transport de vin, care a venit cu trenul. Nu mi-a venit să cred că ești aici, am venit într-un suflet. Credeam că de data asta n-ai să te mai întorci!

-Știi că eu apar mereu când te-aștepți mai puțin, Pearlle. Dar spune-mi și mie, ce-ai făcut din camera mea?

-Nu-ți place? Credeam că ți-ar plăcea să trăiești ca un prinț din Persia.

Pearlie privi în jur și o zări pe Serena. Zâmbetul îi dispăru de pe buze, iar expresia goală din ochi i se transformă în furie.

-Cine-i persoana asta și ce caută aici? Întrebă ea plină de venin.

Ward ridică dintr-o sprânceană și spuse pe un ton ironic.

-Îmi permiteți să fac prezentările? Serena, dragoste, ea este partenera mea de afaceri. I se spune Pearlie.

-Bună ziua, spuse Serena calmă și prudentă.

Roșcata își dădu părul pe spate, de parcă n-ar fi auzit-o și se adresă lui Ward.

-Nu mi-ai spus ce caută aici.

-Nu-nțeleg de ce te-ar interesa, fu de părere Ward.

-Chiar așa? Păi atunci să-ți spun eu. Vreau să știu dacă este pentru afacere sau pentru distracție, mai ales pentru distracția ta!

Ward se întoarse spre ea și expresia de dispreț de pe chip îi mai slăbi lui Pearlie din Încrederea de sine.

-N-a venit pentru afacerile tale, spuse el calm.

-Știu că nu te preocupă foarte mult veniturile bordelului, dar asta nu te-a împiedicat niciodată să-i mai faci câte-o vizită! spuse ea încăpățânată, aruncându-i Serenei o privire otrăvită.

-Până acum! spuse Ward definitiv.

Pearlie păli pe sub tencuiala de pudră și ruj.

-Ai fi putut măcar să-ți alegi o femeie mai stilată. Asta nu pare să fie de acord și cu atât mai puțin în stare să-ți capteze atenția pentru un timp mai îndelungat. Ce i-ai făcut? Ai răpit-o și-ai violat-o?

Ward se îndreptă spre ușa deschisă și puse mâna pe clanță.

-Cred că putem continua discuția și mai târziu. Serena și cu mine avem un drum lung în urma noastră.

Pearlie studie chipul Serenei, apoi o trase de șal, dezvelindu-i rochia ruptă.

-Dumnezeule, am avut dreptate! exclamă ea și izbucni într-un râs strident.

-Ajunge! spuse Ward aspru.

-Ca să vezi! spuse Pearlle nevenindu-i să creadă. Tocmai tu, care ești mai presus de toți oamenii vicioși. Dragul meu Ward, un violator! Și probabil că mai era și virgină. Ți-a plăcut, nu-i așa?

-Am spus, ajunge!

-Hai, nu zău? Crezi că-ți va ajunge vreodată?

Serena își aranjă șaiul. Era de parcă cei doi ar fi uitat-o în timpul acestei stranie discuții. Serena era neliniștită, dar nu rușinată. Simți deodată că n-o putea suferi pe roșcată, se îndreptă spre fereastră, ridică perdeaua și privi afară.

-Mai târziu, spuse Ward ca o concesie.

-Da, sigur, mai târziu, răspuse Pearlle și ieși nervoasă.

Serena îl auzi pe Ward apropiindu-se. Se opri în spatele ei.

-Îmi cer scuze pentru vorbele lui Pearlle. N-aveam intenția să-ți pregătesc o astfel de întâmpinare.

-Otto asta a spus că vor fi probleme cu Pearlle. Abia acum înțeleg la ce se referea. Poate că ar fi mai bine să plec.

Ward spuse pe un ton amenințător.

-Ceea ce-i convine sau nu lui Pearlle, n-are nici o legătură cu tine, deci nu-ți face probleme. Și încotro te-ai putea duce?

-Nu știu. Undeva. Trebuie să existe ceva și pentru mine.

Până acum nu vorbiseră despre faptul că el de fapt a răpit-o.

-Da, sigur, răspuse el și îi prinse o buclă între degete. Dar vrei asta cu adevărat?

Ea înghiți în sec.

-Cred că va trebui să vreau.

-Și cum rămâne cu liniștea mea sufletească? O să mă simt de parcă aș arunca o pisicuță în mijlocul unei noapte de câini înfometaji.

-Am gheare.

-Atunci lasă-mă să le simt, spuse el cu glas liniștit și cu o privire provocatoare. Vreau să fiu eu îndrumătorul lor.

Ea se întoarse brusc spre el.

-M-ai adus tu în Cripple Creek, dar nu mă poți ține aici.

-Nu? Iartă-mă că-ți reamintesc, dar pe sub șalul ăla ești aproape goală. N-ai bani, n-ai prieteni și singurul lucru de valoare pe care îl ai, frumusețea, e doar un pericol în plus. Fără îndoială că vrei să scapi de mine, dar nici n-ai negat că nu te interesează milionarii din Cripple Creek.

El făcu o pauză, așteptându-se ca ea să-l contrazică. Ea însă nu voia ca el să se simtă răspunzător pentru că o siluise. Nu voia nici să-i fie recunoscătoare. De îndată ce va avea din nou ceva decent de îmbrăcat, se va descurca și singură.

Ward continuă.

-Ei bine, măcar acum știm cum stăm. Dar, oricum, e mai bine așa.

-Și tu te gândești mereu cum e mai bine? Întrebă ea tăios.

-Nu, sigur că nu. După evenimentele de noaptea trecută, ar trebui să știi că mila mea e destul de instabilă și bunele intenții se duc la fund foarte ușor.

Ea voi să-i dea un răspuns pe măsură, dar el întinse mâna după ea, o trase spre el și o sărută pe buzele întredeschise. Îi dădu apoi drumul la fel de brusc.

-Trebuie să mă ocup de cai și de telegrama pentru doamna O'Hare. Atâta timp cât nu încerci să cobori un etaj mai jos, ești în siguranță aici. Gândește-te bine, căci același lucru am să-ți spun și barmanului. Cu siguranță că se va bucura să te aducă din nou sus, tu probabil că te vei bucura mai puțin. De altceva mai ai nevoie?

-Nu, spuse ea, apoi se răzgândi. Există pe-aici ceva de cusut?

-Mă îndoiesc, dar poți să cauți. Dar nu-ți face griji, am să-ți aduc eu ceva de îmbrăcat până îți vine bagajul.

-Nu am nevoie de nimic de la tine.

El râse în bătaie de joc.

-Asta ai mai zis-o odată. Dar ai s-o primești totuși, chiar dacă va trebui să renunți la recunoștința ta.

Ieși din cameră și închise ușa în urma lui. Serena se încruntă. Ward Dunbar asta era un om tare ciudat. După cum se comportase în dimineața aceasta, părea că nu-și mai amintește deloc de vorbele sale pline de regrete de cu o seară înainte. Ce însemnase privirea lui cu reproș, când vorbise despre vânătoarea ei după miliardarii orașului? Serena găsea îngrozitor faptul că Ward putea crede că ea vrea să-și vândă trupul.

Și chiar intenționa să o țină prizonieră aici? Nu-și putea imagina de ce. Dar ușor n-avea să-i fie. Ea nu trebuia decât să deschidă o fereastră și să strige după ajutor. Dar oare ar ajuta-o cineva? Aici nu era nimic deosebit când țipa o femeie. Și dacă ea le va povesti adevărul, va fi oare crezută? Se va crede probabil că și-a făcut-o cu mâna ei, din moment ce n-a rămas sub protecția lui Elder Greer. Și ce era așa rău în faptul că acum avea un alt bărbat grijă de ea?

Pentru ea însemna pierderea libertății. Dar argumentul acesta nu l-ar accepta în mod sigur nimeni. Și Ward voia s-o protejeze la urma urmei. Sau? Altfel n-avea nici o logică. O ajutase și-și luase răsplata, care lui i se păruse că i se cuvine. Revelația că prețul pe care-l ceruse de la ea era mult mai mare decât o merita el, îl șocase cu adevărat. Acum el încerca să se revanșeze într-un fel, având grijă de ea și întreținând-o. Iar ceva salvator și serios precum o căsătorie nu era de așteptat din partea unui asemenea om. Dar atunci ea la ce se aștepta?

Serena trânti șalul de pământ, se grăbi spre fereastră, o deschise și se aplecă în afară inspirând aerul

proaspăt de munte. Dar se retrase iute, căci Ward tocmai traversa strada. Soarele îi strălucea cu reflexe roșietice în părul ondulat. Ward se deplasa cu pași ușori și săltați printre bețivi și păsări de noapte, asemeni unui om cu un scop precis.

Apoi dispăru și Serena rămase singură. Se întoarse, își puse șalul pe umeri și ieși încet în hol. De jos se auzea un murmur slab, mișcările unei măști și cineva care clătea pahare. Serena se prinse de balustradă și coborî încet două, trei trepte. Jos în bar se lăsase liniștea. Un bărbat cu șorț și chelie lucioasă își făcu apariția.

-Doriți ceva? mârâi el nerăbdător.

Serena se opri.

-Nu - mă gândeam să mă plimb puțin.

-Ar fi mai bine să-l așteptați pe domnul Dunbar.

Își încrucișă brațele peste piept. Serena își plecă privirea. Ward îi lăsase indicații barmanului. De fapt se așteptase la asta.

-Poate că aveți dreptate, răspunse ea. Stă mult?

-Nu cred, doar știe că-l așteptați.

Serena urcă înapoi pe cât putu de demnă. Barmanul privi în urma ei, până când dispăru.

În camere mirosea a stofe noi și arome din bar. Cu mișcări hotărâte, Serena trase perdelele și deschise larg toate ferestrele din camere, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru. Deodată micul apartament nu mai părea atât de întunecat și de amenințător.

Peste tot se așternuse un strat gros de praf, puteai să-ți scrii numele pe biroul din dormitor. Într-un soi de ante-cameră se afla un paravan din lemn de santal, iar în spatele lui o vană cu robinete.

La asemenea lux Serena nu se așteptase. Nici măcar în casa bunicuiei ei, o vilă luxoasă de pe Mississippi, nu existase așa ceva. Serena se spălase mereu în copaia rotundă din lemn, pe care mama ei o folosea și la spăiat rufe. O vană din porțelan, ca aceasta, nu văzuse niciodată. Chiar și la doamna O'Hare nu exista

decât un soi de butoi mare, pentru care trebuia să ceară apa caldă din bucătărie.

Serena deschise robinetul. După câteva secunde începu să curgă într-adevăr apă caldă. Serena inspiră adânc. Nu putea rezista tentației. Îi era dor să-și spele părul lung, să se relaxeze și să dea jos toată murdăria călătoriei. Simțea fiori de plăcere numai când se gândea.

Opri robinetul. Aceste iucruri erau ale lui Ward. N-avea nici un drept să le foiosească.

Când se întoarse, întâlni în oglindă o tânără zveltă, cu rochie ruptă și murdară și cu păr ciufulit. Sub ochi avea cearcăne. Nu era de mirare că Ward se gândea că poate să facă orice din ea. Arăta exact cum a descris-o el, ca o vagaboandă fără mândrie și voință. Nu-i de mirare nici că Pearlie izbucnise în râs.

Era insuportabil. Nu voia să mai arate astfel. Putea să vină și să zică ce-o vrea domnul Dunbar. Nu ea îl rugase s-o aducă și s-o sechestreze aici. Deci nu se putea nici opune ca ea să se simtă ca acasă.

Serena își săpuni părul. Spuma mătăsoasă îi aiuneca pe umeri în jos spre sâni. Își frecă fiecare centimetru de piele și se lungi pe spate simțindu-se proaspătă și curată, savurând aroma săpunului.

Odată avu senzația că aude un zgomot și tresări. Dar nu fusese nimic. Probabil că trântise careva vreo ușă pe undeva.

Apa începuse să se răcească. Serena își clăti și ultima urmă de săpun, se ridică în picioare, își aduse părul peste umăr și începu să-l stoarcă. Apoi își luă un prosop gros și ieși din vană. Se șterse cu prosopul pe corp, apoi se aplecă, dându-și părul peste cap și începu să-l frece bine.

Deodată se uită în oglinda care nu se afla la adăpostul paravanului. Zări un bărbat stând întins în patul cel mare, îmbrăcat, rezemat de perne și cu brațele încrucișate sub cap. Era Ward. O fixa cu ochi întredeschiși. Abia acum Serena realizează că Ward o privea.

Se înfășură iute cu prosopul, simțind cum roșește. Se enervă că nu găsește capătul prosopului și că el o vede într-o asemenea situație. Închise apoi repede ușa de la dormitor.

Bărbatul ăsta avea nervi tari, să stea întins pe pat ca un rege și să o privească cum face baie, pe când ea se credea singură! Era mai rău decât dacă ar fi dat buzna peste ea! Dar unde îi erau hainele? Oricât de murdare și de rupte erau, tot erau mai bune decât un prosop. Le lăsase pe bancă, lângă toaletă, dar nu mai erau.

Se auziră bătăi în ușă. Serena nu reacționează, continuă să caute furioasă din priviri.

Ward ciocăni din nou, de data aceasta mai hotărât.

-Dispari! strigă ea.

Dar ușa se deschise încet și în cadrul ei apărură Ward.

-Dacă vrei haine, spuse el, poți s-o încerci pe asta.

De degetul lui atârna un capot din saten albastru. Avea mâneci din dantelă, o talie înaltă strânsă cu o panglică, era lung până-n pământ, iar deasupra avea și o scurtă trenă.

-Ce-i asta? Întrebă ea și se prinse bine de prosop.

-Ți-am spus doar că-ți aduc ceva de îmbrăcat.

-Al cui e ăsta?

-Al tău.

-Ca mită?

-Hai să-i zicem ca înlocuire pentru rochia pe care ți-am rupt-o.

Serena ridică din bărbie.

-Nu, hai să nu-i zicem nicicum. Unde-mi sunt hainele?

-N-aș putea să-ți spun exact, explică el cu o figură nevinovată. I-am spus lui Sancho să le ardă - el e chinezul care ne-a adus micul dejun, care tocmai se răcește. Dar tu știi foarte bine cum sunt chinezii, n-aruncă nimic. Soția lui le-o fi reparat sau poate că le-a dat la săraci.

-Ai dat hainele mele?

-De unde era să știu că ții atât de mult la ele?
Întrebă ei prefăcut.

-N-am altceva de îmbrăcat! urlă ea.

-Cum poți să spui una ca asta? Nu vezi că ți-am adus de îmbrăcat?

Ward arată din nou spre capotul albastru.

-Ți-ar plăcea ție să defiezi pe-aici așa ca una dintre - dintre damele alea de companie.

-Frumos spus. De unde știi expresia asta? Și în ceea ce privește gustul meu: eu aș prefera să-mi defilezi goală pe-aici. Dar m-am gândit că n-ai să fii de acord.

Serena tăcu, nu știa ce să mai spună. Se aștepta mereu la o purtare civilizată din partea lui, iar el se comporta exact pe dos.

-Dacă preferi să rămâi în prosop, n-am nimic împotriva.

Un zâmbet ușor îi flutură pe buze, în timp ce o studia trecându-și privirea de la umerii ei goi, peste sâni acoperiți doar pe jumătate, peste talia îngustă și șoldurile arcuite, peste picioarele lungi și frumoase până la glezna delicată.

-Și te sfătuiesc să te hotărăști cât mai repede.

Era cel mai rațional lucru. Serena strânse din dinți, luă capotul și-i trânti lui Ward ușa în nas.

Capotul îi venea bine. Sub sâni se strângea cu o panglică lungă din saten. Era însă singura încheietoare. Decolteul era tivit cu niște volănașe și-i dezvelea din sâni mai mult decât își dorea Serena. Fusta rămânea în față frumos închisă, atâta timp cât nu se mișca, dar cum făcea un pas i se vedea imediat aproape tot piciorul. Capotul acesta era croit din mai mult material decât prosopul, totuși cel din urmă o acoperise mai bine.

Ward ciocăni din nou la ușa.

-Iartă-mă că insist atâta, dar nu știu dacă micul dejun e gustos și rece.

Serena simți nota de distracție din glasul lui și strânse din buze. Ward Dunbar crezuse că a pus-o în

Incurcătură. Și era adevărat, dar Serena prefera să moară decât să recunoască aceasta în fața lui.

-Serena?

-Vin spuse ea, inspirând adânc și deschizând repede ușa, înainte să se răzgândească.

CAPITOLUL 6

Ward o privi, prefăcându-se curios.

-Nemaipomenit. Așa mi-am și imaginat.

-În treburi de-astea fără îndoială că ai multă experiență, răspunse ea. La un pieptene nu te-ai gândit?

-Nu, dar îl poți folosi pe-al meu.

Fără a-și lua privirea de la ea, Ward întinse mâna și scoase la iveală un pieptene.

Ea îi mulțumi și se întoarse cu spatele. Începu să se pieptene, îndreptându-se spre sufragerie. Acolo se afla pregătită o tavă cu mâncare. În timp ce Ward cercetă mâncarea din castroane, Serena spuse:

-Nu mă aștepta.

El nu-i răspunse, ci o așteptă cu mâinile sprijinite de speteaza scaunului, până când părul ei deveni o perdea umedă și neagră în jurul umerilor.

Serena puse pieptenele deoparte și veni la masă spre a se așeza. Capotul începu să i se desfacă și ea îi prinse repede cu o mână, în timp ce cu cealaltă își trase scaunul de sub masă. Apoi își netezi fața de masă pe genunchi.

Cu o figură firește foarte serioasă, Ward luă loc vis-a-vis de ea. Serena îi aruncă o scurtă privire suspicioasă și-l întrebă:

-Ai posibilitatea să gătești aici?

El scutură în cap.

-Mâncarea mi-o procur mereu de la restaurantul chinezesc - care de fapt nu prea merită denumirea asta - nu departe de aici.

-Ce plăcut, fu ea de părere.

-Din tonul glasului tău trag concluzia că mă consideri leneș și indiferent. Nu sunt pretențios în ceea ce privește mâncarea, doar când mă aflu la Denver îmi place să mănânc bine. Și-n afară de asta, nu voiam ca Pearlie să-mi gătească aici sau să angajeze vreo bucătăreasă, care să clămpăne cu oalele chiar atunci când eu am chef să dorm după o noapte lungă jos în Eldorado.

-Dragostea ei trebuie să fie foarte obositoare, comentă Serena cu milă prefăcută.

-Tu nu spui niciodată ceea ce gândești? o întrebă Ward. Recunosc că povestea mea pare cam înfumurată, dar în spatele ei se află mai multe decât îți pare la prima impresie.

Serena luă o farfurie, o umplu cu supă și i-o întinse lui Ward. Apoi își puse și ei.

-Pearlie e partenera ta de afaceri?

-Jumătate din Eldorado îi aparține ei.

-Și locuiește în apropiere?

-Aici imediat lângă salon, în casa de plăceri, pe care și-a construit-o și a dotat-o prin propriile-i mijloace.

dacă tot vrei să le știi pe toate. Și nu trebuie să faci mutra asta. Casa asta nu constă doar în dormitoarele de la etajul întâi. Se poate bea câte un păhărel într-o ambianță plăcută și caldă, iar bărbații care duc o viață grea și neprietenoasă departe de casa lor, găsesc aici o companie feminină foarte plăcută.

-Pentru care trebuie să plătească.

-Așa-i. Majoritatea bărbaților o fac cu mare plăcere. Femeile din asemenea case nu sunt niște doamne, de fapt doamne nici nu prea găsești pe aici. Majoritatea femeilor serioase sunt căsătorite sau prea bătrâne ori prea tinere pentru a fi interesante. Iar femeile serioase, chiar și cele mai urâte, sunt luate imediat de neveste, în afară de cazul în care vor neapărat un bărbat bogat. Aici trăiesc mai mult de cincizeci de mii de oameni, dintre care treizeci de mii sunt bărbați fără soții sau cu soții prin alte părți. Dar cu toții au bani în buzunar și toți vor dragoste.

-Îi aperi foarte frumos. Sau de fapt o aperi pe Pearlîe?

-Pearlie n-are nevoie de apărare; ea trăiește cum vrea ea. Poate că mă apăr pe mine însumi.

În ochii săi verzi se oglindea o expresie ciudată. Privirea i se odihni o clipă asupra umerilor de fildeș ai Serenei, alunecă peste părul strălucitor, ce-i acoperea sânii și se opri pe buze. Chipul lui Ward căpătă o expresie foarte hotărâtă, apoi atenția i se concentră din nou asupra farfuriei.

Serena simți un gol în stomac și își coborî repede privirea. Era ridicol că încerca să înțeleagă de ce acest bărbat o trata astfel, la fel de ridicol ca sensibilitatea ei față de dispozițiile lui. Știa că Ward o dorește. Ceva din ea trebuie să fi trezit dorința lui, poate doar faptul că se afla lângă el și era disponibilă. În speranța că-i va distra atenția, Serena îl întrebă:

-Ai vorbit cumva cu Pearlîe despre rămânerea mea aici?

El aprobă din cap.

-A fost de acord?

El își ridică brusc privirea spre ea.

-Nu trebuie să fie sau nu de acord. E doar partenera mea de afaceri, n-are nici un drept asupra mea, cum n-am nici eu asupra ei.

-Ciudat, spuse Serena și Înclină puțin din cap.

-De ce?

-Comportamentul ei nu mi-a părut deloc dezinteresat. Și mai e și asta. Serena arată în jur. Nu cred că s-a străduit doar pentru ca tu să locuiești confortabil. Eu găsesc că totul arată că avea de gând să împartă locuința cu tine, mai ales că a decorat apartamentul mai mult după gusturile ei decât după ale tale.

-Nu cred, e imposibil după atâta timp. Tu nu ai cum să pricepi.

Dar expresia chipului îi era mai puțin convinsă decât vorbele.

Serena ridică din umeri.

-Poate.

-Dar orice-ar fi între mine și Pearlle, spuse el blând, tu nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

-Adică să nu mă amestec? Întrebă ea și se sili să zâmbească.

-Nu, doar că n-ai de ce să te temi din partea lui Pearlle.

-Asta sună de parcă m-ai considera geloasă.

El privi fruntea ei încruntată și zâmbi.

-Sper că nu voi fi atât de prost să afirm așa ceva.

-Ce răspuns! Dar să știi că nu sunt geloasă!

l-o spusese clar ca să nu existe apoi discuții.

-l-aș ceda locul lui Pearlle cu foarte mare plăcere.

-Posibil, dar nu mi-ar plăcea mie.

-Asta n-o pot înțelege!

-Pentru că nu-mi cunoști... punctul de vedere.

Serena nu putea suporta ironia din ochii lui. Și mai era ceva în ei, ceva fierbinte, ca o promisiune care o făcu să roșească.

-Nu, spuse ea cu glas tremurând, dar nici tu nu-l cunoști pe al meu.

El tăcu și timp de câteva momente nu se mai auzi decât zgomotul tacâmurilor pe farfurie. În cele din urmă Ward își așeză furculița pe masă.

-Spuneai că părinții tăi au murit. Dar n-ai alte rude care să se ocupe de tine? Unchi, mătuși și bunici?

-N-am pe nimeni. Pe părinții tatălui meu nu i-am cunoscut niciodată. I-a lăsat în Irlanda, când a venit în Statele Unite. Iar rudele mamei au fost împotriva căsătoriei. Nu l-au vrut pe tata în casa lor. Mama și cu mine le mai făceam câte-o vizită, pe când mai trăia bunica. Apoi bunicul a spus că dacă mama nu-și părăsește bărbatul pentru ca să vină să-și îngrijească tatăl, după cum considera el că este de datoria ei, atunci nu vrea să ne mai vadă niciodată. Tata era un spirit neliniștit. Nu putea niciodată să stea prea mult într-un loc. Acum trei ani am avut pentru prima oară un cămin normal. Ultimii noștri bani au fost investiți în călătoria înspre vest. Tata voia să vină aici în Cripple Creek să caute aur. Voia să devină bogat, să ne poată oferi în sfârșit ceea ce după părerea lui ni se cuvenea.

Își feri privirea.

-Bănuiesc că fiecare bărbat - sau femeie - care vine aici crede același lucru.

Se referea oare la ea? Serena nu spuse nimic.

-Majoritatea ajung zilieri cu un salariu de trei dolari pe zi. Adică bărbații. Femeile au și mai puțin noroc.

Serena nici nu mai auzi ce-i spunea el. Abia acum realizează de ce o întrebuse. Dacă ea ar fi avut rude înstărite, lui Ward nu i-ar fi fost atât de ușor să o țină lângă el, ar fi fost nevoit să o lase să plece. Dar astfel Serena se dăduse de gol. Acum Ward o putea ține prizonieră cât poftea. Serena păli și își încleștă pumnii.

Ward își împinse farfuria mai departe și își sprijini cotul pe masă.

-Ți-e frică de mine, Serena?

Ea se îndreaptă în scaun.

-Sigur că nu!

-Ai fi putut foarte ușor să mă convingi de contrariu.

-Numai pentru că nu vreau să fiu... obiectul afecțiunii tale? Nu știam că asta-i un semn de lașitate.

-Știi foarte bine că n-am spus asta.

Serena știa, dar nu voia să recunoască din prea multă mândrie și teamă.

-Dacă nu ți-e frică, atunci n-o să fie chiar atât de rău dacă rămâi la mine, nu-i așa? Eu sunt doar un bărbat. N-am să-ți fac nici un rău și n-am să te expun nici unui pericol, atâta timp cât rămâi la mine. N-am să te jignesc prefăcându-mă că te iubesc; dar te doresc foarte mult, mai tare decât am dorit orice altă femeie.

Ward se încruntă, realizând parcă abia acum ce tocmai a spus și că era adevărat.

-Așa vorbești, de parcă aș putea să vreau și altfel. Am impresia că nu prea am nici o altă alternativă.

Se uită la el pe sub sprâncene.

-M-aș simți mai bine dacă n-ai avea nimic împotriva.

-Adică să fiu prizonieră de bună voie? Asta-i o contradicție în sine. Aștepti prea mult de la mine.

-Nu m-am referit la șederea ta în camera asta.

-Adică tu vrei să spui că te-ai simți mai bine dacă n-aș avea nimic împotriva să... să mă culc cu tine?

El aprobă din cap.

-Da.

-Îmi pare rău, dar va trebui să te dezamăgesc.

-Mă îndoiesc, spuse el, și mă-ntreb dacă oare ți-e limpede că în aceste împrejurări va trebui măcar să încerc să te conving de contrariu.

-Nu te obosești! spuse ea aspru, când el se ridică și veni spre ea.

Serena se ridică și ea și încercă să-i scape, dar el o prinse de mână.

-Nu mă obolesc, spuse el, chiar deloc.

-Ward, nu, doar n-ai de gând să...

El o prinse și mai tare și-i răspunse încet, dar ferm.

-Ba da, exact asta am de gând să...

-Dar nu se poate, Ward, nu ziua în amiaza mare!

Serena protestă în ciuda privirii lui, care nu-i prea dădea nici o speranță. Atinse patul cu picioarele și se simți împinsă blând spre pemele moi.

-Care oră a zilei ar putea fi mai potrivită pentru așa ceva? murmură el; o prinse de umeri și o potrive sub el.

-Și care alt loc?

Capotul i se deschise și dezveli formele ei moi. Părul negru îi atârna pe peme ca o perdea neagră. Ward o dezbracă și îngenunche apoi lângă canapea, jucându-se cu o șuviță de păr de-a Serenei și admirând femeia goală și frumoasă din fața ochilor săi.

-Ești atât de frumoasă. Probabil că ar fi mai bine pentru sufletul meu dacă aș putea rezista inocenței tale provocări. Dar prefer să ard în iad, dulce Serena.

-Ward? șopti ea cu ochi întrebători.

El o privi, amintindu-și de noaptea trecută și n-o mai lăsă să vorbească. O strânse în brațe și îi căută gura fierbinte. Dorința lui bruscă și sălbatică o cuprinse și pe ea și Ward o luă acolo, în amiaza mare, în decorul decadent al bogățiilor orientale.

Serena stătea pe o parte, cu obrazul lipit de brațul lui Ward. Îi simțea respirația regulată. Voia să simtă dezgust și furie, dar trupul îi era prea greu și gândurile mult prea obosite. Suspină și închise ochii și nici nu observă că mâna ei se ținea încă strâns de mâna bronzată a bărbatului ce-o ținea în brațe.

În zilele următoare se stabili un fel de rutină. Ward își petrecea serile jos în bar, discutând, jucând cărți sau făcând pe gazda. Spre dimineață urca în cameră și se băga lângă Serena. De obicei se trezeau pe la prânz, când chinezul venea cu micul dejun, din care făceau parte și o cană cu cafea și un ziar. La a doua ceașcă de cafea Serena și Ward citeau ultimele noutăți politice sau

evenimentele zilei. Una dintre senzații era moartea unei femei de pe Myers Avenue, care fusese ucisă, dar nu și jefuită. Nu avusese dușmani. Din raporturile din ziare, Serena trase concluzia că nu era nimic neobișnuit dacă o femeie murea de pneumonie, tuberculoză, o supradoză de opium sau din cauza vreunui abort. Dar crima era ceva neobișnuit. Se bănuia că ucigașul era, probabil, "peștele" ei; suspect nu era nici un client, deci nici o grijă pentru celelalte prostituate ale orașului.

Apoi Ward își îndrepta atenția din nou spre Serena; foarte rar sărea peste acest capitol, ducându-se direct la baie pentru a se spăla și a se bărbiri. Părea să nu observe că Serena îl studia, când se plimba gol prin casă sau dacă observa, atunci probabil că nu-l deranja. Se mișca cu grația unei feline, mușchii îi alunecau ușor pe sub piele, plini de forță și masculinitate.

După-amiezele Ward și le petrecea cu afaceri. Seara era mereu înapoi. Când primea vizite, nu-i poftea pe bărbați niciodată înăuntru, ci prefera să meargă cu ei jos în bar. Și așa găsea și Serena că e bine, căci nu i-ar fi plăcut să fie prezentată drept amanta lui Ward și, în afară de asta, valiza încă nu-i venise, deci nu avea nimic altceva de îmbrăcat decât acel capot. Mai purta câte-o cămașă de-a lui Ward sau stătea goală, întinsă pe pat, cu o carte în mână și citea.

Cărțile erau ale lui Ward și erau păstrate într-o cutie sub pat, unde ajunseseră probabil cu ocazia noii amenajări a camerei. Printre ele se numărau și o serie completă de cărți juridice, inclusiv o ediție a Codului lui Napoleon pentru Louisiana, din 1825, pe care Serena o privi gânditoare. Îi găsi printre cărți și pe marii clasici și multe romane de aventuri. Pe clasici îi cunoștea deja din biblioteca bunicului ei, deci devoră acum romanele de aventuri pline de cowboy și indieni.

Câteodată se uită pe fereastră și-i privea pe toți: chinezii, japonezii, mexicanii și negrii care locuiau în oraș împreună cu încă o duzină de alte minorități. Chiar și

Serena își ridică privirea înspre Pearlle, buclele negre i se împrăștiară peste umeri și sâni.

-imposibil, chiar dacă aș vrea. În primul rând n-am nici o rochie și în al doilea rând nu m-ar lăsa Ward.

-N-ai nici o rochie?

-Valiza mea n-a ajuns încă.

Pearlie își îngustă ochii.

-Puteam să jur... da' nu contează, vino, așa cum ești!

-Dar ți-am mai spus că Ward...

-Nu-mi pasă ce spune sau face Ward. Nu văd de ce-ai trăi aici pe spinarea noastră.

Serena roși.

-Aș plăti cu mare plăcere, dacă aș putea.

-Prostii!

Pearlie i-o reteză rânjind în bătaie de joc.

-Ți-am spus ce poți face. Poate c-ai fost tu neprihănită când l-ai întâlnit pe Ward, dar asta n-o mai poți afirma acum. După cum îl știu eu pe Ward, te-a inițiat în mod sigur în plăcerile carnale, și ar cam fi timpul să cunoști și metodele altor bărbați. Cine știe, poate că o să-ți și placă.

-Mă îndoiesc, spuse Serena convinsă.

Pearlie părea să fie, de altfel, singura pentru care era adevărat acest lucru, ceea ce probabil se trăgea de la faptul că era coproprietară a salonului Eldorado și își alegea singură bărbații. În anumite seri îi refuza pe toți din priviri. Cu alte ocazii lua pe rând câte patru sau cinci bărbați cu ea. Cel mai mult îi plăceau bărbații duri. Din când în când mai dispărea în noapte și cu Otto Bruin. Apoi acesta se întorcea după vreo oră, clătînându-se ușor și cu un zâmbet satisfăcut pe buzele lui cămoase.

-Nu mai face pe florica. Orice ar simți Ward acum pentru tine, vei cădea și tu odată și odată, să nu crezi că are să dureze. La el n-a durat niciodată

-Posibil, spuse Serena la auzul amărăciunii din glasul femeii.

-Eu o știu mai bine. Poți să mă crezi liniștită. Acum mișcă-ți fundul și vino jos.

-Nu cred c-o să facă una ca asta, răsună un glas scăzut și gros, care nu-i putea aparține decât lui Ward.

Pearlie se întoarse brusc și roși de furie.

-Tu să nu te amesteci! se răsti ea mâniașă.

-Zău? Mi se pare că tu te amesteci în treburile mele, Pearlie, și asta n-o suport, o știți foarte bine.

Spunând aceasta, urcă pe scara pe care stătea Serena, părând că aceasta se reazimă de piciorul lui.

-Treburile tale! Te referi la vagaboanda asta pe care ai adunat-o tu și pe care o hrănim noi?

-Eu singur port răspunderea pentru Serena, spuse Ward pe un ton amenințător de calm. Nu trăiește pe banii salonului.

-Dacă-i așa, strigă Pearlie, să știi că ești un fraier. Își petrece atâta timp în geam sau pe scara asta, că nu-mi pot închipui ce face de-și câștigă tandra ta protecție.

-Chiar nu-ți poți imagina?

Tonul aluziv din glasul său era limpede. Pearlie își încleștă pumnii.

-Ticălosule!

-Îmi pare rău, murmură Ward și își plecă puțin capul. Am vrut dor să-ți satisfac curiozitatea.

Întinse mâna și când Serena i-o întinse și ea, Ward o ridică în picioare. Îi cuprînse talia, o strânse ușor și își plimbă mâna până pe sânul ei.

-Ward... , suspină Pearlie aproape dureros.

-Ai să ne ierți dacă noi acum îți spunem noapte bună, nu-i așa, Pearlie? Aștept de mai mult de o oră să termin cu treaba aici jos. Dacă tot m-ai adus la Serena, nu mai pot rezista tentației și abia aștept s-o bag în patul meu.

Ward nu mai așteaptă nici un răspuns, ci făcu stînga-nprejur împreună cu Serena.

Ajunși în cameră, Ward aprinse lampa cu petrol spunând:

-Îmi pare rău, dacă te-am pus într-o situație penibilă. Dar Pearlîe pur și simplu m-a enervat!

-Nu mă deranjează, spuse Serena în drum spre fereastră și privi în noapte.

-Pe mine, da, spuse el brusc.

-Pe tine în calitate de gentleman? Întrebă ea sec.

-Da, fir-ar a naibii de treabă!

Serena simți că Ward s-a apropiat de ea, dar atâta timp cât n-o atingea, se putea prefăce că nu știe. Auzi foșnetul hainei lui, de parcă ar fi ridicat mâna, pentru a o lăsa apoi să cadă înapoi.

-O faci des? Întrebă el.

-Ce?

-Să stai în geam, cum spunea Pearlîe.

Faptul că el schimbase subiectul o derută puțin.

-Păi, n-am nimic altceva de făcut.

-La asta nu m-am gândit. Poate că ar trebui să-i fiu recunoscător că mi-a atras atenția.

-Nu cred că momentan e o idee foarte bună.

-Așa-i, dar lucrurile se vor schimba. Nu vreau să fi nemulțumită. Iar orașul și minele tot nu le-ai văzut.

- Nu sunt un copil. Nu trebuie să-mi promiți o recompensă ca să fiu mulțumită. Dacă chiar ți-ar păsa, m-ai lăsa să plec.

-Iar discutăm despre asta? Credeam c-ai înțeles că este spre binele tău.

Ward își așeză mâinile pe talia ei și îi sărută ceafa.

-Sau chiar preferi să cobori seara cu Pearlîe? Asta vrei?

Începu să se dezbrace de haine.

-Nu!

Numai gândul îi dădea fiori. Serena își frecă brațele. Noaptea devenea mai răcoroasă. Picioarele goale ale Serenei erau reci ca gheața.

-Așa mă gândeam și eu, dar n-ai de unde să știi niciodată.

-Asta nu înseamnă nici că-mi face plăcere să stau la dispoziția ta și să aștept ca tu să mă bagi în seamă!

-Tu mă aștepti, Serena? Întrebă el, eliberându-se de cămașă și de pantalon.

-Nu fi ridicol.

-Am încercat doar să te înțeleg. De fapt mă așteptam să trebuiască din nou să te vănez. Mă uimește că n-ai încercat încă să evadezi.

Serena își feri privirea.

-La ce bun? În chestia asta pe care o am pe mine arăt ca o invitație ambulantă. Mi s-a întâmplat de prea multe ori să fiu luată drept ceea ce nu sunt! Și n-am nici bani și nici prieteni și, deci, nici o șansă să pot scăpa de-aici. Adică acest întreg oraș izolat în munți este o mare temniță pentru mine.

-Constat că te-ai gândit la treaba asta. De fapt, eu sunt obișnuit mai mult cu femeii care acționează și pe urmă gândesc.

Ea îl privi mândră.

-Bănuiesc că le preferi pe acele femei care doar simt fără să gândească.

-N-aș spune asta.

-Dar nici nu negi.

-Nu, găsesc că e mult prea interesantă preocuparea ta când îți pui întrebări despre genul de femei preferat de mine.

-Nu-mi pun nici un fel de întrebare!

Se apropie iute de birou, apucă peria și încep să o învârtă în mâini.

Ward se duse în sufragerie și în timp ce se descălța lângă sobă, întrebă:

-Nu? Așa mi s-a părut.

Serena își trecea energic peria prin păr.

-Dacă crezi cumva că vreau să-ți plac, să știi că te înșeli!

-Foarte drăguț din partea ta, murmură el, când eu mă gândesc de mai mult de o oră cum să fac să-ți plac.

Serena știa că Ward se referea la fizic. Se uită urât spre el, dar nu reuși să-și împiedice inima să bată mai repede.

-Nu mă crezi? Întrebă el cu glas mătăsos.

-Tu... tu îți pierzi timpul, spuse ea scurt și-l văzu în oglindă cum se apropia de ea.

-Nu cred.

O roșeață îi coloră Serenei obraji.

-Dacă vrei cumva să spui că...

-Vai, Serena, cum aș putea? Întrebă el cu voce distrată.

Îi cuprinse umerii cu brațele și o trase spre el.

Dar Serena știa foarte bine la ce se referea el. Ward voia să-i amintească de plăcerea pe care ea o simțea în brațele lui, de faptul că ea nu rămânea indiferentă la dezmierdăriile lui. Nu de fiecare dată, dar destul de des, Ward reușea să-i înfrângă rezistența, determinând-o să reacționeze împotriva voinței ei. Spărgea barierele cu o blândă tandrețe sau cu o bruscă și năvalnică pasiune, dar nu se mulțumea cu atât. Și pentru că Serena știa că el vrea mai mult de la ea, putea acum să țină piept ochilor săi verzi.

-Ba sigur că ai putea, răspunse ea.

Aparent ocupat cu panglica de saten a capotului, Ward constată:

-Vai ce părere rea ai despre mine.

-Și nu fără motiv.

Serena încercă să pună o doză de venin în glas, dar îi veni greu, simțind atingerea pieptului său gol. Capotul se deschise și Ward îi cuprinse talia zveltă cu mâinile.

Ochii i se întunecară când capotul se deschise și mai mult, iar mâinile îi alunecară în sus spre sânii ei plini.

-Cred, spuse ei, că trebuie să-ți dau și mai mult.

CAPITOLUL 7

Cineva ciocăni scurt și puternic. Serena își ridică privirea. Ward abia plecase de câteva minute. Dacă ar fi uitat ceva, nu s-ar fi oboșit să bată la ușă. Dar pe cine altcineva ar fi putut lăsa barmanul să urce la ea. Serena își legă capotul bine în jurul taliei și se ridică să deschidă.

În fața ușii se afla Pearlle cu o expresie de prudență în ochii spălăciți. Părea că-i vine greu să deschidă gura.

-Vreau să vorbesc cu tine.

-Despre ce? Întrebă Serena și rămase locului, deși Pearlle voia evident să intre.

-Există câteva lucruri despre Ward Dunbar pe care ar trebui să le știi.

Ar fi fost o prostie să nu profite de ocazia de a afla câte ceva despre Ward. Deci încuviință din cap, o pofti pe Pearlle înăuntru și închise ușa.

Pearlie traversă sufrageria și aruncă o privire în dormitor, unde cele două pere se aflau foarte aproape una de cealaltă în mijlocul patului încă nefăcut. Se întoarse brusc.

-Deci, spuse ea cu glas nerăbdător, n-ai să-mi oferi nimic de băut?

-Îmi pare rău, dar n-am ce. Ward a băut ultimul strop de cafea înainte să plece.

-Mă gândisem de fapt la ceva mai tare. Dar nu-i nimic. Dacă stau să mă gândesc bine, asta nu prea e o vizită de curtoazie.

-Deci, nici eu nu te voi pofti să iei loc, spuse Serena cu brațele încrucișate, așteptând ca Pearlle să înceapă.

Pe chipul palid al lui Pearlle trecu o umbră de supărare.

-N-ai să mai fii la fel de calmă dacă-ți povestesc că Ward a fost acuzat de crimă, înainte de a veni în Cripple Creek.

Serena încremeni, simțind cum pălește. Apoi zări un zâmbet satisfăcut pe buzele lui Pearlle.

-Minți, spuse Serena cu respirația tăiată.

-Ba nu. Te asigur că ăsta-i adevărul. Ward a fost arestat și adus în fața instanței, acuzat de uciderea soțului meu.

-Uciderea soțului tău?

-Șocant, așa-i? Nici mie nu prea-mi vine să cred câteodată. Vrei să-ți povestesc?

Serena nu spuse nimic, ci arătă doar înspre una din canapele. Pearlle luă loc și își aranjă fusta cu grijă, apoi se uită la Serena cu ochi strălucitori.

-Deci, soțul meu și cu Ward aveau unul dintre cele mai bine văzute birouri de avocați din Natchez. Erau prieteni buni din copilărie. După moartea părinților lui

Ward, părinții lui Jim au fost mereu foarte drăguți cu Ward. Și când cei doi au crescut, au început amândoi să se uite după fete. În calitate de tineri bărbați au mers apoi împreună și la peștit... la mine.

-Și?

Serena părea îngrozită.

-Jim, așa îl chema pe soțul meu, a fost primul care m-a cerut. Ward, ca un adevărat gentleman, s-a retras când l-a văzut pe Jim atât de îndrăgostit. N-a făcut nimic pentru a diminua șansele lui Jim la mine, deși eu precis că l-aș fi încurajat. Ward a avut și el ceva serios de gând, știu asta, dar se ținuse dintotdeauna departe când era vorba de Jim. Știa că el e mai tare, că e o personalitate mai puternică decât Jim. Și eu cred că o parte din problemele de pe atunci și de mai târziu era și faptul că o știa și Jim la fel de bine.

-Dacă-l voiai pe Ward și erai atât de sigură că și el te place pe tine, de ce n-ai refuzat atunci cererea lui Jim?

-Nu înțelegi. Erau amândoi bogați, frumoși, amândoi făceau parte din elita din Natchez. Celelalte fete mă invidiau foarte tare! Pe atunci nu mă chema Pearlle. Pe mama ar trece-o florii la auzul unui asemenea nume vulgar. Eram și noi aristocrați, înțelegi tu, dar eram săraci. Eu nu-mi puteam permite să refuz o partidă atât de bună pentru o posibilitate care poate n-avea să devină niciodată realitate. L-am tot amânat pe Jim, cât am putut, dar Ward nu zicea nimic, nici măcar în seara celei de-a optsprezecea aniversări a mea, când ne-am plimbat amândoi noaptea prin grădină. Când am făcut aluzie la căsătorie, Ward nu mi-a spus decât că Jim ar fi un soț extraordinar. Am fost atât de dezamăgită încât l-am spus "da" lui Jim încă în aceeași seară. Deci ne-am căsătorit. Ward ne-a fost martor. Sărutul pe care mi l-a dat Ward după căsătorie a fost mai excitant decât întreaga noapte a nunții.

Serena părea să nu priceapă.

-Dar soțul tău cum de a...

-S-a împușcat după șase ani de căsnicie fencită, răspune Pearlle ridicând din umeri.

-S-a împușcat? Păi spuneai că...

-Ba nu, n-am spus că Ward l-a ucis. Am spus doar că a fost arestat pentru crimă.

Pearlie zâmbi cu ură.

Serena înghiți în sec, stăpânindu-și curiozitatea cu greu.

-Nu pricep.

-Nici eu n-am priceput, răspuse Pearlle provocator, încruntându-se puțin. Nu i-am refuzat lui Jim niciodată nimic. Am dus gospodăria ireproșabil, servitorii îl ascultau mereu. Găteau mereu mâncarea lui preferată. Eu m-am ocupat și de părinții lui și niciodată nu m-am refuzat lui. Poate că altfel ar fi stat treburile dacă am fi avut copii, dar n-am avut.

-Dar ceva tot trebuie să se fi întâmplat, fu de părere Serena, fără a simți pic de milă.

-Adică eu trebuie să fi făcut ceva, spuse Pearlle ridicând din bărbie. Ei bine, mă cam plictiseam, dar sunt încă de părere că Jim n-ar fi trebuit să fie atât de gelos. Pur și simplu m-am plictisit de croșetat dantelă. Erau îngrozitoare acele ceaiuri, la care nu se vorbea decât despre sarcini și copii mucoși. Voiam să fac altceva, dar singurele persoane care făceau altceva erau ori prostituatele, ori bărbații. Femeile se puteau alătura acestor două categorii cu o singură condiție.

-Ți-ai înșelat bărbatul.

Pearlie râse.

-Înșelat. Ce expresie ciudată. Da, asta a fost. Și a fost foarte frumos. Mă simțeam vie, mă simțeam dorită și extraordinar de imorală.

-Și Ward?

-Ward? A rămas un gentleman, fir-ar să fie. A rezistat la toate cunoștințele mele din arta seducției. Odată mi-a spus-o chiar verde în față că n-are de gând să-i pună

Pearlie încetă să mai rădă și ridică din umeri.

-S-a întâmplat la o petrecere. Ward și cu mine purtaserăm o discuție în bibliotecă, era o noapte caldă, iar ferestrele și ușile casei erau larg deschise. N-am observat nici unul dintre noi că Jim a auzit o parte din discuția noastră. S-a dus direct în dormitor, unde ținea un pistol, a luat trăsura și s-a dus la birou. A scris o scrisoare de adio și explicații, și-a pus pistolul la tâmplă și a tras.

-Dar scrisoarea, spuse Serena, dacă ea exista, cum a putut fi Ward acuzat?

-A fost pur și simplu ghinion. Când Ward a plecat în seara aceea, a trecut pe la birou cu o treabă. A găsit scrisoarea lui Jim și a citit-o. Știa că va fi îngrozitor pentru părinții lui Jim când vor afla motivul pentru care el și-a luat viața și care era foarte limpede specificat în scrisoare. Consecințele ar fi provocat un adevărat scandal. Și-ți dai seama ce s-ar fi ales din viața mea. Deci, Ward a făcut ceea ce i s-a părut a fi soluția cea mai bună. A luat scrisoarea și pistolul și a făcut în așa fel încât Jim să pară victima unui jaf din birou. Ideea era bună, dar din păcate cineva l-a văzut pe Ward când a ieșit în noaptea aceea din birou.

-Cred că se șușotea și despre tine.

-Da, și bineînțeles că au sesizat mai multe persoane că am dispărut cu Ward în bibliotecă.

-Deci s-a presupus că Ward și cu Jim s-au certat în biroul lor.

-Nu numai atât, șeriful a găsit pistolul în trăsura lui Ward.

-Pistolul, dar nu și scrisoarea.

-Așa-i! Nu, scrisoarea n-a găsit-o, iar Ward n-a spus nimic, n-a vrut să se apere. Probabil că s-ar fi lăsat chiar și spânzurat, dacă nu l-aș fi salvat eu. Ward n-a observat că Jim a mai lăsat două scrisori, una dintre ele pentru mine personal, în care scria că mă iubește totuși, iar a doua pentru oficialități, pentru a mă pedepsi că i-am

iar a doua pentru oficialități, pentru a mă pedepsi că l-am distrus visul lui la un cămin fericit și pentru că eu am vrut mai mult decât putea el să-mi ofere.

-Și atunci tu, de dragul lui Ward, ai dus a doua scrisoare la tribunal.

-Ce era să fac? Să mă uit cum îl spânzură? Ar fi fost o prostie din partea mea. Și, în afară de asta, știam că va rămâne cu mine, după ce îi voi face acest serviciu. Mai existau desigur oameni care încă afirmau că Ward l-a ucis pe Jim, pentru a pune mâna pe mine, dar o percheziție a scos la iveală și cealaltă scrisoare din buzunarul vestei lui Ward, și curtea a fost convinsă până la urmă. Dar asta n-a fost tot. N-a durat prea mult până când Ward și cu mine ne-am dat seama că viața noastră în Natchez a luat sfârșit, din cauza șușotelilor și a falselor zvonuri. Nu era nimeni care să ne consoleze, eram doar noi doi.

-Dar dacă Ward era nevinovat, de ce nu a rămas și nu a așteptat să se mai liniștească spiritele?

-Ar fi putut face asta, dar nu-și putea ierta că avea și el partea sa de vină. Voia să plece, să înceapă o viață nouă pe altundeva. Și se simțea răspunzător pentru mine.

Serena încuviință încet din cap.

-Dar nu înțeleg de ce îmi povestești mie toate astea. Dacă vrei să mi-l arăți pe Ward într-o lumină proastă, să știi că n-ai început prea bine.

-Nici n-am avut de gând așa ceva, spuse Pearlle cu o privire întunecată. Mi-e indiferent ce simți tu pentru el. Am vrut doar să-ți fie limpede că n-ai la ce să te aștepti din partea lui. Pe bărbatul ăsta nu-l poți ține lângă tine, chiar dacă ar fi liber. Dar nu este. Ceea ce este între mine și Ward, este mai profund decât îți poți închipui tu. Am fost împreună când ne-am simțit răniți și când ne-a fost teamă de viitor. Suntem niște renegați, departe de familia și patria noastră. Dar nimeni nu ne poate despărți. Nici măcar tu.

Câte din tot ce povestea Pearlle erau oare adevărate? Povestea părea adevărată, dar concluziile pe

care Pearlîe le trăgea erau poate doar expresie a speranțelor ei. Dacă între ei exista ceva cum ar fi dragostea, de ce nu erau acum împreună? De ce se înjosea Pearlîe în fiecare noapte, participând la orgii cu bărbații? Și de ce o adusese Ward pe Serena aici?

Serena se uită fix în ochii lui Pearlîe.

-Nu ar fi trebuit să te ostenești atâta doar pentru mine. Eu nu vreau nimic de la Ward Dunbar. Nu sunt un pericol pentru tine.

-Pericol?

Pearlîe izbucni într-un râs a bătaie de joc.

-Crezi că eu nu știu asta? Voiam doar să mă asigur că nu-ți înțelegi greșit pe Ward. Câteodată instinctul său protector o cam ia razna, dar scutul care s-a format în jurul său în ultimii ani este prea gros pentru a fi străpuns de un sentiment atât de moale cum e dragostea. Și pentru că eu știu asta, nu aștept nimic de la el. Din cauza asta ne potrivim noi doi atât de bine.

Vorbele răsunară încă mult timp în mintea Serenei, după plecarea lui Pearlîe. În urma ei rămase o aromă grea de parfum. Serena nu voia nimic de la Ward, cu atât mai puțin dragoste. Și nu trebuia să-și înțeleagă, mai ales atunci când înțelegerea era însoțită de o asemenea simpatie chinuitoare. Nu-și putea permite milă, decât cel mult pentru ea.

Strania poveste însă nu voia să-și iasă din gând. Și-și imagina pe Ward ca tânăr avocat plin de succes în Natchez, Mississippi. Deci, provenea totuși din acea veche familie Dunbar, care-și avea patria jos în sud. Ward negase acest lucru. Oare îl rănise atât de tare acea acuzare neîntemeiată? "Am fost un gentleman mai demult", îi spusese el cu durere și ură în glas. Și abia acum începu Serena să priceapă la ce se referise el.

Dar nu avu prea mult timp de gândire. Cam după o oră de la vizita lui Pearlîe se auziră din nou bătăi în ușă. În fața ușii se afla Otto Bruin, privind cu poftă spre piciorul ei pe jumătate dezvelit.

-Un pachet pentru dumneavoastră.

Serena își aranjă capotul și se uită la pachetul mare, învelit în hârtie, ce se afla în mâna bărbatului.

-Pentru mine?

-Așa a zis soția croitorului. Scrie și numele pe el și așa mai departe. Vezi?

Serena luă încet pachetul în primire.

-Mulțumesc, Otto, spuse ea fără a se mai gândi.

-Asta-i tot ce primesc? Întrebă el și se rezemă de tocul ușii. Doar nu-i de datoria mea să car pachete de colo-colo.

Serena îl privi cu răceală.

-N-am bani, căci altfel te-aș plăti.

-Ei, haide, fetițo, știi foarte bine la ce m-am referit.

-În cazul ăsta va trebui să faci o plângere la domnul Dunbar, el este răspunzător de treburile astea.

Serena nu mai așteptă nici un răspuns, ci îi închise ușa în nas. Îl auzi înjurând și depărtându-se încet.

Serena așeză pachetul cu grijă pe pat. Conținea o rochie de stradă din stofă de lână gri și fină, cu o mică broderie din saten. Mânele erau largi până la cot, iar apoi se îngustau spre încheietura mâinii. Gulerul și reverul erau garnisite cu saten. Partea de jos era în față dreaptă, iar în spate cădea în niște falduri bogate. Pe lângă rochie mai erau un jupon mătăsos, o pereche de botine înalte din piele neagră și o mică beretă. Pe lângă acestea pachetul mai conținea și niște lenjerie de corp din dantelă bleu, un corset cu panglici și chiloței asortați în aceeași culoare. Într-un săcuieț din stofă se mai afla un corset pentru talie de care erau prinse, după ultima modă, niște jartiere pentru ciorapii de mătase care se aflau cel mai jos în pachet. Când Serena îi ridică la lumină, admirându-i cum strălucesc, de lângă ei căzu o carte de vizită cu inițialele lui Ward, pe care scria: "Sper că-ți sunt bune. Vin să te iau la ora stabilită, de cum am închiriat o trăsură".

Serena ezită, căci își propusese să nu accepte nici un cadou de la Ward, mai ales ceva atât de intim cum

erau hainele. Oscila între nevoia de a ieși la aer și strategia mai isteasă de a se opune indicațiilor lui. Dar perspectiva libertății îi alungă orice îndoială.

Rochia îi venea ca turtă. Culorile îi se potriveau, iar mânecile îi dădeau o notă de distincție. Era uimită că Ward s-a gândit chiar și la pantofi. Doar într-un punct nu se descurca. Bereta trebuia să stea în fața unui coc înalt, iar cele două ace de păr, pe care le mai avea, nu-i țineau părul nicicum. Căută prin toate sertarele lui Ward, dar nu reuși să găsească nimic potrivit.

Astfel stătea în cameră, cu o mână ținând cocul, când intră Ward. El se opri în ușă și o privi.

-Încă nu ești gata? Întrebă cu o privire batjocoritoare.

-Din cauza părului, explică ea disperată. Nu reușesc nicicum.

-Găsesc că arată bine.

-Dar nu ține. Nu am destule agrafe!

El scoase mâna din buzunar. Ținea în ea o cutiuță de metal.

-Astea le-am găsit întâmplător la magazin.

-Oh, Ward, zise ea privindu-l cu ochii strălucitori.

Veni cu mâna întinsă spre el.

-Nu te grăbi așa, zise el, și duse mâna la spate. Nici un cuvânt de mulțumire?

-Bineînțeles că îți mulțumesc pentru rochii, spuse ea, roșind. Nu pot să-mi închipui cum ai făcut să mi se potrivească așa de bine.

-Simplu. Am dat acum câteva zile croitoresei o rochie de-a ta și i-am spus să-ți facă alta puțin mai largă.

Serena se încruntă.

-Dar ai spus că ai dat rochia lui Gandow.

Ward privi în jos.

-Atunci am mințit. Dar tocmai discutăm acum posibilitățile de a-ți arăta recunoștința.

-Tu... tu ești la fel de rău ca Otto!

-Otto? Întrebă el și ridică brusc privirea. Ce are el de-a face cu asta?

-Și el a crezut că îi sunt datoare cu o recompensă pentru că mi-a adus pachetul, zise ea cu reproș.

-Și a primit-o?

-Nu! Exact cum nu o s-o primești nici tu.

Ward se încruntă.

-De Otto mă ocup mai târziu. Dar ne diferențiază un punct esențial: Eu mai am ceva ce tu îți dorești.

Și scutură cutia, auzindu-se zgomotul făcut de agrafe.

Serena își dădu drumul părului, astfel încât îi căzu pe umeri. Degetele căutau nasturii rochiei.

-Dacă vrei să-ți plătesc pentru ceea ce mi-ai dat, spuse ea cu vocea tremurând, poți să-ți iei totul înapoi. Totul.

-Nu, zise el și făcu un pas spre ea, oprind-o. Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun. Vroiam doar să vii odată la mine și să-mi dai de bună voie ceea ce până acum a trebuit să-mi iau cu forța. Nu-mi face nici o plăcere să te oblig. Aș vrea să aflu cum ar fi dacă ai vrea și tu.

Cu altă ocazie Serena ar fi reacționat cu dispreț la o asemenea propunere. Dar acum părea să audă în vocea sa pe tânărul avocat, care încercase să apere numele bun al prietenului său și să-i cruțe pe părinții acestuia de vestea sinuciderii lui. Îl privi lung în ochi și observă pentru prima oară punctele aurii ce străluceau în verdele adânc.

Încet, aproape fără voință, întinse mâinile și îi prinse de reverul hainei. Apoi se ridică pe vârfuri, genele acoperind expresia ochilor ei.

El își ținu respirația când buzele ei le atinseră pe ale sale, dar nu se mișcă nici când ea își lipi rotunjimile moi de corpul său și îi puse mâinile în jurul gâtului. Abia atunci o trase gemând spre el, încât ea aproape nici nu mai putea respira. Își îngropă degetele în părul ei

mătășos, sărutul său deveni mai insistent, aproape dureros în puterea sa.

Deodată ridică capul. Respirând greu, se depărtă de ea. Îi mai ținu o clipă mâinile în ale sale până ce ea își reveni, apoi îi dădu drumul.

Luă cutia cu agrafe, i-o întinse și spuse:

-Dacă vrem să mergem, e timpul să pornim.

-Da, zise Serena încet, dar își prinse părul doar după ce el ieșise din cameră. Apoi își puse bereta.

În oglindă văzu roșeața buzelor ei, provocată de sărutul lui Ward. Acum se mira de modul cum reacționase și se întrebă de ce fusese atât de disperată când el devenise rapid și rece. Dar dacă el se aștepta ca purtarea ei să se schimbe de acum, se înșela. Știa, simțea că va fi periculos dacă va rămâne așa. Cu hotărâre ieși din cameră.

Lumina soarelui invadea aerul clar al înălțimii a cărui miros trăda venirea toamnei. Trecură pe lângă cimitirul acoperit de flori mov. Cam la o jumătate de milă după ieșirea din oraș văzură în dreapta o casă imensă, din lemn, vopsită în alb. Impresionantă. Serena se întoarse și o privi admirativ.

-Este casa lui Benedict Nathan, zise Ward când observă privirea ei. Cea mai frumoasă și cea mai bună din toată zona. A fost construită după modelul hotelului Antler din Colorado Springs, are două verande și baie pentru fiecare dormitor.

-Dar este destul de singuratică aici.

-Lui Nathan îi place acest lucru.

Nathan Benedict. Bărbatul care îi împrumutase lui Ward vagonul său particular, un văduv căruia îi plăcea să aibă mult loc și să fie singur.

Văzând fumul ce se ridica dintr-unui dintre multele homuri, ea spuse:

-Pare să fie acasă.

-Vrei să-l cunoști? întrebă Ward pe un ton ascuțit. Se poate aranja.

Serena ti aruncă o privire scurtă.

-Nu, mulțumesc. Nu astăzi. Nu vreau să scurtez această excursie.

Își continuară tăcuți drumul, urcând tot mai sus pe deal. Veverițe zburdau vesele printre copaci. Crengile plopilor atâneau goale, caii mergeau în trap pe strada acoperită cu frunze uscate. Vântul flutura coamele cailor. Serena ridică fața în vânt, pieptul părea să i se umple de o bucurie, ce aproape devenise mulțumire.

-O zi minunată, ti spuse lui Ward când acesta opri trăsura pentru a se odihni caii. Și mă bucur că faci această piimbare cu mine, completă ea după ce se gândise bine.

-Nu trebuie să-mi mulțumești, răspunse el. Ar fi trebuit să o fac demult.

Și ideea asta i-o dăduse Pearlie, gândi Serena. Și pentru a schimba subiectul, zise:

-Am avut musafiri de dimineață. Pearlie a simțit că e cazul să-mi spună povestea voastră.

Trecură câteva clipe până ce el răspunse.

-Presupun că te-ai plictisit.

-Nu. Am fost fascinată.

-Nu pot să-mi închipui.

-De ce nu? Am înțeles multe lucruri.

-Cum ar fi?

-De ce ai negat proveniența ta din sud. Cum un bărbat ca tine a putut deveni un jucător.

-Ce nu este bine în a fi un jucător? Este o profesie ca oricare alta, la care lucrezi cu capul, nu cu mușchii.

-Doar nu vorbești serios?

-De ce nu? Cine ești tu de vorbești așa? Și tu ești o jucătoare, cum a fost tatăl tău și cum sunt toți cei care vin aici și își riscă ultimul dolar căutând bogăția.

-Dar nu o facem pentru nimic.

-Nici eu. De fiecare dată când joc, risc să pierd. Nimeni nu este obligat să joace cu mine. Fiecare o face deliberat și în speranța de a se îmbogăți fără să muncească.

În timp ce ea se gândea la asta, realizează că el reușise să evite orice întrebări cu privire la trecutul său în Natchez.

Mai merseră puțin cu trăsura, apoi continuară drumul pe jos, până pe vârful lui Mount Pisgah. De acolo aveau o priveliște minunată asupra munților din jur, a orașelelor, parcă de jucărie a căutătorilor de aur.

Peste tot, cicatrici maronii, se aflau minele de aur iar fumul din topitorii păta ici și colo cerul albastru. Ward îi explică cum se numeau minele și cât produceau. Multe mine și mult aur.

Prevăzător cum era, Ward adusese un coș cu mâncare, deoarece era ora prânzului când părăsise piscul. Se așezară pe acele moi de pin și mâncară cu plăcere salata de cartofi și cotletele. La asta se adaugă apa rece dintr-un izvor din apropiere.

După ce mâncă, Ward se întinse pe jos și adormi în câteva minute. Serena împachetă resturile și se așeză lângă el. Era așa o liniște, încât auzi o lăcustă sărind. Se delectă de parfumul acelor de pin și de căldura soarelui. Apoi se întinse și ea, privind norii ce pluteau deasupra munților. Soarele încă mai era cald. Serena își puse brațul peste ochi.

Deodată se trezi. Buze calde le atingeau pe ale ei. Se mișcă adormită, încet și puse mâna pe umărul lui Ward. O senzație de plăcere o cuprinse și nu se opuse sărutului său.

Degetele lui Ward ajunseră la cordonul rochiei care era cusut de material și nu se desfăcea. Nasturele care deschidea rochia se afla în lateral. El suspină, ridică încet capul și o privi cu ochii strălucitori.

-Știam eu, zise el și zâmbi, că a fost o greșeală să-ți cumpăr rochia.

Serena dorea atât de mult să-l ajute, că trebui să strângă mâinile în pumni pentru a nu o face.

-Ce este, Serena? E prea multă lumină aici? Știm amândoi că nu ai defecte. Și nimeni din Cripple Creek nu are energia de a urca aici într-o zi de muncă.

-Nu... nu este asta.

-Dacă îți faci griji pentru rochie... cu cât o scoți mai repede, cu atât mai bine. Și dacă atingerea mea este cea de care te temi - ar trebui să știi între timp cum să o suporți.

Vocea lui era fermă, dar ea încă nu era sigură dacă într-adevăr avea de gând să facă dragoste cu ea, aici pe deal.

-Dacă niște rupturi mici nu te deranjează, continuă el, nici pe mine nu mă deranjează.

-Nu, Ward, zise ea și îl ținu de mână când o mângâie pe șolduri și prinse tivul rochiei, pentru a o ridica. Privirea sa era hotărâtă și mușchii brațului său ca de oțel sub mâna ei.

-Deci, Serena? Întrebă ei încordat.

Părea ca și cum ar regreta amenințarea, dar nu vroia acum să dea înapoi. Chiar îi va rupe rochia dacă nu i se supunea? De fapt nu vroia să știe, nu vroia să suporte această durere.

Ea înghiți greu.

-Vrei să fii din nou sigur că sunt de acord?

-Altfel nu pare să meargă.

-Poate e adevărat, șopti ea.

Se ridică, dădu drumul brațului său, ridică mâinile și își scoase bereta. Întorcându-i spatele, deschise rochia și o scoase. Apoi urmară bluza și jupele. Doar în corset și în pantalonașii largi se uită din nou la Ward care o privea ciudat. Nu părea că vrea să se dezbrace. Ea se rușina de goliciunea ei, în timp ce el mai era îmbrăcat și roși, deși ar fi trebuit să fie obișnuită deja.

-Ei, ce aștepți? întrebă ea.

-Nu știam că ești așa grăbită.

-Dacă nu mai vrei...

-Nu, tocmai mă gândeam cum ar fi dacă m-ai dezbrăca și pe mine...

-Ești nebun! zise ea revoltată.

-Probabil.

Ochii săi întunecați de dorință îi fixară pe ai ei când o trase spre el. Gura sa puse stăpânire pe buzele ei și o culcă înapoi pe acele de pin, deschise nasturii pantalonașilor ei lungi și îi scoase.

Cu câteva mișcări rapide își scoase și propriile haine, apoi o trase sub ei.

Speriată, Serena constată că mai este în portjartier și în ciorapi. Dar deja simți pulpele tari ale lui Ward pe piele și o senzație de nemărginită plăcere o cuprinse. Măinile lui strânsesă sânii ei peste corset. Serena îi cuprinse umerii mușchiuși, simți cum rezistența ei începe să se topească, când el gustă buzele ei, sărutând-o pătimaș pe obraji în jos spre gât și apoi, după o scurtă ezitare, alunecă spre sâni. Mâna lui alunecă peste talia ei îngustă, acoperită de satin, în jos sub portjartier. Pielea ei părea să ardă. Auzi cu ochii închiși vuietul vântului, simți cum îi mângâie pielea. Deodată simți atât de multă viață puisând în ea, care doar aștepta să-l cuprindă, apoi forța sa adâncă în interiorul ei. Simțurile i se dilată, pluteau fără voință în ritmul antic, primitiv. Se simțea liberă și totuși corpul ei, ridicat de forța mișcărilor lui, apoi țintuit la pământ, chiar și în ultima clipă când o strânse puternic în brațe, părea să zboare.

Ward îi mângâie fața, dădu la o parte părul ce se desprinsese și o sărută. Cu un suspin profund se ridică. Serena îl auzi îmbrăcându-se. O cuprinse brusc un fior. Soarele dispăruse în spatele norilor. Vântul deveni rece.

Se ridică, își strânse hainele și încercă, deși corsetul era strâmt, să inspire profund.

Se îmbrăcă ră tăcuți. Tensiunea creștea. În final Ward spuse:

-Serena...

Ea îl privi.

-Vroiam să-ți spun că mâine plec la Denver. Doar câteva zile, cu afaceri.

Degetele ei înghețară brusc și deveniră neîndemnatice.

-Și apoi te întorci?

-Bineînțeles, spuse el și o privi mirat. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Vei avea tot ceea ce îți este necesar în camera din Eldorado.

-Da, bineînțeles.

Serena privi munții din depărtări.

-Îmi fac bagajul astă-seară și iau trenul de dimineață când se închide Eldorado. Eu... te-aș lua cu mine, dar te-ai plictisi la discuțiile de afaceri. Mă gândeam că o să te bucuri să scapi un timp de mine.

Cuvintele sale sunau a eschivare. Oare și el își dorea să nu o vadă un timp?

-Eu... mă descurc, răspunse ea.

-Da, zise el cu o voce întunecată, în timp ce ochii îi luceau dur, ca două smaralde. Și eu.

CAPITOLUL 8

Vuietul trenului o trezi pe Serena. Era trenul de noapte din Denver, cu care vroia să plece Ward. Era un pic ofensată că Ward pleca așa, fără să-și ia rămas bun.

Se întrebă ce ar spune oare dacă ea s-ar îmbrăca și ar merge la gară să-i spună adio? S-ar bucura sau s-ar enerva? Sau poate îi era totuna? Câteodată credea că ține la ea, altădată că părea să existe doar pentru a-i încălzi patul, un corp lângă care el se putea descărca.

Nu, nu va merge. Ar părea că este tristă că o părăsea sau ca și cum l-ar ruga să o ia cu el. Nu ar face niciodată așa ceva. Ea era mulțumită să fie lăsată în pace aici, îi plăcea cu adevărat. Întâi va mai dormi puțin,

deoarece gălăgia din bar și celelalte localuri de dans se liniștea încet, încet.

Ziua trecu încet. Sanchew puse, ca de obicei, micul dejun în fața ușii, destul pentru două persoane. Probabil aflase de plecarea lui Ward, deoarece la prânz nu apăru. O greșeală, gândi Serena, când văzu pe hol resturile micului dejun. Sanchew se va scuza cu siguranță la cină, deoarece nu dorea să piardă un client așa de bun ca Ward.

Dar nici seara chinezul nu apăru și, chinuită de foame, Serena își îmbracă rochia gri și coboară în bar pentru a vedea ce se întâmplă.

-Ei, uite cine-i aici! strigă Pearlie, care stătea la barul înalt. Cărui eveniment datorăm această onoare?

Deși se apropia ora mesei, în bar se aflau multe persoane. Câțiva bărbați se întoarseră când Serena se opri lângă Pearlie. Se făcu liniște și era imposibil să spună ceva fără a fi auzită și de ceilalți.

-Vroiam să întreb dacă l-a văzut cineva pe Sanchew. De azi dimineață nu mi-a adus nimic de mâncare.

-Și acum vrei cina?

Serenei nu îi plăcu zâmbetul lui Pearlie.

-Exact.

-Mă tem că am vești proaste pentru tine. La prânz a fost miel, care e întâmplător mâncarea preferată a lui Otto. Săracul a fost așa înfometat că a mâncat tot. Cina nu i-a plăcut lui Otto și a aruncat-o.

-A aruncat-o? Eu ce o să mănânc?

-E treaba ta. Sunt o grămadă de localuri în oraș. Dar pe Sanchew nu are rost să-l cauți. Când a vrut să-ți aducă o a doua porție din masa de seară, Otto a devenit un pic dur. l-a spus că nu vrei mâncarea. Știi, el nu-l suportă pe chinez. Și de aceea Sanchew nu va mai găti un timp.

-Dacă este adevărat, nu pot să mănânc undeva. Nu am bani.

Pearlie începu să râdă.

-Ce zgârcit din partea lui Ward! Dar sunt sigură că, dacă ești rezonabilă, găsim o posibilitate pentru tine de a câștiga bani.

-Ce vrei să spui? Întrebă Serena cu o presimțire.

-Vreau să spun, zise Pearlie cu dispreț, că, dacă vrei să mănânci, trebuie să părăsești tumul tău de fildeș și să vii jos, pentru a-ți câștiga existența ca și noi. Un număr sau două pe scenă ar fi bune pentru început. Și nu fii așa sigură în ceea ce-l privește pe Ward. Am avut o discuție lungă azi noapte. Este foarte egoist din partea lui să te țină doar pentru el. Când l-am atenționat, a recunoscut că ar fi mai bine dacă ai bea ceva aici jos și te-ai distra. Și noi avem nevoie de ceva să reanimăm show-ul, o față nouă de exemplu. În cealaltă cârciumă au adus o nouă dansatoare, se spune că e direct de la Paris. Bineînțeles că tipa nu a văzut niciodată Franța, dar e de ajuns să creadă căutătorii de aur acest lucru. Mă gândeam să fii noi nostru număr din Londra. Bărbaților le plac femeile exotice.

-Te înșeli dacă crezi că voi apărea aici pe scenă!

-Ah, da? Bine, mă gândesc că, atunci când vei fi îndeajuns de înfometată, o să te răzgândești.

-Pot să merg și altundeva.

-Nu, zise Pearlie. Singurul lucru pe care l-ai primi altundeva ar fi același lucru ca și aici. Și dacă te-aș lăsa să pleci, Ward ar crede că te-am dat afară. Nu pot să accept așa ceva.

-Cum vrei să mă oprești?

Serena se întoarse spre ușă.

-Otto!

La ordinul femeii, Otto se ridică de la o masă din colț și veni spre Serena.

Deoarece Serena nu dorea să se certe cu ei, se întoarse din nou spre Pearlie.

-Vezi, spuse cealaltă femeie cu un zâmbet neplăcut. Hai, drăguțo, știu că poți să fii rezonabilă.

Fantezia ta este destul de bogată încât să-ți poți închipui ce se întâmplă dacă îl las pe Otto să te ducă în camera din spate, sau nu? Nu îl deranjează o femeie care țipă. Și mai sunt și alte posibilități. Te-a adormit vreodată cineva cu cloroform? Într-o asemenea stare o femeie este atât de neajutorată! Dar mai există și alte metode prin care bordelurile îmblânzesc femeile încăpățănate, dar mie nu-mi plac, deoarece strică marfa.

Rânjetul lui Pearlie îi provocă Serenei o senzație de greață. Chiar nu avea altă alternativă decât să accepte propunerea lui Pearlie?

-Chiar dacă aș vrea nu ar fi de nici un folos, zise ea într-un târziu. În afară de rochia asta nu am altceva de îmbrăcat. Și nu cred că, clientela barului o va găsi atrăgătoare.

-Așa este, spuse Pearlie privind rochia. Atunci o să-ți împrumut eu una. Sau poate e ceva potrivit în geamantanul tău mult dorit? Pot să ți-l trimit.

-Geamantanul meu?

Serena îl credea de mult pierdut.

-Diabolicul Ward, spuse Pearlie rânjind, l-a dus în magazia din spate. Probabil vroia să te îmbrace și dezbrace după gustul lui.

-Adică geamantanul este de mai mult timp aici?

-Din ziua sosirii tale. Îl vrei? Atunci ți-l trimit sus. Coboară când ești gata. Între timp îți comand ceva de mâncare.

Partenera lui Ward duse paharul la buze, luă o înghițitură și adăugă: Cred că va fi gata la sfârșitul primului show.

Conținutul geamantanului fusese, în mod evident, percheziționat. Serena nu se miră că lipsesc banii și proviziile. Apoi scoase rochiile. Era ciudat cât de purtate păreau de când le văzuse ultima oară.

Era ca și cum nu le mai văzuse de ani întregi, ani în care devenise din copil o femeie. Doar rochia de culoarea fildeşului, a mamei ei, nu se schimbase. Cu

dragoste și grijă o întinse pe pat, alături de pantofii cu tocuri auri, de colierul de perle și evantaiul din fildeș. Acum, crezând toate aceste lucruri pierdute, se simțea mult mai bine, așa ca și cum se regăsise pe sine însuși.

Cum îndrăznise Ward să i le ia? Oricum ar fi arătat ea în hainele strâmte, nu ar fi avut voie să facă așa ceva. Își permitea prea multe. Poate era bine să scape de sub dominația lui. Și ar fi putut să-i spună chiar el că îl plictisea în loc să-i spună Pearlie. Probabil își închipuia că, la o proximă ocazie, o va putea recupera. Dar nu-i va folosi la nimic!

Ieri după-amiază, pe deal, el se comportase atât de ciudat. Serena bănuise. Și probabil exact așa se întâmplase. Ciudat, și ea ar fi putut jura că Ward nu este unul dintre aceia care se eschivau de la asemenea lucruri neplăcute, cum ar fi să spună adevărul iubitelor lor de care se plictisiseră.

Ușa se deschise cu zgomot. Pearlie intră și întrerupse gândurile Serenei. Avea în brațe o rochie verde.

-Ai primit geamantanul?

-Da.

-Deoarece nu ai coborât, am crezut că nu ai găsit nimic de îmbrăcat. De aceea ți-am adus asta.

-Este ... drăguț din partea ta, spuse Serena sec și luă rochia foarte decoltată, a cărei fustă, în față, era doar până la genunchi. Era clar că nu fusese făcută pentru a fi purtată cu jupe și corset. Serena realizează acest lucru când văzu că Pearlie poartă aceeași rochie, dar de culoare albastră.

-Poate nu ți se potrivește exact, zise Pearlie, dar e bună pentru astă-seară. Am vorbit și cu Timothy să te acompanieze la pian. Trebuie doar să-i spui ce vrei să cânte, se pricepe la orice.

-Să cânt? Doar nu vorbești serios!

-De ce nu? Întrebă Pearlie zâmbind.

-Nu pot să fac așa ceva. Nu am talent, chiar dacă aș ști ce să cânt.

-Nici celelalte nu au talent, dar se descurcă. Trebuie doar să scoți niște sunete la acompaniamentul lui, să zâmbești și să te miști destul pe scenă ca bărbații să te vadă.

-Nu pot, zise Serena cu voce tremurândă.

-O să reușești, spuse Pearl și mersese spre ușă. Nu ai altă posibilitate.

Serena privi rochia ce o ținea în mână. Știa ce vroia Pearl. Vroia să o înjosească și să o prezinte ca disponibilă pentru bordel. Văzuse deja la celelalte fete cum zâmbeau, cum se aplecau ca bărbații să le poată vedea decolteul și cum se învârteau repede ca să se ridice fustele. Una dintre femei chiar mersese atât de departe încât să ridice picioarele în stil franțuzesc - fără pantalonașii lungi. Bărbații fuseseră mai mult decât încântați. Dar deja după a doua seară, o vizită a șerifului pusese capăt carierei ei.

Cu un gest brusc, Serena aruncă rochia pe un scaun. Nu va face una ca asta. Nu va îmbrăca o asemenea rochie chiar dacă ar trebui să apară pe scenă în jupe și corset, care cel puțin nu erau făcute să-i prezinte corpul oricărui privitor. Hotărâtă, Serena se întoarse spre rochia de bal a mamei ei, ce se afla pe pat. Fusese un timp în care mama ei o învățase să cânte și să se acompanieze singură la pian. Deoarece mama ei, în copilărie, fusese crescută și educată de guvernante din Anglia și Franța, vroia să-și educe și fiica în același stil și să-i însuflească plăcerea pentru muzică.

Împreună pregătiseră pe ascuns concerte pentru tatăl Serenei. Într-o rochie de mătase, Serena cântase melodiile dulci din sud. Asta se întâmplase demult. Dar ceea ce îi plăcuse odată tatălui ei trebuia să placă, cu mici modificări, și căutătorilor de aur.

Dar deja puțin mai târziu, când cobora treptele îmbrăcată în rochia mamei ei, i se părea o nebunie să

încerce să atragă atenția căutătorilor de aur și minerilor cu cântece melancolice. Voci de bărbați se auzeau, clinchet de pahare și zgomot de zaruri. Chiar și scuiătoarele din alamă scoteau sunete când clienții ce mestecau tutun scuiiau în ele. Fumul de țigară se amesteca cu cel al sobei rotunde din mijlocul încăperii, cu mirosul de bere acră și cel al bărbaților nespălați. Bărbații care nu jucau, leneveau pe scaunele lor, înjurau, râdeau, priveau chelnerițele ce treceau printre mese și le ciupeau de diferitele părți ale corpului.

Serena ridică mâna la colierul de la gâtul ei. Putea oare să capteze atenția unei astfel de gloate cu ceea ce știa ea? Sigur nu puteau fi liniștiți decât cu un număr mai deocheat.

Și dacă totuși o ascultau? Având în vedere ceea ce așteptau, probabil o vor înjura și o vor alunga de pe scenă. În afară de asta, corsetul îi scotea bine în evidență formele, dar o strângea foarte tare încât, cu siguranță, îi va fi greu să cânte.

Dar nu mai putea schimba nimic. Bărbații de la bar începuseră deja să se întorcă spre ea. Trebuia să meargă înainte. Chiar dacă jos o aștepta Otto Bruin.

Rânji la ea, arătându-și dinții galbeni.

-Măi, ce drăguță ești astă-seară!

-Mulțumesc, răspune Serena pe un ton rece și nu îi privi.

El îi puse o mână pe umăr și zise:

-Mi se pare mult mai bine să vii aici jos la noi, decât să stai mereu încuiată în cameră.

-Drăguț din partea ta. Dar mie îmi este totuna.

Îi dădu mâna jos de pe umăr și înaintă hotărâtă, ocolind locurile unde erau mulți bărbați. Mai aruncă o privire în spate la Otto. El stătea cu mâinile sprijinite pe șolduri și o privea fix.

Când Serena se întoarse, aproape se lovi de un bărbat ce tocmai scotea scaunul de sub o masă din

apropierea scenei. Era înalt, în jur de 30 de ani și purta un costum gri. Îi zâmbi Serenei.

-Scuze, spuse Serena. Nu te-am văzut!

-Eu trebuie să-mi cer scuze, doamnă, deoarece nu m-am mișcat deși am văzut că veneai.

Ea roși observând admirația din ochii lui și înaintă grăbită.

Scena mică, acoperită cu pluș roșu, putea fi acoperită între diferitele show-uri cu o perdea de in și era iluminată de două lămpi cu ulei. În fața scenei se afla pianul, așa încât Timothy să poată vedea ce se întâmplă sus. Timothy avea cam 50 de ani, provenea din Wales, avea nasul rupt și o pleopă ce atârna. Cânta din când în când, anunța numărul următor și bea cu plăcere bere caldă. Se comporta schimbător, ba suferind, ba precum bărbatul irezistibil și îi plăceau femeile și muzica.

-Ești foarte drăguță astă-seară, spuse el fără să-și iasă din ritm. E o plăcere să te avem în seara asta printre noi.

Pleoapa ce atârna parcă făcea cu ochiul și rânjetul dădeau impresia că ar râde de o glumă.

-Îți mulțumesc, Timothy, zise Serena și încercă să zâmbească. Ți-a spus Pearlîe că o să cânt în seara asta?

-Da, drăguțo.

-M-am gândit ce vreau să cânt.

Timothy o privi cu neîncredere după ce îi explicase.

-Chiar vrei asta? Ști, draga mea, e destul e riscant.

-Ce este riscant?

Întrebarea venea de la o femeie care se așezase în spatele lui Timothy. Se numea Connie și era ceea ce se numea starul din Eldorado. Serena o privise de multe ori cum stăpânea scena cu mișcările ei înfocate. Nu se înțelegea cu celelalte fete, nici cu Pearlîe. Purta o rochie sobră din catifea mulată pe corp, a cărui tiv era prins într-o parte de talie, astfel încât se vedeau numeroasele jupoane roșii și un picior fermecător într-un ciorap plasă, de culoare neagră. Părul lung și ochii erau negri, în urechi

avea cercei aurii. Din cauza temperamentului ei sălbatic era plăcută de clienții barului și, deoarece știa să capteze atenția, avea un loc asigurat. De aceea putea fi pretențioasă în alegerea bărbaților pe care îi lua în cmera ei. Asta nu le plăcea foarte mult, dar o acceptau. Și fetele o lăsau în pace. Motivul nu era greu de aflat. Când dansa, se vedea un cuțit cu mâner de fildeș, sclipind deasupra genunchiului ei într-o panglică neagră.

Timothy o privi pe spaniolă peste umăr.

-Serena crede că ar putea cânta câteva balade vechi, și indivizii ar fi mulțumiți.

Femeia o privi cu atenție pe serena și apoi îi spuse lui Timothy:

-Și crezi că nu or să fie?

-Mă îndoiesc. În afară de asta, Pearlîe a spus să cânte ceva vesel și să arate ce are.

-Pah! Ce știe Pearlîe? I-ar place ca și eu să mă port la fel de prosteste ca și celelalte, ca ea să fie singura care să facă pe deșteapta.

-Se poate. Și ce facem acum cu Serena?

Piesa lui Timothy era pe sfârșite.

-Nu știu, zise Connie, e frumoasă, cumva pură și nevinovată.

-Ca o doamnă, aprobă Timothy.

-Exact. Ca o doamnă pentru care un bărbat ar plăti mult ca să o aibă. Nu doar corpul, ci și sufletul. Și din cauza amintirilor pe care le va trezi.

-Dar Connie, bărbații vor să uite când sunt aici, nu să-și amintească.

-Trebuie să schimbăm asta. Putem lăsa pe scenă doar câteva lumânări. Tu cânti încet. Serena ar putea aprinde lumânările și să înceapă să cânte. Ce vrei să cânti, Serena?

Serena se gândi o clipă, deoarece fusese abordată atât de brusc și propuse apoi câteva balade vechi.

-Da, și apoi nu poți să cânti încet de tot și trist "Dixie"-ul vostru din sud?

-Da, zise Serena zâmbind. Aș putea.

-Cred că vom fi norocoși dacă va apuca măcar să deschidă gura. Chiar și căutătorii de aur ce vin din sudul care odată a fost atât de bogat și acum este atât de sărac, vor să vadă ceva, nu amintiri de-acasă și de soție.

-Te înșeli, prietene. Fiecare simte nevoia să fie uneori trist. Și dacă, după ea, urmez eu cu un flamenco, care o să le alunge gândurile, o să fie fericiți.

-Ah, Connie. În tine este satana.

Spaniola își dădu părul pe spate și zâmbi.

-Este în toți dintre noi, prietene, mai ales în Serena, dar ea încă nu știe.

Purtarea superioară a celeilalte nu îi plăcu Serenei, dar îi era recunoscătoare pentru ajutor. Connie o chemă în spatele scenei și ordonă să se aducă din bordel suporturi de lumânări din alamă. În afară de asta le ținu la distanță pe celelalte fete care se supărau că Serena avea un rol mai important. Serena privi din culise începutul spectacolului. Un barman, pe melodia "Chinurile", intră pe scenă cu o trăsură la care erau înhămate fetele, biciuindu-le coapsele rotunde. Bărbații din public râdeau și când rolurile se schimbă, fetele scoțând bicele și alungând bărbatul de pe scenă, râsetele se intensificară.

Apoi cântă Timothy câteva melodii irlandeze pentru a calma un pic atmosfera și, în final, făcu semn barmanului să stingă luminile.

De la masa de cărți se auziră strigăte de protest. Apoi Timothy o anunță pe Serena. Ea auzi, cuprinsă din ce în ce mai mult de frică, ceva despre "frumusețea din sud, direct din New Orleans, regina orașului de pe Mississippi. Inegalabila Serena!"

Cortina se ridică încet și eliberă privirii scena întunectă. Connie aprinse un chibrit și îl dădu Serenei.

Când apăru pe scenă, bărbații tăcură, doar unul beat striga:

-Să vină fetele! Să vină fetele!

Timothy cânta la pian, încet. Începutul melodiei pe care Serena urma să o cânte. După ce aprinse lumânările, o lumină aurie se așternu pe fața ei palidă, sclipind în colierul din perle și în faldurile rochiei de mătase. Cu grijă își potrivea mișcările ritmului muzicii și desfăcu evantaiul. La un semn al lui Timothy înceu să cânte baladele vechi cu o voce dulce, clară. "Negru, atât de negru este părul iubitului meu... și luminoși, iuminoși ochii lui..."

-Ce se întâmplă aici? Aprindeți imediat lumina! Jos de pe scenă.

Aceasta era Pearlie, care intrase pe ușa din spate a barului și se împiedica printre mese. Când bărbații o auziră, o aprobară și cerură mai multă lumină. Și... "să vină fetele".

Dar mai puternice erau fluierăturile și strigătele ce cereau liniște. Vocea Serenei deveni nesigură.

În acest moment se ridică un bărbat de la o masă din apropierea scenei și se puse în fața lui Pearlie, oprind-o. Nu o atinse, dar ea se opri. Bărbatul aplecă ușor capul.

-Mie personal mi-ar face plăcere să nu întrerupi spectacolul. Vreau să o ascult cum cântă.

Nu vorbise tare, dar cuvintele se auziră clar. Răspunsul lui Pearlie se pierdu în șoaptele din jur. Tăcerea se răspândi în jurul ei precum valurile pe un mic lac.

Bărbatul care o salvase era același cu care Serena înaintea aproape se ciocnise. El îi întoarse spatele lui Pearlie, uitând de existența ei, și se așeză din nou privind-o vrăjit pe Serena. Ea îi zâmbi recunoscătoare. Expresia ochilor ei era atât de timidă, dar plină de admirație, încât încrederea în ea îi reveni. Fără să vrea se tot uita la el. În timp ce cânta pentru un bărbat care o aprecia, nici nu observă liniștea ce se lăsase printre spectatori.

Bărbații urmăreau atenți fiecare mișcare a ei, își ținură respirația când ea ridică un pic fusta pentru a face

un pas înainte, lăsând să se vadă doar giezna și pantoful cu toc auriu. Ce efect avea asupra bărbaților, realiză doar în momentul când aceștia, la auzul primei strofe din "Dixie" își scoaseră pălăriile și se ridicară în picioare, din respect pentru cântec și cântăreață.

Dintr-un motiv inexplicabil, Serena simți cum îi dau lacrimile și termină, cu vocea încărcată de emoții, spectacolul.

Aplauzele și ovațiile invadară încăperea în apropierea scenei, un lucrător în mină îi dădu un cot amicului său și zise: "Asta ar fi o fată pentru mine ... ca și cum aș cădea într-o grădină de trandafiri".

Amicul său îl privi.

-Ai înnebunit, tâmpitul. Nu ai văzut aurul de pe pantofii ei? Una ca ea nu ne-am putea permite nici dacă am scoate o lună întreagă ceva.

"A scoate" însemna a extrage pe furis, în buzunare, bucățele de minereu aurifer, pentru a se îmbogăți pe ascuns. Acesta era, fără îndoială, un compliment. Când Serena își închipui reacția lui Pearlie la auzul acestei remarci, zâmbi. Dar nu mai fu atât de bucuroasă când auzi că descrierea făcută de acel bărbat fusese preluată și de ceilalți.

-Pantofi de aur, zise primul bărbat râzând. Este într-adevăr deosebită. Și "pantof de aur" este numele potrivit pentru ea.

Serena le mulțumi pentru aplauze, auzind cum acest nume face înconjurul barului. Ward avusese dreptate atunci, în acea noapte petrecută sub cerul liber. Căutătorii dădeau repede nume oamenilor care nu făceau și ei acest lucru.

Serena ieși de pe scenă și hotărî să nu asculte niciodată de acest nume, chiar dacă alții o strigau așa.

Ea nu ceruse această popularitate. Orice ar spune Pearlie, Otto, și chiar Ward, trebuia să existe o cale de ieșire pentru ea. Trebuia doar să o găsească.

CAPITOLUL 9

Otto o aștepta, la capătul treptelor ce coborau de pe scenă, rânjind:

-Aici ai mâncarea de seară. Pearlle nu are nimic împotriva să mănânci sus.

-Mulțumesc. Asta am să fac, zise Serena și vru să ia tava.

Otto rânji.

-Ți-o duc eu sus.

-Mă descurc și singură.

-Nu, mie îmi face plăcere. În afară de asta, Pearlle a spus că pot să-ți țin companie.

Serena îl privi hotărâtă.

-Mersi, dar acum aș vrea să rămân singură.

-Nu pot să accept asta, spuse Otto. Cine știe ce o să faci dacă te las singură. Mai bine fac ce a zis Pearlle.

Serenei nu-i plăcu privirea lui. Dar dacă vroia să mănânce nu se putea fără companie. Enervată, urcă scările înaintea lui Otto, intră în cameră și se așează. Otto se aruncă pe o canapea din fața ei, după ce lăsase tava pe masă. Serena luă șervețelul de pe tavă și începu să mănânce. Friptura cu cartofi era atât de bună, încât aproape își merita prețul plătit. Dar nu îl putea ignora pe acest bărbat care o privea precum un animal prada sa. Se tot fâșia de colo, colo enervând-o.

În final, Serena lăasă farfuria pe tavă, dar opri paharul în mână.

-Probabil mai trebuie să apar astă-seară jos, nu-i așa?

-Pearlie nu a zis nimic.

Se ridică, veni spre ea și îi luă paharul din mână.

-Sigur nu te așteaptă atât de curând.

Serena se ridică brusc.

-Ce ai de gând? strigă ea.

-Ceea ce vroiam de mult, mârâi el și trase scaunul deoparte. Încă de când te-am văzut în Colorado Springs.

-N-o să faci asta. Dacă mă atingi doar, ți-ai pierdut slujba, în caz că Ward nu te omoară imediat!

Cu toate cuvintele curajoase, Serena începu să dea înapoi.

-Pah, acum nu mai ești iubita lui Dunbar. În sfârșit s-a plictisit de tine și te-a trimis jos, la celelalte fete.

-Nu este adevărat.

-Ba da. Pearlle mi-a spus și ea știe întotdeauna ce gândește Dunbar. A spus că nu are nimic împotriva să-ți ridic fustele și exact asta o să fac acum.

-Asta vrei tu poate, spuse Serena pe un ton dur și se refugie după canapea.

Otto înjură și se împiedică alergând după ea, în timp ce Serena încerca cu abilitate să ajungă la ușă. Vaza din alamă se clătină când, privind spre Otto, lovi masa pe

care se afla. Fără să ezite apucă vaza și i-o aruncă în cap. Pe fruntea lui Otto apăru o zgârietură și sângele îi curgea în ochi. El mârâi și încercă să ștergă sângele cu mâneca.

Serena nu se opri să-l privească. Alergă spre ușă și ieși pe hoi. În spatele ei, Otto urla de furie. Auzi cum o urmărea cu pași grei. Serena o luă la fugă. Scările păreau atât de departe. Ajunse la ele. Respirând greu, se ținu de balustradă și văzu prin fumul dens cum bărbații de jos întoarseră capetele.

Se auzi un zgomot înfundat când Otto coborî scările în urma ei. O mână se lăsă grea pe umărul ei și o opri, astfel încât ea căzu pe spate, în brațele gorilei.

-Nu! țipă ea; îl împinse cu toată forța și îi dădu o palmă. El o trase înapoi. Serena îi simți respirația rău-mirositoare. O cuprinse strâns în brațe, grohând de plăcere. Ea văzu dinții săi galbeni și simți degetele lui pipăindu-i sânii. Se întoarse furioasă, încercând să scape din strânsoarea lui. În următorul moment mâinile ce o pipăiau fură trase deoparte.

-Dă-i drumul. Imediat.

Vocea nu era puternică, dar foarte autoritară. Otto înlemni privind nesigur în sus. Părea să nu-l agreeze pe bărbatul înalt, blond, în costum gri, ce-i ținea brațul.

-Am spus să-i dai drumul.

Forța lui Otto se topi.

-Domnule Benedict, mioriăi el, nu ai nici un drept să faci asta.

-Ar fi o rușine să chemăm șeriful, dar dacă îți convine mai mult, se poate aranja.

Otto îi dădu atât de brusc drumul Serenei, încât aceasta se clătină. I se făcu greață și era aproape de leșin. Imediat bărbatul numit Benedict fu lângă ea, același care o obligase pe Pearlie să o lase să cânte. Fără a-l mai lua în seamă pe Otto, o ajută să coboare ultimele trepte.

Serena îl auzi pe Otto mârâind.

-Data viitoare nu o să-mi mai scapi.

-Vrei să bei ceva? Întrebă bărbatul îngrijorat.

Serena îi privi.

-Nu, mulțumesc. Aș vrea să ies la aer.

-Bineînțeles.

Ca o minune, mulțimea din fața lor se depărta, făcându-le loc. Apoi se aflau afară în întunericul proaspăt.

Serena inspiră adânc. Un singur gând îi băntuia creierul: să plece din Eldorado. Fără să știe încotro, pomi înainte, mergând împotriva vântului rece. Bărbatul care deja o ajutase de două ori în această seară, rămase lângă ea.

Serena îi era recunoscătoare pentru faptul că nu spunea sau nu făcea nimic. Vântul puternic îi umflă părul și fustele îi fluturau.

Ea continuă să meargă, pe lângă uși din spatele cărora se auzea muzică. Undeva lătra un câine. Când ceva o atinse pe umăr, Serena se întoarse speriată spre bărbatul de lângă ea. El trase imediat mâna înapoi.

-Uite, spuse el scoțându-și haina. Îmbrac-o.

Când ea nu făcu nici o mișcare, el îi puse haina pe umeri. Căldura și mirosul de tutun o învăluiră.

-O să-ți fie frig.

Era ca și cum abia acum îi remarcase prezența. El scutură din cap.

-Sunt obișnuit cu frigul.

-Îți sunt recunoscătoare. Majoritatea bărbaților nu s-ar fi sinchisit. Nu pentru cineva ca...

-Cineva ca cine? Orice bărbat te-ar fi ajutat.

Ea nu se îndoia că ei avea dreptate. Era emoționată și zise:

-Dar nici nu te cunosc.

-Scuză-mă, spuse el. Ar fi trebuit să mă prezint mai demult. Eu sunt Nathan Benedict.

Nathan Benedict, cel mai bogat om din Cripple Creek, prietenul lui Ward, milionarul ce-i pusese la dispoziție vagonul său personal.

-Ai mai fost o dată drăguț cu mine, domnule Benedict. Îți mulțumesc foarte mult.

Ea avu impresia că el făcuse o mișcare spre ea, dar se oprise imediat.

-Eu îți mulțumesc pentru compania ta plăcută.

Deodată Serena simți pe față ceva rece și ud.

-Plouă, spuse ea.

-Nu, o contrazise Nathan Benedict. Privește!

Ea se uită spre felinarul străzii pe care el îl arătă. În lumina lui zbura ceva alb, ca o pudră. Serena privi un timp lumina.

-Vezi? Întrebă el.

-Da, șopti ea. Ninge.

Ninsoarea continuă până a doua zi. Zăpada acoperi stâncile din jur, străzile și pereții caselor, vântul pulberând-o.

Serena dormi mult. Nu se putea decide să se scoale. Nu avea nici un motiv. În cameră era frig, sub plapumă, cald. Lumea de afară era albă și liniștită, atât de liniștită încât i se păru că aude cum cad fulgii de zăpadă.

Se simțea atât de mică în patul imens. Întoarse capul într-o parte, acolo unde, de obicei, dormea Ward și trecu mâna peste perna neatinsă. Ciudat cât de repede te obișnuiai să dormi lângă un bărbat, să te lipești de el pentru a-i simți căldura corpului. Asemenea mișcări implicau și un anumit risc. Ward nu dormea foarte adânc. Dacă se apropia mult de el, se trezea imediat și o lua în brațe. Era foarte generos cu căldura lui, dar de multe ori cerea și ceva în schimb. Dar Serena nu se putea plânge, în fond se încălzea făcând mișcare.

Zâmbind, se ghemui în patul cald. Cu siguranță nu-i simțea lipsa. Savurase faptul că dormise singură în pat, că știa că Ward nu putea apare în orice clipă peste ea. Nu o deranja cu nimic să fie singură. Se bucura că putea face oricând ceea ce vroia.

Ar mai fi dormit puțin, dar nu se putea. Ward ar fi făcut deja focul în sobă. Trebuia să admită că erau niște avantaje să trăiască cu un bărbat.

leși din pat, se duse în grabă la dulap, îmbracă haina de casă a lui Ward și papucii din lână.

Apoi se duse în camera de zi și aprinse focul în sobă.

Curând lemnele începură să trosnească și Serena mai rămase puțin în fața focului. Când temperatura în cameră deveni suportabilă, se îmbracă și făcu patul. Cineva uitase să aprindă focul în boilerul de jos, deoarece când se spală pe față veni numai apă rece ca gheața. Abia terminase și auzi pe hoi clămpănitul unor tocuri. Cu siguranță era Pearlle. Merse în grabă în camera de zi și trase deoparte, din fața ușii, masa și canapeaua, pe care le împinsese acolo ca nimeni să nu poată intra peste ea. Din păcate constatase doar noaptea trecută că nu are o cheie la această cameră. Dar nu vroia ca Pearlle să afle că îi fusese frică.

Afară era Connie, spaniola.

-Buenos dias, zise ea și zâmbi.

Serena era mirată, dar o pofti imediat înăuntru.

-E foarte frumos aici, spuse ea. Te invidiez. Dar se vede clar stilul proprietăresei, madame Pearlle.

-Da, răspunse Serena. Te-aș servi cu plăcere cu ceva, dar nu am nimic aici.

-Știu. De aceea am venit. M-am gândit că poate vrei să vii cu mine la cumpărături.

-Nu se poate. Otto o să mă oprească.

Spaniola zâmbi.

-Nu astăzi. Pisica nu-i acasă și șoarecii... Barul este gol și ușa din spate deschisă.

-Aș vrea... Începu Serena. Dar nu am bani.

-Ward nu ți-a lăsat nimic? Ce neatentție!

-A crezut că Sanchew îmi va aduce mâncare.

-Și atunci este penibil. Fără bani ești ca o deținută!

Ah... scuză-mă!

-Nu face nimic. Drăguț din partea ta că ai vrut să mă ajuți.

-Lasă, nu mai fii așa tristă. Nu ne dăm bătute încă. Ward nu are mărunț pe aici, un săculeț cu praf de aur pentru cazuri urgente?

-Nu știu. Dar nu vreau să-i fur nimic.

-Nici nu ți-am propus să furi. Dar cu siguranță că în ultimele săptămâni ai făcut destule ce merită a fi plătite, nu-i așa?

-Nu vreau să fiu plătită. Atunci nu aș fi altceva decât o...

Se opri brusc.

Spaniola o privi.

-Da, nu altceva decât o curvă! Prostii! Dacă bărbații și femeile ar trăi încă în paradis, între ei nu ar fi nimic rău, ci totul ar fi natural. Dar pentru că nu este așa, acționăm altfel - dacă este vorba de bani, de o verighetă, care asigură mâncare și protecție soției și copiilor, este totuna. Așa este lumea și așa va rămâne, până ce femeile vor câștiga la fel de mult ca bărbații.

-Se poate, zise Serena. Dar cei mai mulți văd altfel aceste lucruri, și aceia sunt cei care fac regulile.

-Posibil. Dar vrei să faci foamea și să fii la dispoziția unei femei ca Pearlle, din cauza unei reguli pe care ți-o impune un bărbat care nu a fost niciodată în situația ta? Și tu ai drepturi și nevoi. Am văzut cum Otto te-a ținut aici pentru plăcerea unui alt bărbat. Câtă îngăduință ti datorezi unui bărbat care îți îngrădește libertatea și te lasă să umbli desculță și aproape goală pentru că lui asta îi face plăcere?

-Nu înțelegi, protestă Serena.

-Ba da, înțeleg. Doar sentimentul care te leagă pe tine și pe acest bărbat nu îl știu și nu vreau să-l știu. Te întreb un singur lucru: vrei să vii cu mine?

Serena știa că mai erau bani aici, deoarece Ward nu lua monezi cu el fiindcă făceau zgomot în buzunar. Oftă.

-Cred că vin cu tine.

Ninsoarea se opriese și doar vântul tăios spuibera zăpada de pe acoperișuri. Era foarte frig. Fumul sobelor aprinse în oraș le învăli. Flori de gheață decorau vitrinele.

Când cele două femei vorbeau, se vedea aburul cald.

Curând spaniola o îndemnă pe Serena să-i spună Consueia, acesta fiind numele ei adevărat. Apoi se gândi unde să meargă întâi. Consueia vroia să-și cumpere stofă pentru a o duce la croitoreasă, apoi să cumpere de la farmacie un tonifiant pentru o prietenă ce aproape se otrăvise, încercând să avorteze. Apoi urma să meargă la magazinul general pentru a cumpăra lucrurile necesare Serenei.

Bărbatul din magazinul de stofe o privi interesat pe Consuela și întrebă:

-Tu vii din Eldorado, nu-i așa?

Spaniola dădu aprobator din cap uitându-se la stofe.

-Am văzut spectacolul tău. Ești foarte bună.

Se uită la Serena, apoi din nou la Consuela.

-Știi că ați putea fi surori?

-Eu nu am observat nici o asemănare.

-Ba da. Cred că e din cauza părului negru și a felului mândru în care mergeți.

Consuela o privi zâmbind pe Serena.

-Drăguț din partea ta, îi spuse bărbatului.

Acesta începuse să împacheteze stofa.

-Aș putea să fiu mult mai drăguț.

-Poftim?

-Am spus că aș putea fi mult mai drăguț cu tine, repetă el; îi întinse lui Consuela pachetul, dar nu îl dădu.

-Aș putea, de exemplu, să uit ce-mi datorezi pentru pachetul ăsta, dacă spui cuvintele potrivite.

-Și care ar fi cele potrivite?

Serena avu impresia că vocea spaniolei se îngroșă.

-Asta putem să discutăm astă-seară când îți voi aduce pachetul.

Brusc, Consuela îi smulse pachetului și îi aruncă un pumn de bancnote pe teighea.

-Niciodată nu am fost așa jignită. Dacă tu crezi că satinul ăsta ieftin valorează cât o noapte cu o femeie, îți propun să te duci într-unul din bordelurile ieftine!

Îi întoarse spatele, o luă pe Serena de braț și ieșiră din magazin.

-Nenorocitul, mârâi ea furioasă. Din cauza unor asemenea bărbați îmi pare câteodată rău că sunt femeie. Cu fiecare ocazie te pipăie și cred că pentru orice favoare cât de mică, pot veni la tine în pat. Probabil tot unul din ăștia a omorât-o noaptea trecută pe Cizmuliță.

Serena ținea greu pasul cu ea.

-Cizmuliță? Întrebă ea.

-O fată dintr-un bordel din cartierul săracilor. Purta mereu o pereche de cizmulițe, uneori chiar în pat. Spunea că îi țin picioarele calde. Avea un prieten care se ocupa ca ea să aibă mereu clienți. Venea în fiecare dimineață să o vadă. Astăzi a găsit-o moartă. Cineva o bătuse și o strangulase.

-Groaznic. Este a doua femeie omorâtă aici în ultimele săptămâni.

Consueia se strâmbă.

-A doua, a treia, a patra, e totuna. Oricum nu interesează pe nimeni.

-Cât de amar sună.

-Așa este. Femeile din meseria noastră au toate motivele pentru amărăciune. Nu există o altă posibilitate de a câștiga bani, dar nici nu avem un loc în societate, nici o valoare. Dar vai, dacă una dintre noi face scandal - imediat apare poliția. Câteodată am chef să îmbrac pantaloni și să militez pentru drepturile femeilor, dar în Colorado femeile au deja dreptul la vot. Problema este doar că legile le privesc doar pe femeile cuviincioase.

-Șeriful nu se ocupă deloc de crimă?

-Ba da, afirmă că o face. L-a interogat pe prietenul lui Cizmuliță. Are trei martori că a jucat toată noaptea poker.

Trecură pe lângă una din puținele clădiri de cărămidă din oraș, bursa. Bărbații stăteau la geam și priveau strada. Când Serena privi în sus, unul dintre ei îi făcu cu mâna. Nu îl putea vedea bine, din cauza geamurilor înghețate, dar i se păru că era Nathan Benedict. Dădu zâmbind din cap și merse grăbită mai departe.

Când terminară la croitoreasă, se întoarseră prin zăpada ce se topea la Myers Avenue. După lumina orbitoare de afară, magazinul părea întunecat ca o peșteră. O sobă încălzea încăperea ce mirosea de la pielea hamurilor pentru cai atâmate de tavan. Mirosul se amesteca cu aroma cafelei și a mirodeniilor de pe rafturi, a săpunului de pe teighea și a castraveților murați.

Serena, căreia îi lăsă gura apă, cumpără șuncă, fasole, brânză, pâine, cămași, făină, sare și praf de copt, dar pentru luxul ca stafide sau cafea nu-i ajungeau banii. Nu își putea permite nici oala din email. Tigaia ce o găsisese în geamantanul ei trebuia să-i ajungă nu doar pentru prăjit, ci și pentru a fierbe fasolea.

Când ieșiră din nou în stradă, Consuela o privi lung pe Serena.

-Constat că nu sunt singura care am un admirator. Bărbatul ce vindea nu numai că ți-a căutat o pungă, dar ți-a dat și un castravete murat pe gratis.

Serena se strâmbă.

-Oricum, măcar nu s-a așteptat să ... fiu drăguță cu el.

Începură să râdă amândouă și nu văzură bărbatul înalt și slab în fața lor pe trotuar.

Dar deja tună vocea lui:

-Serena!

Ordinul era clar. Ea se opri brusc.

-Elder Greer...

-Da, exact. După cum m-am așteptat, nu pari a te bucura că mă vezi. Este adevărat? Tu, iubita unui jucător, te plimbi pe stradă alături de o târfă?

-Cine este el? Întrebă Consuela.

-Este mormon, unul din sfinții ultimelor zile.

-Ar fi trebuit să știi asta, zise ea. Hai, Serena,ăștia întotdeauna trebuie să arunce cu noroi în cineva.

Bătrânul se apropie de Consuela.

-Ea nu pleacă încă. Am ceva de discutat cu ea.

Spaniola îl privi.

-Spune-i ce vrei, dar repede și încet. Dacă vorbești în continuare așa tare încât să te audă toți, o să spun că ai încercat să ne deranjezi.

Bătrânul o privi furios, dar nu vroia să aibă probleme.

-Fentru tine această viață murdară este nouă. Renunță și întoarce-te la noi. Ți promit că nu o să-ți reproșez nimic, ci o să te primesc cu brațele deschise..

-Nu pot.

-Asta spui acum, dar când jucătorul tău se va plictisi de tine o să te răzgândești. Iama aceasta vom rămâne în Fountain Creek, ca bărbații să poată câștiga ceva pentru a cumpăra provizii. Până la primăvară poți veni oricând.

-Nu, mulțumesc, spuse Serena.

-De ce ți mulțumești? Întrebă Consuela supărată. Asta a fost o jignire!

Mormonul o ignoră.

-Mai este ceva. Lessie a fost bolnavă și a avut o naștere prematură, copilul era mort. A înnebunit de durere și ne-a părăsit de cum a putut să meargă. O caut de săptămâni. Mi s-a spus că cineva ar fi văzut-o cu un bărbat ce vinde medicamente, care e în drum spre Cripple Creek. i-ai văzut? Doar ați fost prietene.

Lessie, Lessie cea copilăroasă și liniștită, părăsise caravana și fugise cu un alt bărbat.

-Ce i-ai făcut?

Bătrânul îi evită privirea clară.

-Nimic.

-Nu am văzut-o pe Lessie. Și chiar dacă aș fi văzut-o, nu ți-aș spune. Nu, după ce ați tratat-o în felul acela.

-Este soția mea. A păcătuț fugind cu un alt bărbat. Va fi condamnată în iad.

-Ah, da? Ce diferență este între ceea ce face acum și ceea ce făcea înainte? Spui că este soția ta, dar legea acestei țări permite unui bărbat o singură soție. Deci, conform legii, nu este decât concubina ta. De ce o condamni că vrea să trăiască alături de alt bărbat?

-Bravo, Serena! zise Consuela bătând din palme. Și acum să mergem.

-Nu e adevărat, strigă bătrânul. După legea mormonilor este dreptul meu să am mai multe femei.

-Dar femeile au dreptul la mai mulți bărbați? Nu? Îmi închipuiam. Aceste legi sunt foarte bune - pentru bărbații mormoni.

Serena îl ocoli și își continuă drumul cu Consuela.

-Încă nu am terminat! strigă Elder Greer în urma ei. Eu am fost ales să salvez femeile ca tine, să aduc cuvântul Domnului în această Sodomă, să salvez sufletele pierdute. Nu o să-mi scapi, auzi? O să-mi aparții!

Serena ar fi luat-o la fugă, auzind aceste țipete fanatiche. Dar Consuela o opri.

-Nenorocitul. Asta ne mai lipsea! Întâi un criminal, și acum un predicator. Cine știe ce e mai rău. Sper să nu o găsească pe Lessie.

-O cunoști bine?

Serena îi povesti cum ajunsese la mormoni și la sfârșit întrebă:

-Crezi că noi o putem găsi?

-Nu știu. Sunt aproape treizeci de mii de oameni în acest oraș. Dar poate ajunge cândva pe Myers Avenue. O să mă interesez.

-Ar fi frumos dacă ai găsi-o, zise Serena, luând-o spontan de braț.

Spaniola zâmbi:

-Nu este ceva deosebit. Dacă eu te pot ajuta și tu o să ajuți pe cineva odată în viață. Așa se întâmplă.

-Nu întotdeauna, spuse Serena.

CAPITOLUL 10

Consuela o părăsi pe Serena la intrarea în Eldorado. Era așa de drăguță, gândi Serena, simplă și prietenoasă. Îi plăcea stilul ei de viață? Nu se putea spune. În compania ei nici nu îți puteai închipui că se culcă cu bărbați pentru bani. Serena nu putea crede că Consueia se dezbrăca în fiecare noapte, oferindu-și trupul la câte cinci, șase bărbați, pentru bani.

Scuturând din cap, deschise ușa și intră în Eldorado. Se opri o clipă pentru a se obișnui cu întunericul. Mirosea a bere acră și fum de țigară. Era atât de întuneric încât târziu o observă pe Pearie.

-Aha, zise Pearie când Serena se întoarse spre ea. Deci te-ai întors. Având în vedere modul în care ai

dispărut aseară cu Nathan Benedict, nu mai eram așa sigură.

-Îmi pare rău că te dezamăgesc. Dar m-am întors încă aseară, dar tu erai ocupată altundeva.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

-Dacă-i așa, tu ești de vină. Am observat cum te privea Nathan Benedict. Este un bărbat bogat. Dacă știi cum să faci, poți avea o viață foarte comodă. Este foarte generos. Bijuterii, blănuri, tot ce îți dorești ai putea avea.

-Dar ieri l-am întâlnit prima oară.

-Nu-i nimic. Aici asemenea lucruri se întâmplă repede. Este o mare șansă pentru tine. Poate te-ar lua chiar de nevastă. Asta i-ar conveni lui Ward, nu-i așa?

-Nu te înțeleg, spuse Serena.

-Nu fi așa proastă! Doar Ward te-a dezonorat, nu? Oh, știi că s-a revanșat în felul lui, dar asta e tot ce poți aștepta de la el. Nu se va însura niciodată cu tine. Și asta ar fi singurul mod de a reglementa lucrurile.

-Nu trebuie să reglementeze nimic.

Cealaltă dorea în mod evident să o supere pe Serena.

-Ce frumos din partea ta. Eu în locul tău nu aș fi atât de generoasă. Cândva m-aș revanșa.

-Posibil, zise Serena, dar dacă l-aș prefera pe Nathan Benedict, l-aș jigni pe Ward dacă el ar ține la mine, nu-i așa? Și doar tu mi-ai spus că îi sunt indiferentă.

Pearlie se dădu la o parte, deoarece Serena începu să urce scările.

-L-ai lipsi pe Ward și de compania ta.

-Ca tu să ai cale liberă să-l - cum ai zis - să-l consolezi? Te asigur că ar fi un mod de pedeapsă, dar pe mine nu m-ar satisface.

Pearlie se înroși de furie, dar mai încercă odată altfel:

-Dacă văd bine, ai cheltuit o grămadă de bani. Îi ai de la Benedict?

-Nu te interesează.

-Nu, dar pe Ward îl va interesa.

-Nu face nimic, spuse Serena și dispăru în camera ei.

Acum nu o mai putea șantaja cu foamea, dar Otto rămânea o amenințare. Cel mai bine era să coboare seara, ca Otto să nu aibă motiv să urce la ea. Nu uitase amenințările lui. Și cât timp se afla în public nu se putea atinge de ea. Noaptea putea bloca din nou ușa cu masa și canapeaua. Când se va întoarce Ward îl va ruga să-i dea o cheie.

Dar probabil trebuia oricum să se mute după ce venea Ward. Dar deocamdată era obligată să aștepte.

Serena puse cumpărăturile pe masă și se uită în jur. Chiar dacă Pearrie nu coborâse acum din cameră, parfumul ieftin ce se simțea dovedea că fusese aici.

Ce căutase aici? Fusese doar curioasă sau avusese alt motiv?

Serena uitase să-și ia un cuțit pentru șuncă. Dar căutând în biroul lui Ward, găsi unul. După ce prăjise câteva felii, le mănca. Aveau un gust minunat. Mănca tot și își linse degetele.

Apoi mai prăji câteva felii și adăugă fasole și apă, pentru a-și pregăti masa de seară.

După amiază, norii se adunară deasupra orașului. Se făcu atât de întuneric, încât trebui să aprindă lumina. Zăpada cădea în fața geamului ca un văi de ceață. Serena își alese una din mese, întinse un șervet și își puse alimentele acolo. Nu era nimic perisabil. Și dacă cumpăra numai lapte, înainte de întoarcerea lui Ward, îl putea ține pe geam.

În timp ce fasolea fierbea, Serena mai încercă odată temperatura apei de la baie. Dar nimeni nu încălzise boilerul. Serena se miră că încă nu înghețase apa în țevi.

Curajoasă, coborî treptele și căută în magazia din spatele barului, unde se ținea alcoolul și câteva lucruri pentru curățenie. Găsi ceea ce căuta și urcă triumfătoare cu găleata de tablă înapoi în cameră. După ce mănca, avu

și apă caldă pentru a spăla vasele și mai târziu și pentru o baie.

În timp ce se spăla în grabă din cauza frigului din baie, se întrebă ce va spune oare Ward de noile măsuri luate de ea.

Poate îi deranja mirosul de mâncare în camere sau diferite lucruri. În afară de asta, sigur nu îi era greu să primească mâncarea din nou de la Sanchew. Dar era altceva să poți mânca când doreai și nu când venea mâncarea. Dar probabil curând îi va fi totuna când, unde și ce va mânca Ward.

A doua apariție în Eldorado seamănă cu prima. Timothy, care tocmai cânta o melodie veselă, îi făcu cu ochiul și Consueia, învăluită într-o lungă pelerină din catifea, îi făcu semn să vină la masa ei.

-Vrei un coniac? O să te încălzească.

Serena zâmbi și dădu din cap.

-Nu îmi este frig.

-Ciudat, zise Consueia. Eu am înghețat. Urăsc zăpada. Într-o zi, când voi avea destui bani, o să mă întorc în Mexic, o să-mi cumpăr un bărbat, o să mănănc tot ce vreau și o să stau toată ziua la mare.

-Atunci o să devii grasă și leneșă.

-Exact asta am de gând. Nu mă crezi? Serios. Tatăl meu a fost englez, mama spaniolă. El a părăsit-o când eu eram încă un bebeluș. Ea lucra în bordelurile din Aspen și Leadville și se culca cu bărbați în timp ce eu mă ascundeam sub pat. Dar niciodată nu aveam destui bani. Într-o zi, când aveam 12 ani, a venit un bărbat și mama nu era acasă. De atunci lucrez eu. Și am învățat multe. Niciodată nu am lăsat un bărbat să se apropie prea mult de mine, să-mi spună cuvinte frumoase și apoi să-mi ia tot ce am câștigat. Am făcut economii, chiar dacă îmi era foame, și nu am cheltuit niciodată mai mult decât era strict necesar. Și de aceea, viitorului meu va arăta într-o zi așa cum ți l-am descris.

Consuela se făcu că nu vede expresia îngrozită de pe fața Serenei și continuă:

-Curând o să am destui bani să-mi construiesc o casă și atunci nu o să mai dureze mult. Încă câțiva ani și voi fi bogată, destul de bogată să mănânc ce vreau, să iubesc pe cine vreau. Și, cu siguranță, nu o să trăiesc niciodată în munți, unde ninge 9 luni pe an.

-O casă? Vrei să spui, casa ta?

-Nu, naivitate întruchipată. O casă de plăceri.

-Așa ca cea a lui Pearlie?

-Pearlie? Pah! Ea nu știe cum ar trebui să fie o casă de plăceri. Ea nu conduce cu capul, ci cu ceea ce are între picioare. Este proastă și avară. Primește toți bărbații și le ia banii înainte ca ei să o atingă. De aceea casa ei nu este decât un bordel. Nu are clasă și stil.

-Ce înseamnă asta? Un bordel este o casă de plăceri.

Consuela râse.

-În nici un caz! Într-o adevărată casă de plăceri te porți altfel cu clienții. În Old Hamestead, de exemplu, clienții sunt primiți numai cu programare, oricine ar fi ei. Pentru asta, respectivul domn trebuie să vorbească cu Madame, să aducă recomandări de la alți domni pe care ea îi cunoaște și să plătească 50 până la 100 de dolari. Chiar și mai mult. Pentru că bărbații care merg acolo nu sunt mineri care își primesc o dată pe lună salariul, ci bărbați care au averi. Plătesc nu numai pentru corpul unei femei, ci pentru a fi membri ai acestui club exclusiv. Acolo este mâncare bună, băuturi de calitate și doamne tinere, drăguțe și deștepte, cu care se poate duce o discuție. Și dacă domnul o dorește, poate să-și aleagă și o femeie pentru plăceri camale. Și ea face orice își dorește el și nu poate obține de la soția lui.

-Nu cred, spuse Serena palidă, că vreau să aflu mai multe despre asta.

-De ce? Acum nu mai trebuie să faci pe nevinovata. De ce femeile să se poarte cuviincios, când bărbații rămân la vechile lor păcate?

Serena se gândi la Elder Greer și dădu aprobator din cap.

-Unde rămăsesem? Ah, da. Dacă un bărbat nu știe ce femeie să aleagă, există expoziția. Acea este o cameră în care se duc femeile ce nu sunt momentan ocupate și se dezbracă de tot. Bărbații stau în spatele unui geam și pot alege. Foarte plăcut.

-Nu înțeleg ce poate fi așa plăcut.

-De câte ori nu mi-am dorit, când un bărbat îmi poruncește să mă dezbrac, să existe măcar această minimă protecție de prezența sa directă.

Ce ușor îi era Consuelei să vorbească despre aceste lucruri. Serena se întrebă dacă și ea va face tot ceea ce era în stare pentru a incita bărbați. În afară de asta, nimeni nu o putea obliga să ducă o asemenea viață. Dar în câteva săptămâni se puteau schimba atât de multe. Cu un an în urmă nici nu ar fi visat că ar putea deveni amanta unui jucător, animând în rochia mamei ei o hoardă de bărbați neciopliți.

Vroia să se gândească la altceva.

-Dar cu oricât ar fi plătite femeile într-o asemenea casă de plăceri, câștigul nu poate fi foarte mare.

-De ce? Există o mulțime de milionari în zona aceea și mulți alții, care sunt destul de bogați pentru a-și permite să se simtă bine. Și cu fiecare zi apar mai mulți. Doamna, stăpâna unui asemenea local, cum îmi doresc și eu să devin, este, de multe ori, prima alegere a domnilor și câștigă bine. În afară de asta, ea mai primește o parte din câștigul celorlalte femei. Și mai sunt și cadouri din partea admiratorilor, bijuterii, blănuri și alte lucruri. Câteodată un bărbat se îndrăgostește și îi cumpără o casă pentru a o avea doar pentru el. Sau o ia de nevastă.

-Nu cred.

-Nu ai auzit de Baby Doe Tabor?

-Nu.

-A fost o tânără căsătorită, care a venit acum 20 de ani, odată cu prima goană după aur, aici. Soțul ei a avut noroc un timp, dar apoi a dat faliment, a început să joace și să meargă la alte femei. Așa că și Baby Doe și-a luat un amant. Peste un timp a divorțat de soțul ei și a devenit în ochii celorlalți nici mai mult nici mai puțin decât o târfă. A plecat cu iubitul ei la Leadville și a cunoscut acolo pe regele minelor de argint, Horace Tabor. El s-a îndrăgostit de ea, l-a plătit pe celălalt bărbat ca să plece și Baby Doe a devenit iubita lui. După un timp a divorțat de nevasta lui și s-a căsătorit cu Baby Doe.

-Dar ea nu a fost niciodată o târfă, constată Serena.

-Așa este. Dar ar fi posibil, aici, unde femeile sunt rare și civilizația cu regulile ei este departe. Dar am menționat asta în treacăt. Eu nu vreau să mă mărit. Vreau doar să câștig în anii viitori cât se poate de mulți bani și să o iau de la capăt. Dacă m-aș mărita și aș rămâne aici, oricum m-ar considera toți în continuare femeia de pe Myers Avenue. Prefer să fiu independentă.

Consuela tăcu când Pearlîe intră în încăpere.

-Ei? Întrebă ea pe un ton dur. Nu aveți altceva mai bun de făcut decât să stați și să trâncăniți?

Timothy tocmai termină melodia și spuse:

-Nu alunga fetele, Pearlîe. Spectacolul începe în două minute.

Pearlîe se întoarse spre Serena.

-Acum câteva minute am primit o cerere interesantă pentru tine.

-Ce fel de cerere? vru să știe Consuela.

-Exact aceea la care te gândești. Bineînțeles, nu a fost singura. Toată ziua bărbații m-au întreat când este Serena liberă. Dar asta este una deosebită.

-Ne spui odată sau trebuie să ghicim?

-Nu văd de ce te interesează pe tine, Consuelo. Dar o să vă spun. Bărbatul care s-a interesat de statutul

Serenei în Eldorado nu a fost altul decât Nathan Benedict. Probabil a fost plecat câteva săptămâni cu afaceri și te-a văzut ieri seară pentru prima oară aici. A fost dezamăgit când a aflat că ai fost iubita lui Ward, dar și-a revenit repede și a întrebat dacă poate petrece seara cu tine și dacă este vreo cameră liberă în casa de plăceri.

-Doar... nu vorbești serios, șopti Serena.

-Ba da. I-am spus că încă mai locuiești în camerele lui Ward, dar nu i s-a părut o idee bună să se întâlnească cu tine acolo. Așa că i-am promis separeul din spate și o să rezerv, pentru orice eventualitate, și un dormitor sus.

-Tu... l-ai lăsat să creadă că eu...? Întrebă Serena indignată.

-Trebuie doar să vorbești cu el și să-i ascuți propunerea.

-Nu pot să fac asta. Imposibil!

-Oh, sigur că poți, spuse Pearlie pe un ton agresiv. O să am eu grijă să o și faci.

-Aha, deci asta ai vrut de la început, ca Serena să ajungă la bordel până se întoarce Ward.

Pe obrajii lui Pearlie apărură pete.

-Taci!

-Nu, nu tac! Crezi că Ward este atât de sensibil că nu o să mai vrea să știe nimic de Serena dacă o găsește acolo. Nu contează cum și de ce a ajuns acolo.

-Este ridicol. Ești doar invidioasă că Nathan Benedict a venit la tine în vara asta doar o dată sau de două ori. Vezi cum îți dispăre marea șansă și nu te poți bucura pentru norocul Serenei. Am văzut asta de aseară, când a ieșit cu ea afară.

-Nu este adevărat, spuse Consuela și se ridică.

Serena se uita derută de la una la alta. Cine avea dreptate, Consuela sau Pearlie? Cu amărăciune se gândi că amândouă au dreptate. Asta însemna că Pearlie acționase fără acordul lui Ward, că mințise când îi spusese că el se săturase de ea? Sau Consuela îi reproșa aceste lucruri pentru a nu pierde interesul lui Nathan

Benedict? Dar era totuna. Dacă se va întâlni cu Nathan Benedict, o va face aici, în văzul tuturor, nu într-un separeu. El, cu siguranță, nu va avea nevoie de dormitorul comandat.

Pearlie o privi pe Consuela.

-Ai grijă ce spui că altfel trebuie să-ți cauți de lucru în altă parte.

-Doamnelor, zise Timothy. Nu avem timp de ceartă. Începe spectacolul.

Prezentară întâi un dans provocator cu umbreluțe, în spatele căreia fustele fetelor dispăreau puțin câte puțin.

Apoi urma Serena. Ea aștepta în întunericul de lângă scenă când un barman veni și îi zise:

-Timothy a spus să-ți dau asta. Face bine la un gât uscat.

-Ce este? Doar nu bere caldă?

-Nu, doar un bitter cu puțin coniac.

Serena luă paharul și îl privi cu îndoială. Amestecul nu suna foarte bine și avea un gust la fel de ciudat.

Timothy o privi și zâmbi. Vroia doar să o ajute, gândi ea, și goli paharul dintr-o înghițitură.

Serena nu avu probleme pe scenă. O singură dată se sperie puțin, când, în mulțime, îl văzu pe Nathan Benedict. Își ascunse privirea în spatele evantaiului. Era puțin dezamăgită de prietenul lui Ward. Așteptase mai mult de la el. I se părea ca un act de trădare că se dusese la Pearlie și rezervase o cameră, deși noaptea trecută fusese atât de înțelegător. Nu știa ce avea să-i spună când îl va întâlni din nou, dar nu va fi o pradă atât de ușoară pentru el.

Urletele bărbaților, aplauzele care cereau un bis nu puteau fi satisfăcute în nici un fel. Când Serena făcu ultima reverență, începu să se simtă ciudat. Se clătină când se ridică și își zise că este probabil de la stres sau poate de la corsetul foarte strâmt. Cu o seară înainte nu observase nimic, dar nici nu fuseseră atâția bărbați. Trebuia să iasă la aer.

Dar înainte să facă vreo mișcare, un bărbat din primul rând se ridică și aruncă ceva în direcția ei. Erau bani, douăzeci de dolari. În următorul moment aerul se umplu de monezi. Ploua aspra Serenei cu bani. Ea se retrase. Știa că este un compliment dacă îi aruncau asemenea bogății la picioare, dar era îngrozită. Zâmbi, mai făcu o reverență și ieși de pe scenă.

-Foarte bine, șopti Consuela și o îmbrățișă, înainte să-și înceapă flamengo-ul.

-Nu-ți fă probleme, banii o să-i strângă un barman pentru tine.

Serena îi mulțumi, dar nu se opri. În spatele scenei, printre frânghiile cu care se trăgea cortina, era ușa spre magazie, care mai avea o ușă ce dădea afară. Pe acolo va putea ieși la aer fără a trece prin mulțimea din bar.

În magazie era întuneric și frig. Mirosea a praf și bere vărsată. Serena se simți din ce în ce mai amețită în timp ce trecea printre lăzi și butoaie. Trebuia să ajungă la ușă.

Acum simțea lemnul ușii sub mâinile ei și căută clanța. Auzi pași în urma ei, o bufniță și înjurături. Trebuia să deschidă ușa. Dar lemnul ușii părea să se miște sub degetele ei, în timp ce, de departe, auzea muzica pe care dansa Consueia. Dar apoi un vâjăit îi umplu capul.

Aici era clanța. Încercă să deschidă ușa, dar nu avea putere. Auzi pași în urma ei, simți căldura animalică a unui corp, mirosul de transpirație. Apoi mâini brutale i se infipseră în trup. În creierul ei se profilă un țipăt, apoi urmă tăcere. Ea nu află că strigătul nu a ajuns niciodată la buzele ei.

CAPITOLUL 11

-Serena?

Ea nu se mișca și aproape nici nu mai respira. Nu își simțea corpul. Vocea părea să vină de departe. Tonul calm, bărbătesc trăda îngrijorare.

-Serena? Te rog deschide ochii. Te rog, îmi pare rău.

Vocea i se părea cunoscută. Dacă... pleoapele îi era grele. Creierul îi lucra intens. Nathan. Nathan Benedict. Dezamăgită, se lăsă din nou în voia întunericului.

-Aici. Bea asta, Serena. Bea.

Marginea rece a unui pahar îi atinse buzele. Ceva lichid curse din pahar în jos pe obraji ei.

-Tămpita aia. Cum de a crezut că o să fiu de acord cu așa ceva. Dacă mai rămân urme, o să...

Încet Serena desfăcu buzele pentru a bea din medicament. Imediat începu să tușească din cauza tăriei alcoolului. Un braț puternic o sprijini.

-Încă o înghițtură, Serena.

Ea mai încercă odată. Totuși, nu reuși să deschidă ochii și să se ridice. În depărtare se auzea muzică și râsul strident al unei femei.

-Trezește-te, Serena. Trebuie să te trezești!

O culcă la loc, apoi cineva îi masă mâinile. Părea foarte important să facă ce i se spune, oricât de greu îi venea. O trecu un fior. Îi era frig. I se părea că simte un curent de aer rece de la un geam deschis. Auzi fâșâit de hârtie, apoi satin mătăsos și blană moale îi atinse bărbia.

Încet Serena deschise ochii. Era întinsă pe o canapea care fusese trasă sub o fereastră deschisă. Vântul umfla perdeaua. Serena era sub o blană neagră, lucioasă de castor. Lângă ea, în genunchi, stătea Nathan Benedict privind-o îngrijorat.

-Ce... ce s-a întâmplat? șopti ea.

-Ai fost adormită, spuse Nathan. Cu laudanum, cred.

Deodată Serena își aminti. Bitterul pe care îl băuse.

Pearlie și bărbatul acela, camera din bordel.

-Unde mă aflu?

-La Pearlie, din păcate. Îmi pare rău, Serena. O rugasem să-mi rezerve o cameră în care să pot vorbi în liniște cu tine. Nu m-am așteptat la așa ceva și nici nu mi-am dorit. Trebuie să mă crezi!

Ochii lui căprui aveau o privire hotărâtă. În trăsăturile feței se citea siguranță, încredere ce nu putea fi doar o prefăcătorie.

-Mă crezi? Întrebă el calm.

-Da, șopti ea.

-Oh, doamne, spuse el ușurat. Mulțumesc!

Îi luă mâna Serenei și îi sărută degetele. O privi.

-Eu... poți să mergi?

-Pot să încerc.

-Ești de mult aici, cam de trei ore. Când am intrat și te-am văzut atât de palidă am crezut că ești moartă. A trebuit să-ți deschidem rochia ca să poți respira.

Serena nu observase, dar acum simți că rochia îi este mai lejeră și poate respira fără greutate.

-Nu face nimic, spuse ea încet.

-Dacă îmi permiți, o să te ajut să-ți închizi rochia și atunci putem pleca de aici.

Serena aprobă cu o mișcare a capului și încercă să se ridice. În final o ajută el. Mișcarea o făcu să amețească. Stătea cu ochii închiși, ținea strâns blana din brațele ei și îi întoarse spatele. El încheie nasturii mici ai rochiei, când deodată se auzi gălăgie la ușă și în cameră intră un val de aer rece.

Ușa care despărțea holul de cameră se închise cu zgomot. Serena se sperie și se întoarse spre ușă.

Acolo stătea Ward. Haina sa lungă era acoperită de gheață. Când își scoase pălăria, zăpada căzu pe podea.

-Aha, spuse el, aruncând pălăria cu un gest nervos pe masa de lângă Nathan. Ce priveliște frumoasă! Nu ești cumva pe teritoriul meu, Nathan?

-Ward, spuse Nathan și se ridică. Nu este așa cum crezi tu.

Ca răspuns, Ward veni spre el și îi trase un pumn drept în față. Nathan căzu pe spate. Când Ward vru să-l lovească din nou, el ridică o mână, fără a încerca să se apere.

-Nu, Ward! strigă Serena, încercând să-l țină de mână.

El îi scutură brațul și Serena, slăbită fiind, se prăbuși pe jos lângă canapea. Se auzi ușa și în cameră apăru Consuela.

-Por Dios! strigă ea, se năpusti îngrozită asupra lui Ward și îl trase înapoi. Idiotule! Nu vezi că între ei nu s-a întâmplat nimic? La dracu, Ward Dunbar, ar trebui să-l cunoști mai bine pe Nathan!

Ward o privi nesigur pe spaniolă, apoi se întoarse spre prietenul lui și spre Serena.

-Pot să te înțeleg că simți nevoia să omori pe cineva, continuă ea, dar te credeam mai inteligent și nu mi-am închipuit că o să crezi tot ce spune Pearlle.

Ward se întoarse din nou spre ea.

-E adevărat că Pearlle mi-a spus ce se întâmplă, dar eu am văzut ce făcea Nathan și expresia de pe fața lui.

Spaniola îl privi cu reproș.

-Și de ce nu, dacă ar fi fost așa? Tu doar ai plecat și ai lăsat-o pe Serena la mila cățelei ăsteia, care este partenera ta. Ce bărbat nu ar proteja o femeie atât de frumoasă ca Serena a ta? Dar nu, Nathan nu a încercat să profite de starea ei de inconștiență. Știu asta pentru că până acum o jumătate de oră am stat aici cu ei. El m-a chemat ca să deschid rochia Serenei. Nu știu ce ai văzut tu, dar știu că te înșeli.

-A văzut cum încheiam rochia Serenei, zise Nathan; se ridică și își aranjă cravata. Fără să-l privească pe Ward, se întoarse spre Serena și o ajută să se ridice.

Serena îi mulțumi. Îl privi pe Ward. Furia ce o simțea risipi toată ceața ce o învăluisese înainte, dar încă nu se simțea bine. Privirea întunecată a lui Ward, neîncrederea lui o făceau să se simtă folosită.

-Și asta? Întrebă Ward, arătând spre blana de la picioarele Serenei.

-Am cumpărat-o pentru ea, recunosc Nathan. Haina subțire pe care o purta era neadecvată acestei vremi de afară și nu am văzut nici un motiv pentru care să se îmbolnăvească. I-am cumpărat și asta, pentru că mi-am dat seama că are nevoie de așa ceva.

Nathan se aplecă și luă o lădiță din lemn de mahon de pe masă. O deschise și înăuntru se afla un mic pistol, cu țeava argintie și perle pe mâner. O armă frumoasă și ucigătoare. Se întoarse spre Serena și îi dădu cutia, apoi îl privi pe Ward.

-Am dreptate dacă presupun că aceste lucruri înseamnă ceva?

Ward își aruncă furios haina de pe umeri.

-Da, dar nu are nici o legătură cu tine.

-Atunci cu ce?

-Cred că mai bine îți va explica Serena. Eu o să plec acum și veți putea discuta. Asta, dacă dorește Serena?

O privi întrebător.

Serena aprobă din cap.

-Ai fost foarte drăguț cu mine, spuse ea. Nu o să uit asta.

-Oricând ai nevoie de mine, îți stau la dispoziție, zise Nathan.

Îl privi sfidător pe Ward, apoi ieși din cameră.

În încăperea domnea tăcerea.

Într-un târziu zise Consuela:

-El... el și-a uitat pălăria. Să văd dacă îi mai prind din urmă.

Luă pălăria de pe masă și ieși.

-Dacă oricum mergi, poți să-i dai și asta înapoi, spuse Ward și aruncă blana în brațele spaniolei.

Ea privi blana, apoi pe Serena.

-Bine. De când ai plecat, Serena a trebuit să îndure multe fără vina ei. Ar fi trebuit să te gândești la asta, îi spuse pe un ton dur lui Ward.

-Nu înțeleg ce te privește pe tine.

Consuela ridică din umeri.

-Nici eu, dar așa este. Și la asta ar trebui să te gândești.

Fără a aștepta un răspuns, ieși din cameră.

Ward se apropie încet de Serena.

-Mi se pare, zise el pe un ton gânditor, că nu ai doar unul, ci doi prieteni.

-Te deranjează? Întrebă Serena.

-Cum, din moment ce se pare că ai avut nevoie de ajutor? Nu știam că ești atât de greu de învins.

-Ca de exemplu?

-Foamea și laudanum.

Cuvintele plutiră câteva secunde între ei. Figura lui Ward deveni brusc foarte serioasă.

-Ar fi bine să-mi explici.

-Cu plăcere, zise Serena scurt.

Deasupra lor se auzi un râs strident.

-Dar nu aید.

Ținând încă în mână cutia cu pistolul, Serena se ridică. Ameți din nou și rămase o clipă pe loc, cu ochii închiși.

Ward o sprijini.

-Ți-e bine?

Ea se desprinse de brațul lui și, în loc de răspuns, făcu câțiva pași spre ușă.

Ward se opri.

-Rochia ta e tot descheiată.

-Mi-e totuna, răspunse Serena și ieși.

Din fericire, bordelul avea și o ieșire prin spate, astfel încât Serena nu fu nevoită să treacă prin bar. Vântul rece o lovi precum un pumn. Nu mai ninge și Serena văzu urmele lui Nathan și ale Consuelei în zăpadă. Dispăreau în direcția opusă.

Când auzi zgomote în spatele ei, trase adânc aer în piept și ieși în noapte. Nu vroia să mai stea nici o secundă în casa aceasta blestemată.

Zăpada îi intră în pantofi, se îmbibă în tivul fustei lungi și o făcea atât de grea, încât, pentru a putea înainta, Serena o ridică aproape până la genunchi. Tremura și începu să alege. În spatele ei auzea pași.

-Unde mergi? Întrebă Ward.

Măna lui o strânse de braț, obligând-o să se oprească. Serena alunecă și căzu la pieptul lui.

În acest moment apăru luna din spatele norilor, luminând fața Serenei. Pielea ei părea a fi din marmură, doar ochii rămăseseră ascunși în umbră. Părul îi sclipea argintiu.

Ward o îmbrățișă. Nu așteptă un răspuns. Cu un geamăt vag, ca și cum ar fi fost lovit, puse stăpânire pe dulceața buzelor.

Căldura brațelor lui o învălui. Ea își băgă mâinile sub haina lui, atrasă de căldura corpului său și de nevoia de a fi foarte aproape de el. Aici era în siguranță. Sărutul lui era dur, dar totodată plin de tandrețe. Ea nu simți nevoia să-l oprească.

El ridică capul și inspiră adânc.

-Când am plecat, știam că o să-ți simt lipsa, spuse el cu o voce emoționată, în timp ce mâinile lui mângăiau spatele ei gol. Dar nu am știut cât de mult.

Sub atingerea lui, Serena se înfioră, nu doar din cauza frigului.

-Ward...

-Nu. Nici o explicație, Serena, nu acum Dumnezeule, nu acum!

Fața îi era ascunsă în umbră, dar vocea îi suna tensionată. Cu o mișcare bruscă se aplecă, o luă în brațe și o duse la intrarea din spate a barului.

Înăuntru îi întâmpină tăcerea, urmată de un vai de remarci, de genul:

-Nu i-a trebuit mult să-și însușească pantofii auri! Curând drăguța noastră nu o să mai aibă pantofi! Sunt câțiva care își pot permite o asemenea femeie! Și eu mi-aș dori!

-Dacă ai nevoie de ajutor, Dunbar, cheamă-ne...

Pearlie stătea ia o masă și juca cărți. Fața ei deveni palidă când îl văzu pe Ward cu Serena.

Se ridică încet, dar bărbosul cu care stătea la masă o opri.

-Unde pleci, drăguțo? Mai avem de jucat aici. Nu trebuie să te scoli. Dunbar s-a întors și și-a luat înapoi păsărica aurie! Și după cum văd eu, nu îl interesezi. Hai să jucăm.

Serena privi expresia feței lui Ward, în timp ce treceau printre mese. Punctele aurii din ochii săi verzi luceau intens, mușchii maxilarului îi erau încordați. În caz că o văzuse pe Pearlie sau auzise discuțiile, nu reacționează. Serena încercă să facă același lucru.

Focul din soba din sufragerie se stinsese. Geamurile erau acoperite de un strat gros de gheață, în care se reflecta lumina lunii. Serena tremură după căldura din bar. Ward murmură o înjurătură și deschise cu umărul ușa spre dormitor.

Nu se opri să aprindă focul sau lumina, ci o puse pe Serena jos, îi luă cutia din brațe și începu să-i desfacă restul nasturilor de la rochie. Cu mișcări sigure i-o dădu jos, îi scoase pantofii roz și o băgă în pat.

O urmă curând, după ce își scoase doar repede cizmele și haina. Se culcă lângă ea, trase păturile grele peste ei și o îmbrățișă pe Serena. Un timp rămaseră așa tremurând. De jos se auzea muzica lui Timothy.

Cu timpul Serena se opri din tremurat. Simți mâinile lui Ward în părul ei când el îi scoase agrafele și îi întinse părul pe pernă. Își lipi buzele fierbinți de fruntea ei și o mângâie. Apoi îi prinse bărbia și îi ridică fața spre el, sărutând-o tandru, dar hotărât, încât ea simți cât de mult o domina.

Era supărat pe ea deși îi spusese acele lucruri afară? Sau nu o ținea mai strâns pentru că nu simțea nimic pentru ea?

Un sentiment de insatisfacție o cuprinse și ea își mișcă buzele pe ale lui. El nu reacționează, dar continuă să o țină în brațe.

Împinsă de un sentiment pe care nu îl înțelegea, Serena îl mângâie pe pieptul puternic. Ezitând, se juca cu

nasturii de la cămașa lui. Aproape întâmplător primul nasture se deschise. Curajoasă, îi desfăcu pe următorul.

Nu, nu își va trăda principiile, doar pentru că el o rugase odată. Și nici nu îi îndeplinea dorințele, ci făcea ceea ce vroia ea să facă. Chiar dacă nu era bucuroasă că el o întreținea, tot trăia mai bine decât să fie oferită celui ce dădea mai mult, cum aproape se întâmplase cu Nathan Benedict.

Cămașa lui era deschisă. Degetele ei atinseră catarama curelei și traseră de ea.

Se chină puțin până ce reuși să o deschidă. Ward nu o ajută, stătea doar lângă ea, mângâindu-i sânii a căror sfârcuri se întăriseră și se profilau prin bluză.

Mișcărilor ei deveniră mai încete când ajunse la nasturii pantalonilor. Nu pentru că erau greu de desfăcut. Doar că devenea din ce în ce mai evident că inițiativa ei nu îl lăsa rece. Și nasturii de jos cereau și mai multă atenție. Deveni imposibil să evite atingerea degetelor ei cu pielea sa. Și ea nici nu mai încercă.

În acest moment, el o strânse mai puternic în brațe și o trase spre el. În adâncul ei se simțea foarte fericită. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, îl strânse în brațe și nu ripostă când sânii i se lipiră de pieptul său puternic. Buzele li se întăniră flămânde, pline de dorință.

Respirația i se acceleră. Serena simți bătăile puternice ale inimii lui Ward la pieptul ei. O parte din corpul lui era deja gol și cu o senzație liniștitoare de plăcere ea încercă să i le scoată și pe celelalte care împiedicau corpurile lor să se atingă în totalitate. Când simți degetele lui desfăcându-i nasturii bluzei, un fior de plăcere i se scurse prin trup. Îl ajută, scoțându-și bluza și se întoarse astfel încât el să poată desface și șnurul corsetului. Apoi își dădu jos jupele, în timp ce și el începu să-și scoată restul hainelor.

Și se îmbrățișară din nou, gemură de dorință senzuală, deoarece nimic nu mai bloca atingerea trupurilor **goale**. Măinile lui Ward alunecară în jos peste coapsele ei,

trăgându-o spre el. Mirosea parfumul părului ei, buzele-i ardeau pe pielea albă a gâtului fin, pe umeri croindu-și un drum de foc spre sâni fremătători. Acaparată de senzațiile ce le trăia, Serena își înfipse degetele în mușchii supli ai spatelui lui. Nu avea puterea de a se împotrivi? De ce ar fi făcut-o?

Dorința lor crescuse până ce nici o rămășiță de voință nu mai exista. Pasiunea părea a fi un drog. Dur și moale, masculin și feminin se întâlneau, se unira. Aveau ochii închiși, sângele le pulsa, încercau să uite durerea trecutului prin plăcerea prezentului. Era un sentiment infinit, o exaltare ce creștea între ei, curgea, devenea din ce în ce mai puternică, apoi explodând, îi lăsa să plutească și să se scufunde, lăsând liniștea în corpurile și sufletele lor.

În această extenuare trecătoare, caldă în întunericul rece al nopții, adormira.

Brusc, Serena se trezi, dar respirația îi rămase la fel de liniștită și calmă ca și în somn, genele îi se odihneau precum un evantai pe obraji. Era dimineață. Chiar și prin pleoapele închise simțea lumina puternică a zilei. Nu era singură în pat. Simțea corpul lui Ward lipindu-se de al ei și asta nu era tot. Mâna lui îi cuprinsese sânul și respirația sa caldă îi mângâie părul. Brațul lui o cuprinsese mai strâns peste talie. O trase spre el și îi se păru că nu se despărțiseră întreaga noapte. Valurile senzațiilor se ridicară în jurul lor. Arcurile din metal ale saltelei scârțâiau și din când în când un vai de aer rece pătrundea sub plapumă. Când Ward se dezlipi într-un târziu de ea, Serena îl ținu de braț, pentru a rămâne aproape de ea.

Un timp el nu se mișcă, continuând să o mângâie. Serena aproape adormi la loc când el se ridică într-un cot. Simți privirea lui și pleoapele începură să-i tremure. Când el tăcu în continuare, Serenei îi se păru că mâna lui nu mai mângâie atât de tandru umerii ei, că un sentiment mai rece întrerupea înțelegerea perfectă ce fusese între corpurile lor.

-Pantofior auriu, zise el încet, gustând parcă cuvintele și simțindu-le amărăciunea. Pantofior auriu...

Serena se întoarse spre el, deschise brusc ochii, îi privi și inima parcă îi îngheță.

-Nu înțelegi, zise ea încet.

-Ah, da? Mi-aș dori să nu înțeleg. Ești foarte frumoasă, Serena, întruchiparea frumuseții pentru orice bărbat. Gândul că ești aici singură m-a chinuit în Denver. M-am blestemat că te-am lăsat aici. După ce am terminat afacerile, am luat imediat primul tren spre Colorado Springs. Eram prea nerăbdător să aștept trenul de noapte. De fapt, ar fi trebuit să ajung aici ieri seară, dar nu mi-am făcut socoteala cu zăpada. Am ajuns abia după miezul nopții și ce am găsit în Eldorado? Afară se înghesuiau bărbații pentru a intra să vadă noua vedetă de pe Myers Avenue, o fată pe care o numeau Pantof auriu. Și nu au vrut să plece nici când a ieșit Pearlle și le-a spus că pantof auriu nu va da al doilea spectacol pentru că a fost rezervată unui oaspete bogat. Nici nu îți poți închipui ce am simțit când am constatat că tu erai Pantof auriu.

-Nu eu mi-am dorit acest nume, zise Serena mâhnită, privindu-l. Bărbații cu crezut că tocurele aurite de la pantofii mamei sunt într-adevăr din aur.

-Nu mă miră, spuse el zâmbind ironic. Și eu aproape că am crezut același lucru. Dar ceea ce mă miră este că ai fost jos. Probabil erai plictisită de camera asta și ai simțit nevoia să te avânți în luminile nopții, abia așteptând să scapi de mine.

-Nu, răspunse ea. Am fost nevoită, nu am avut altă posibilitate.

-Ai mai spus asta. Explicația a fost foamea, nu-i așa? Nu înțeleg, doar Sanchez vine de trei ori pe zi.

-Nu. Tocmai că nu a venit. Adică, a venit de două ori, dar eu nu am primit mâncarea.

Și povesti repede ce se întâmplase. Când îi spuse despre ultimatumul lui Pearlle, privirea i se întunecă și furia se citea pe fața lui Ward.

-Deci ai cântat pentru a primi masa de seară?
Întrebă el. Și apoi?

Serena se simțea parcă ar fi fost interogată. Ce drept avea el să facă asta? De ce vroia ca ea să se simtă vinovată când nu exista nici un motiv pentru asta? Se îndepărtă puțin de el și îi întoarse spatele. Pătura îi alunecă de pe umeri, dar ea nu observă.

-Ce vrei să spui? Întrebă ea.

-Exact ceea ce crezi tu că vreau să spun.

-Nu ești nici paznicul, nici soțul meu. Ce drept ai să mă întrebi despre asta?

-Superioritatea mea, răspunse el, prinzând-o de umeri. O să-mi spui?

-Vrei să faci așa ca și cum asta ar avea vreo importanță? Întrebă Serena dur, amintindu-și de ceea ce îi povestise Pearlle, că Ward se săturase de ea. De aceea și tot sarcasmul din vocea ei!

-Are o importanță, răspunse el scurt. Dacă ești deșteaptă, mai bine... Ce este asta?

Cu fruntea încrețită arată spre petele roșii de pe gâtul Serenei, urme ale atacului brutal al lui Otto.

-Prețul pentru o porție de mâncare, răspunse Serena sec. Poate prețul ar fi fost și mai mare dacă prietenul tău Benedict nu ar fi reușit să-l convingă pe Otto că nu este drept să plătești de două ori pentru aceeași mâncare.

-Otto?

-Cum ar fi putut să știe că te-ar deranja? Pearlle a spus că e timpul să merg ia celelalte fete și i-a dat de înțeles că i-ar fi recunoscătoare dacă ei ... mi-ar arăta drumul.

-Dumnezeule, șopti Ward.

-Așa este. Acum poți măcar să înțelegi de ce îi sunt recunoscătoare lui Nathan Benedict, ceea ce nu înseamnă că mi-ar fi plăcut când m-au adormit și m-au aruncat în brațele lui. Este posibil însă să mă fi răzgândit dacă mai lipseai mult.

Ward o privi. Deodată aruncă plapuma deoparte, se ridică tăcut, se îmbracă și ieși grăbit din cameră.

-Ward, unde mergi? strigă Serena.

Dar auzi doar ușa trântindu-se.

Ce avea de gând? Expresia feței lui nu fusese prea liniștitoare. Serena ezită o clipă, apoi sări și ea din pat. Se îmbracă repede cu ce nimeri din dulap. Comportamentul lui Otto și al lui Pearlîe îl înfuriaseră foarte tare.

Serena își prinse părul, în timp ce alerga cât putea de repede spre capătul celălalt al holului, de unde putea vedea printr-o fereastră partea din spate a Eldorado-ului. Geamul era înghețat; îl deschise cu greu și privi în curte. Auzi un țipăt strident de femeie din direcția bordelului.

Ward tocmai traversase curtea și intrase în magazie. Pearlîe stătea în zăpadă, îmbrăcată sumar într-un halat roșu prin care i se vedea pielea albă. Fața îi era schimonosită de frică și furie.

-Ward! țipă ea. Vino înapoi, lasă-mă să-ți explic! Nu poți să faci asta cu mine! Nu accept! Mai bine mă omor! Auzi? O să mă omor! Ward!

Ultimele cuvinte sunau chinuite ca un vaiet disperat. Pearlîe căzu în genunchi în zăpadă, își acoperi fața cu mâinile și fu scuturată de plâns.

Serena auzi pași urcând de jos și se întoarse. Când Ward ajunsese la baza scării, ea stătea sus, înfruntându-i privirea într-un gest involuntar de a se apăra, dar nu reuși să spună nimic.

El urcă încet, se opri la mijlocul scării.

-O să te bucuri să afli, spuse el calm, că Otto nu o să mai calce în Eldorado.

-Da, zise Serena încet.

-Și în ceea ce o privește pe Pearlîe: nu mai suntem parteneri. De azi nu mai are nimic de-a face cu Eldorado sau cineva de aici.

-Înțeleg.

-Sunt conștient că nu pot să repar ceea ce ți-au făcut, dar poate acum ai înțeles că nu am vrut să-mi

părăsești camera și patul. Nu m-am săturat de tine, Serena, și nici nu cred că o să mă satur vreodată. Și în ceea ce privește propunerea de a-ți câștiga singură existența, am impresia că te voi ocupa eu destul. Nu este necesar să mai apari pe scena din Eldorado.

-Dacă este adevărat, spuse Serena încet, de ce te-ai purtat atât de ciudat înainte de a pleca la Denver? De ce nu ai vrut să mă iei cu tine?

-M-am purtat ciudat, zise Ward zâmbind, pentru că nu vroiam să plec. Și te-am lăsat aici pentru că vroiam să-mi dovedesc că pot să o fac.

Serena privi într-o parte.

-Se pare că ai reușit.

-Da, zise Ward, urcând spre ea. Dar prețul a fost mult mai mare decât aș fi dispus să mai plătesc vreodată.

-Da, ți-ai pierdut partenera de afaceri.

Serena făcu un pas lateral, nu vroia să-l înțeleagă.

El se opri lângă ea, o cuprinse de talie și o trase spre el.

-Vrei să auzi cuvânt cu cuvânt? Am nevoie de tine și nu vreau să te împart cu alt bărbat.

Sărutul scurt, rapid pe care îl dădu înainte să o ducă înapoi în cameră, fu ca o pecete pentru această promisiune, care era aproape un jurământ. Ea înțelegea, dar Ward nu spusese nici un cuvânt despre dragoste. Nu se aștepta la asta, dar totuși o clipă a crezut că el o va spune. Era ridicol.

Pentru ce să aibă un jucător nevoie de sentimente? El o vroia în pat și nu îi plăcea dacă se mai amesteca și altcineva. Asta era tot.

-Ia-ți haina și apoi mergem să mâncăm ceva, zise Ward și se opri în fața ușii.

-Nu este neapărat necesar dacă nu îți este foarte foame. Pot să prăjesc slănină, am pâine, dar unt și sirop nu este.

Ea deschise ușa și îi arătă proviziile de lângă sobă.

-Ce-i asta? Întrebă Ward, privind mirat din mijlocul camerei.

-Nu am vrut să mor de foame, așa că am cumpărat câte ceva de mâncare. Am luat din banii tăi, că eu nu am avut.

Ei privi proviziile ei:

-Ce ai făcut?

-Am luat banii tăi, răspunse Serena cu fermitate. Măruntul din dulap.

-Și doar cu atât ai cumpărat atâtea lucruri?

Nu era supărat. Serena zâmbi nesigură.

-Aș fi vrut să cumpăr și ouă, cafea și un ibric, dar nu mi-au ajuns banii.

-Asta-i tot?

-Da. Nu, cum am spus, unt și sirop nu ar fi rău să avem. Și dacă ar mai fi o sobă micuță aș putea să fac biscuiți și...

-O clipă! Dumnezeule, Serena, mă simt oricum destul de vinovat că te-am lăsat singură aici, chiar dacă nu arăți ca și cum nu ai mai fi mâncat nimic de când am plecat.

-Oh, nu am nevoie de toate astea numai pentru mine, dar dacă gătesc și pentru tine...

-Nu o să faci asta. Adică, continuă el când zâmbetul de pe fața ei dispăru, nu aștept de la tine să faci așa ceva cu puținele ustensile pe care le ai aici.

Zâmbi.

-Recunosc că mi-ar place să nu trebuiască să ieșim pentru micul dejun sau să vină mereu cineva cu mâncarea, să ne deranjeze din somn sau din altceva. Dar ajunge. Îl întreb pe Sanchew dacă ne aduce masa de seară, în rest aranjez eu altceva.

Serena era de acord.

-Și acum aș bea o cafea și aș mânca ceva. Aseară nu am avut timp și acum mor de foame.

Serena zâmbi și, cu un sentiment ciudat de fericire, își luă haina pe care Ward o privi scurt. Apoi mâncară

Într-un restaurant nemțesc plăcintă cu mere și băură o cafea fierbinte. Mai târziu cumpără lucrurile care le mai lipseau pentru prepararea micului dejun. Când se întoarseră pe Myers Avenue spre Eldorado, una din fetele din bordel veni alergând spre ei, îmbrăcată doar cu un palton. Era palidă și vocea îi tremura când le vorbi.

-Doamnă Dunbar, doamnă Dunbar. Trebuie să veniți repede! Pearlie a înghițit o cutie întreagă de pastile cu morfină.

-De unde știi?

-Am văzut. Veniți repede că altfel moare.

-A spus cumva că vrea să mă vadă înainte ... înainte să piere dintre noi?

-Oh, da! Vroia să vă ceară iertare înainte de a fi prea târziu.

-Este deja prea târziu, zise Ward dur.

-Dacă Pearlie te-a lăsat să vezi cum înghite pastilele, atunci vroia ca tu să o salvezi. Propun să chemi un doctor, de el are nevoie, nu de mine.

-Sunteți crud că îi faceți una ca asta lui Pearlie, spuse fata cu lacrimi în ochi.

-Și ea e proastă dacă crede că poate să-mi facă mie una ca asta - și tu la fel, dacă stai aici și pierzi vremea.

Fata îl privi plină de ură, apoi se întoarse și începu să alerge, văitându-se.

CAPITOLUL 12

Pearlie nu muri. Doctorul sosi, ti dădu ceva să vomite, o dezbracă și o frecă pe tot corpul întâi cu zăpadă, apoi cu alcool. Apoi se folosi de această oportunitate, scoase din cameră toate fetele și o consultă amănunțit, scoțându-și și el hainele.

După ce se asigurase că făcuse tot posibilul, ti prezentă nota de plată și o lăsă singură pe furioasa și slăbita Pearlie.

Cel puțin așa povestea Consuela. Ea o vizită pe Serena în prima săptămână după întoarcerea lui Ward. Din acea seară nu se mai întorsese în Eldorado. Plină de fericire, ti povesti Serenei că este iubita lui Nathan Benedict. După prima noapte el ti închiriasă o căsuță

elegantă, cu patru camere și verandă. În vagonul său fuseseră și la Colorado Springs și cumpăraseră mobilă. Era drăguț și generos acest Nathan Benedict și Consuela nu mai fusese niciodată atât de fericită. Doar uneori noaptea când o ținea în brațe îi spunea Serena.

-Oh, Consuelo, șopti Serena, îmi pare rău!

Tânăra femeie zâmbi.

-Tu nu ai nici o vină. Și pe mine nu mă deranjează. Să vii odată la mine în vizită.

-Cu plăcere, dar aș prefera ca Nathan - domnul Benedict - să nu fie acolo.

-Asta e simplu, zise Consuela. El vine numai noaptea.

Serena se gândi că era mai bine să nu-i spună nimic lui Ward despre această discuție. Din acea seară nu s-a mai înțeles bine cu prietenul lui, deși ea nu credea că este gelos.

Dimpotrivă. Ea și cu Ward nu se înțeleseseră de mult așa de bine ca acum. El își petrecea tot timpul liber, când nu juca cărți, cu ea. Discutau multe lucruri și noaptea, când focul din sobă se stingea, se retrăgeau în pat, râdeau și făceau dragoste. Zilele și lunile treceau și se făcu iarnă adevărată. Serenei îi lipsea o ocupație și reuși să-l convingă pe Ward să cumpere materiale, așa încât ea să-și poată coase una sau două rochii noi.

-Trebuie neapărat? Întrebă el. Îți mai cumpăr cu plăcere câteva rochii noi cu care poți să ieși pe stradă. Dar când sunt aici cu tine, mi-ar place mai mult să porți doar halatul sau mai bine să nu porți nimic.

-Nu mă îndoiesc de asta. Este și mult mai practic, spuse ea și îl privi provocator. Dar este și cam frig. Și sunt convinsă că și-ar pierde efectul dacă aș purta sub halat vesta ta de lână.

-Da, pot să-mi închipui, zise el și suspină teatral. Dar cel puțin un timp te-am avut așa cum am vrut eu.

-Nu am uitat asta.

-Știu și îmi fac griji. În fiecare seară când vin mă aștept să găsesc dulapul gol.

-Nu o să fiu atât de proastă! Ți-ar place ție!

-Se poate. Dar, Serena, a fost chiar așa de rău pentru tine?

Ea privi în pământ.

-Nu, atâta timp cât mi-am crezut geamantanul pierdut.

-A sosit o zi după noi. Și atunci m-am gândit că ar fi mai bine să las lucrurile așa cum erau.

-Cel mai bine pentru cine?

-Pentru mine. Răspunsul ăsta l-ai și așteptat, nu-ai așa? Dar și pentru tine. Dacă ai fi avut rochiile, poate chiar ai fi plecat să-ți cauți un milionar, așa cum spuneai.

-Acum am rochiile, costumul pe care mi l-ai cumpărat este chiar elegant. De ce crezi că acum nu mai plec?

Cuvintele ei subliniau supărarea din cauza felului în care el îi evaluase caracterul.

-Nu cred asta, spuse el încet. Dar îți promit că o să fac tot ce pot să nu-ți dau posibilitatea să o faci.

-Și, mă rog, în ce fel?

-O să te țin atât de ocupată - spuse el și veni spre ea - încât nu o să ai timp să te mai gândești la așa ceva. Vrei să-ți arăt cum?

Dar această discuție nu fu singura pe tema asta. Situația dintre ei aproape că nu se schimbă cu nimic în exterior. Serena nu mai apăru pe scena din Eldorado. Avea voie să părăsească locuința lui Ward, cobora aproape în fiecare seară în bar și discuta cu Timothy și noile fete. Ward le interzisese fetelor din bordel să vină aici să-și caute clienți. Câteodată Serena rămânea lângă Ward pentru a-i aduce noroc. Cu timpul observă că era un efect de liniștire asupra minerilor și căutătorilor de aur ce veneau în bar. Erau foarte politicoși cu ea și chiar aveau grijă să nu o deranjeze nici un individ ce băuse prea mult. Totuși, Ward rămânea mereu în apropiere, vroia să o aibă

lângă el. Câteodată o ținea de mână sau se juca cu părul ei, când stătea lângă el.

Cu atât mai neobișnuit era când într-o noapte el dispăru. Serena nu îl văzuse plecând. Ultima oară îl văzuse discutând cu Nathan Benedict, dar apoi îl pierdu din vedere.

Nimeni nu o atacă după aceea în bar, dar se simțea ciudat fără Ward, pentru că bărbații o priveau și râdeau altfel ca de obicei.

Ea urcă încet scările spre cameră pentru a nu lăsa impresia că fuge de ceva. Când ajunse în fața camerei lui Ward auzi voci. Deci aici era Ward. Nu vroia să deranjeze, dar nici nu vroia să se întoarcă la bar.

În timp ce se gândea ce să facă, ușa se deschise și apăru Ward cu o privire încruntată. Se uită câteva secunde la Serena, apoi îi făcu loc lui Nathan să iasă din cameră.

-O să-mi spui ce ai hotărât? Întrebă Nathan.

-Da, mârâi Ward.

Nathan o salută pe Serena și plecă, urându-le noapte bună.

-Nu știam că sunteți aici, zise Serena și intră în cameră.

-Nathan a avut ceva de discutat cu mine între patru ochi.

Vocea lui avea un ton batjocoritor, ca și cum dorea să dea de înțeles că Serena știe despre ce a fost vorba.

-Ah, da?

-Te rog, ar trebui să fii mai surprinsă sau cel puțin să te prefaci așa.

-Nu știu despre ce vorbești. Afacerile tale nu mă privesc.

Serena îl privi mirată.

-După câte știi, cazul acesta te privește și pe tine.

-Nu știu ce aș putea spune.

Ward o privi.

-E prea mult să-mi ceri să te cred. Știu că nu ai discutat singură cu Nathan de când sunt eu din nou aici, dar am crezut că poate ți-a trimis o scrisoare sau ceva romantic.

-Nu, nimic de genul ăsta. Nu știu ce ți mi reproșezi tu, dar nu ți mi place.

Privirea lui Ward era întunecată.

-Dacă Nathan este gata să ofere atât de mult pe baza unor presupuneri nefondate, trebuie să fie mai îndrăgostit decât credeam eu. Ți mi doresc să fi știut asta.

-Ce să știi? Despre ce vorbești?

-Nathan mi-a propus acum să-mi dea o parte importantă din teritoriile sale și un pachet de acțiuni în valoare de mii sau sute de mii de dolari.

-Doar așa?

-Bineînțeles că nu. Poți să te gândești și tu ce mi-a cerut în schimb.

Tonul lui ironic era chinuit.

-Ce anume?

-Vrea ca eu... să renunț oficial la tine.

-Ce... ce vrea?

Serena nu putea să creadă ce auzise.

-Dacă tu spui adevărul, atunci mi-a oferit, fără nici o speranță concretă de a te câștiga pentru el, o mare sumă de bani ca eu să renunț la tine. Se pare că el crede că tu ești atrasă de mine, dar nu atât de tare încât el să nu aibă nici o șansă, dacă mă convinge pe mine să te împing în brațele lui.

Serena înghiți în sec.

-Înțeleg. Și tu ce i-ai spus?

-Am spus, dragă Serena, că o să mă mai gândesc.

-De ce trebuie să te mai gândești? Întrebă Serena, întorcându-i spatele. Dacă ți oferă atât de mulți bani nu poți să-l refuzi.

-Ah, da? Nici nu știi câte aș putea să fac dacă am motivele potrivite.

Serena aproape nici nu-l mai auzea de disperare.

-Doar sunteți prieteni. Nu o să vrei să renunți doar pentru... pentru...

-Pentru o femeie frumoasă pe care o dorim amândoi? Nu ar fi prima oară când prietenii se ceartă din acest motiv. Dar asta nu contează. Ceea ce e important acum este cum gândești tu. Cauți scuze doar pentru a-mi ușura mie hotărârea? Este marea ta șansă, Serena. Aici ai milionarul care este gata să-ți aducă lumea la picioare. Trebuie să spui doar da.

-Și tu m-ai lăsa să plec așa?

-Dacă tu îmi spui că îl vrei pe Nathan și banii lui, nu îmi va fi greu.

Serena privi în altă direcție.

-Și, dacă am înțeles bine, Nathan o are și pe Consuela.

-Asta e problema lor.

-Și în ceea ce-l privește pe Nathan, nu îmi place ideea că vrea... să mă cumpere.

-O obiecție motivată!

El nu o ajută. Ea se ridică, se întoarce spre el și încercă să-i zâmbească.

-În afară de asta, nu cred că i-ar place ceva ce poate obține atât de ușor. Cred că trebuie să-i spui domnului Benedict "nu". Presupunând, bineînțeles, că oferta lui nu te tentează într-atât să nu-i poți rezista.

-Chiar îl refuzi?

Ea simți neîncredere din vocea lui.

-Da.

-Chiar dacă știi că nu o să primești o ofertă mai bună?

-Crezi că asta vreau, să mă mărit? Te asigur că știu cât de lipsit de sens este.

-Serena... Începu el, apoi tăcu.

-Da?

Ea îl privi în ochi. Ward părea indecis, ca și cum mai vroia să întrebe ceva, dar renunță.

-Ah, nimic, zise el în final. Nimic nu este mai important decât asta.

O trase spre el și o strânse în brațe ca și cum nu ar mai fi vrut să-i oca drumul niciodată. Sărutul lui fu lung și plin de tandrețe și nu se termină nici când el se lăsă în genunchi în fața sobei, trăgând-o după el. Încet, ca în transă, se dezbrăcără unul pe celălalt și se întinseră pe covorul persan moale și cald, mișcându-se într-o armonie perfectă unul cu celălalt.

Gustând, expiorând, îndurără amândoi să prelungească drumul până la ultima clipă a plăcerii, dar apoi nu mai rezistară și se năpustiră cu o plăcere aproape dureroasă spre satisfacția absolută.

Mai târziu, Serena privea umbrele de pe perete, ce le profila lampa de pe masă. Propunerea pe care o făcuse Nathan Benedict, chiar dacă nu era foarte lingușitoare pentru o femeie respectabilă, era totuși un compliment. Și chiar dacă nu-i plăcea ideea că este tratată ca o marfă de schimb, trebuia să ia în considerare faptul că Nathan nu dorise ca ea să afle de această ofertă. Altfel i-ar fi făcut ei direct propunerea, fără a se mai sinchisi de sentimentele prietenului său. Părea într-adevăr să creadă că ea simțea ceva pentru bărbatul cu care trăia, pentru Ward. Aceasta era o greșeală din partea lui Nathan. Dar, la fel, părea să creadă că Ward nu simțea nimic pentru ea.

Era posibil? Putea să-i spună cât de frumoasă era, cât de mult i-a simțit lipsa, să o iubească atât de tandru, fără a simți altceva decât dorința de ai stăpâni corpul? Gândul o neliniștea Nu că ar fi vrut altceva, dar dacă ținea la ea, ar fi fost o pedeapsă bună pentru ceea ce-i făcuse. Serena închise ochii și încercă să uite aceste lucruri. Răzbunarea era ceva comun. Dar satisfăcător!

-Ești sigură că locuiește aici? întrebă Serena îngrijorată și se opri în mijlocul străzii. Casa micuță din lemn fusese construită de curând. Nu avea perdele roșii, dar arăta ca acele case în care stau femei ce sunt

independente, sau prea puțin atractive, prea bolnave, sau prea bătrâne pentru a-și întâmpina clienții într-un bordel.

-Descrierea ta, zise Consuela, i se potrivește și vorbește des despre un bebeluș mort, dar niciodată despre un bărbat. O vizitează însă un bărbat, de obicei dimineața.

-Îți mulțumesc că te-ai interesat, chiar dacă nu este ea.

Spaniola scutură din cap.

-Nu a fost nimic deosebit. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Lessie nu are mulți prieteni, stă mereu în casă. Bărbatul ți aduce chiar și mâncarea.

-Probabil îi e frică să nu o găsească Elder Greer.

-Pot să o înțeleg.

-Poate nu vrea să vă vadă.

-O să constatăm imediat.

Consuela bătu la ușă. În timp ce aștepta, Serena o privi pe Consuela. Nu mai discutase cu ea de când Nathan îi făcuse oferta lui Ward. Și avea senzația că purtarea femeii față de ea se schimbase. Nimic direct, felul ei cinic de a vorbi o caracteriza, ca și mândria. Și totuși, nu mai era ca înainte. Oare Nathan îi spusese iubitei lui că vrea să o înlocuiască cu Serena?

Ușa se deschise puțin.

-Ce doriți? Întrebă o voce.

-Lessie? Întrebă Serena cu îndoială în voce.

-Serena!

Lessie deschise uimită ușa și o trase pe Serena înăuntru. Întâi vru să protesteze când intră și Consuela, dar Serena i-o prezentă imediat.

-Ce faci, Lessie? Întrebă Serena întâi.

-Bine, am atât de multe să-ți povestesc.

Femeia tânără, blondă, stătea pe marginea unui pat nefăcut și îi făcu semn Serenei să vină lângă ea. După ce aruncă o privire la scaunul ce părea instabil, Consuela rămase în picioare.

După ce se așezase lângă ea, Lessie începu să povestească.

-Întâi am fost bolnavă, și am născut, dar Beatrice a omorât bebelușul. Mi-a spus că s-a născut mort, dar nu e adevărat, pentru că l-am auzit țipând, deci trăia. L-am spus asta Agathe, dar m-a bătut și mi-a spus că Beatrice nu ar face așa ceva. Apoi i-a zis lui Elder Greer că sunt nebună și el a crezut-o. A început să se roage zile întregi și a decis apoi că ... că singurul mod de a mă scăpa de asta este să fac alt copil.

Serena o privi încruntată pe Consuela.

-Știam eu că este un nenorocit, zise spaniola.

-Da, spuse Lessie cu hotărâre. Eu nu am vrut, nu am vrut deloc cu el. Și am fugit.

Serena simți toată ura, gelozia ce se ascundea în spatele cuvintelor simple ale lui Lessie.

-Ai făcut foarte bine.

-Da, pentru că l-am întâlnit pe Jack. A fost drăguț cu mine. Mi-a cumpărat bomboane și panglici pentru păr și ne-am plimbat cu trenul. Un timp am locuit într-un hotel mare, dar acolo erau prea mulți oameni și de aceea Jack mi-a găsit căsuța asta frumoasă unde sunt în siguranță.

Serena se uită în jur, privi pereții nevăruți, tapetați cu ziare, patul strâmb și cearșafurile subțiri, masa ce se dezmembra curând.

-Este ... frumos că nu trebuie să o împarți cu nimeni.

Lessie o privi.

-Cu Jack nu mă deranjează. Mi-aș dori să nu mai vină și ceilalți bărbați, dar Jack a spus că nu este un păcat și că nu o să dureze mult. Așa că îi las... să facă ce vor. O să avem curând destui bani să plecăm împreună.

-Tu asta vrei?

-Oh, da, îl iubesc. Nu mai vreau să trăiesc fără el.

-Vrei să vii să stai la mine? Întrebă Serena.

Lessie o privi mirată. Cum ar reacționa Ward la o asemenea hotărâre, Serena nu știa.

-Să locuiesc la tine? Întrebă Lessie. Mi-ar place, Serena, nimeni nu a fost așa de bun cu mine. Dar nu știu ce ar spune Jack. Cred că nu i-ar place dacă seara nu m-ar mai putea vizita căutătorii de aur.

-Și eu sunt sigură, zise Consuela hotărâtă, că iui Ward nu i-ar place așa ceva.

-Ward?

Lessie le privi întrebătoare.

-Este... bărbatul cu care trăiesc, răspunse Serena și roși.

-Și tu ai un bărbat? Mă bucur pentru tine. Atunci sigur înțelegi ce vreau să spun.

Serena evită privirea lui Consueia.

-Nu chiar.

-Nu e important. Oricum nu aş putea să vin când el este acolo, adică bărbatul tău. Nu ar fi bine, m-aş simţi în plus. Și dacă ar avea ceva împotriva căutătorilor de aur, atunci probabil l-ar deranja și Jack. Și eu nu pot să locuiesc într-o casă în care Jack nu mă poate vizita. Mă culc cu plăcere cu Jack, dar cu Elder Greer nu mi-a plăcut niciodată.

-Oh, Lessie.

Serena se simțea neputincioasă pentru că nu îi putea explica situația ei. Dar ce îi putea oferi mai mult decât avea deja? Chiar dacă i-ar găsi de muncă în Eldorado, ar ieși același lucru și următorul bărbat care se va folosi de ea poate nu mai era așa de drăguț. Ce se va întâmpla dacă Jack se va sătura într-o bună zi de ea? Un șir infinit de bărbați? Situația ei nu era la fel? Cum vroia să o ajute pe Lessie dacă nu se putea ajuta pe sine?

-Nu fii tristă, Serena. Poți să mă vizitezi și să discutăm.

-Poți să mă vizitezi în Eldorado. Îți spun unde este și atunci poți să vii de câte ori ai nevoie de ajutor, zise Serena.

-În Eldorado stai acum? Am auzit că ai fost văzută cu un bărbat. Eu... eu nu aş fi avut niciodată curajul să părăsesc caravana dacă nu ai fi fugit tu înainte.

-Ah, Lessie, vii să mă vizitezi? Întrebă Serena și se simți vinovată că Lessie era acum aici și nu cu caravana, unde ar fi fost în siguranță, chiar dacă nefericită.

-Aș veni cu plăcere, Serena, dar l-am văzut pe Elder Greer acum câteva zile. Mă caută, știu asta. Dacă m-ar găsi, ar trebui să mă întorc. Mă bucur că ai venit pe la mine, dar dacă m-ai găsit tu, mă poate găsi oricine. Acum trebuie să fiu mai atentă ca înainte.

Serena o asigură că numai ea are aceste contacte deosebite prin celelalte femei și Consuela confirmă acest lucru. Lessie părea ușurată, dar nu vroia să iasă din casă. Așa că Serena trebui să o lase acolo.

-Crezi că o să-i meargă bine aici? o întrebă cu îndoială pe Consuela, când privi înapoi la căsuță.

-Cine știe? Câteodată se pare că Dumnezeu are grijă de oameni ca ea. Poate trăiește mai bine ca noi. Dar cu siguranță nu suferă atât de mult ca noi.

O clipă Serena o privi pe Consuela. Apoi se uită în altă parte.

Iama dură mult. Norii de zăpadă își descărcau cristalele albe deasupra craterului vulcanului, apoi, într-un ciclu infinit, urma soarele și topea zăpada. Tot timpul erau certuri la colț de stradă, pentru că Elder Greer încerca să-i convertească pe bărbați. Striga mai tare ca și reclama teatrului vodevil și, împreună cu el umbla un bărbat înalt, slab, îmbrăcat în pânză de sac, care povestea sfârșitul lumii în 6 ani - la sfârșitul secolului. Sfântul neobosit predică chiar și în fața caseilor în care locuiau târfe și odată fu chiar arestat de către șerif pentru că încercase să intre cu forța într-un bordel.

Crăciunul sosi și trecu fără a lăsa urme. Ward îi cumpără Serenei o haină nouă, cu guler din blană de castor - probabil o compensație pentru cadoul lui Nathan,

pe care îi dăduse înapoi, gândi Serena. Ea brodă pe batiste monograma lui, dar acestea păreau neimportante în comparație cu butonii de aur pentru cămașă, pe care îi dăruie Pearlle.

Se consolă cu faptul că Ward folosea batistele, în timp ce butonii dispărură în dulap. Sărbătorile în sine nu au fost prea fericite, pentru că Serena se gândea la cele din anul trecut, când părinții ei mai trăiau.

Culmea acestui timp nefericit fu când una dintre fetele lui Pearlle a fost acuzată de hoție de către un client. Ward apărui tocmai la timp cu șeriful pentru a stinge focul ce izbucnise de la o mică sobă cu cărbuni, dărâmată.

Deoarece Pearlle luase apărarea fetelor ei, Ward fu nevoit să o ducă în Eldorado, pentru ca ea să nu-l provoace pe șerif și să fie arestată. Mult timp după ce conflictul se stinsese, Pearlle mai stătea încă la bar, umplându-și mereu paharul și înjurând bărbații, mai ales pe oamenii șerifului. În final leșină și când Ward o duse înapoi la bordel, Pearlle îi murmură cuvinte drăgăstoase.

După anul nou apărură săniile trase de cai cu clopoței și străzile se umplură de clinchet vesel.

Spre sfârșitul iernii zăpada se topi, rămânând doar pete cenușii pe dealurile ce înverzeau.

Urșii coborâră din munți pentru a căuta în grămezile de gunoaie și pe zidurile caselor atâneau la uscat piei de urși pentru plăpumile calde ale iernii viitoare, mirosind ranced și a mort. Dar apoi înfloriră și trandafirii sălbatici, anunțând sosirea verii.

Serena stătea în ușa din spate a barului, savurând parfumul adus de vânt care se amesteca cu mirosul pinilor din păduri. Asta îi amintea de ziua când fusese cu Ward la picnic și făcuseră dragoste, în ziua dinaintea plecării lui. Părea că trecuse atât de mult timp și totuși parcă se întâmplase ieri. Atunci erau încă doi străini.

Nu că acum s-ar cunoaște mult mai bine, dar nu mai exista acea tensiune între ei. Ward păruse mult mai relaxat în primăvară și Serena începuse să aibă încredere

În el pentru că nu mai avea impresia că se sătura de ea. Dar acesta nu era singurul motiv pentru liniștea ce o cuprinsese

Serena închise ochii. Câteodată nu era deloc liniștită. Corpul ei se obișnuise încet, încet cu schimbările ce interveniseră din cauza copilului care creștea în pântecul ei, dar gândurile îi erau neliniștitoare.

Încă nu-i spusese lui Ward. Întâi așteptase până ce fusese absolut sigură, apoi amânase acest lucru pentru că una dintre fetele din bordel murise din cauza unui avort întârziat. Nu i se părea bine să-și divulge starea după o asemenea tragedie, pentru că nu vroia ca cineva să-i propună să avorteze copilul. Acum în luna a treia, gândi ea, era oricum aproape prea târziu. Și deodată simți nevoia să aștepte până ce Ward va observa singur.

Cum era posibil ca el să nu fi observat schimbările corpului ei? Adevărat, dimineța nu-i fusese greață, se simțise doar puțin obosită și reacționa sensibil la mirosuri, dar talia îi era încă suplă și abdomenul plat, dar totuși existau destule schimbări pe care le-ar fi putut observa cineva căruia îi păsa de ea.

Dar asta era întrebarea. Lui îi păsa destul de ea? Era greu de crezut că putea să trăiască iuni de zile cu ea, să doarmă cu ea în pat și să o țină în brațe fără să observe.

Câteodată ea observa cum Ward pleca din cameră, întorcându-se doar câteva ore mai târziu. Ea învăța să nu-i pună întrebări. Nu pentru că s-ar fi supărat, dar tăcerea lui era atât de apăsătoare, că nu ar fi avut sens.

Cineva fluieră și ea văzu un negru cu doi câțari apărând de după clă.

-Bună dimineța, doamnă, zise el. Trebuie să las animalele astea aici. Unde să le leg?

-Cine a spus să le aduci aici?

-Domnul Dunbar, doamnă. Întotdeauna ia doi cătâri cu el când merge în munți. Pe unele drumuri nu te poți descurca cu cai.

-A spus cumva domnul Dunbar când vrea să plece?

-Cred că dimineața devreme. A spus că și-a făcut deja sacii cu provizii.

Serena îi arată mecanic unde să lege cătării. Se pare că nu era singura care avea un secret. Deci Ward pleca și în vara asta în munți, să caute aur, ca și în ceilalți ani. Ciudat că era surprinsă de asta. El nu-i spusese nici un cuvânt, nu făcuse planuri, nu-i zisese ce să facă în absența lui. Și nu văzuse nici bagajele. Dacă își luase de mâncare, atunci nu din bucătăria ei provizorie, și nici haine nu-și luase din dulap.

Ward plecase de dimineață, după micul dejun, și nu era neobișnuit faptul că nu spusese nimic. Dar nu venise acasă la prânz și nu apăru nici când se întunecă. Serena presupuse că luase masa cu Nathan sau alt cunoscut bogat. Probabil fuseseră prezente și soțiile acestora, sclipind de diamante.

Un fulger sclipi în spatele perdelei. Serena strânse resturile cinei, se duse în dormitor și trase perdelele deoparte. Lumina argintie se repetă deasupra munților. O ploaie ar face bine orașului prăfuit. Serena se duse la baie. Putea să se pregătească deja de culcare.

Apa din cadă era fierbinte și reconfortantă. Serena se săpuni gânditoare. În fond nu era sfârșitul lumii dacă Ward pleca. Nu știa de ce o afecta asta atât de mult, poate pentru că nu îi spusese. Oare îi era teamă ca ea să nu-i facă o scenă și să-l roage să nu plece? Sau poate fusese atât de mult timp singur că nu i se părea important să spună și altora despre planurile lui? Sau însemna altceva? Poate vroia să se despartă de ea înainte să plece.

Și dacă ea îi spunea că aștepta un copil al lui, asta va schimba ceva? Deși trăise deja atât de mult cu el,

nu era sigură. Viața pe care o ducea aici nu îi plăcea, asta era clar. Dacă Ward ar fi fost fericit, nu ar mai fi avut nevoie de escapadele astea în munți. Spunea că pleacă pentru a căuta aur. Dar asta ar fi putut să o facă și aici în apropiere cu drepturile de explorare pe care le câștiga la jocuri. De ce juca de fapt? Din cauza banilor drept compensație pentru ceea ce pierduse sau pentru că asta era singura provocare prin care își putea recăpăta prestigiul pe care îl avusese din naștere?

De fapt ar fi trebuit să știe ce sentimente nutrește pentru ea, după atâta timp. Știa că îi făcea plăcere să fie cu ea, că savura corpul ei și că o considera frumoasă. Câteodată ea se gândea că asta ar trebui să fie de ajuns. Din cauza ei sau din cauza lui Ward, nu era așa?

Ce va face ea, dacă el nu o mai vroia. În Cripple Creek nu era loc pentru femei în starea ei, care nu aveau o casă și un bărbat. Un timp ar mai putea să muncească, dar doar dacă ar găsi ceva de luru. Elder Greer ar spune că Dumnezeu o pedepsește cu soarta ei. Ciudat, dar nu se simțea vinovată, ci doar foarte neputincioasă.

Serena se ridică brusc din cadă și se șterse cu prosopul. Rozalie și Încălzită de la apa tierbinte, lăsă halatul deschis când ieși din baie.

Fulgerete încă se mai vedeau și erau singura sursă de lumină în dormitorul întunecat. Liniile de foc străluceau pe cer, tunetul iovea pereții de stâncă. Serena privi afară. Forțele sălbatice, elementare care se dezlănțuiau afară aveau ceva fascinant. Inima îi bătu mai repede, și chiar îi era puțin frică.

Când auzi în spatele ei un zgomot ca și cum cineva inspiră adânc, se întoarse repede. În ușă se vedea silueta întunecată a unui bărbat. Ea încremeni, aproape nu mai respiră. Un fulger puternic o lumină, cu părul desfăcut, conturându-i trupul suplu și sânii ca din marmură. Dar fusese destul de luminos să-l recunoască și pe bărbatul care intrase încet.

-Ward!

-Sper că nu așteptai pe altcineva, îmbrăcată așa!
Veni spre ea și vocea îi părea glumeață, deși Serena ar fi putut jura că fața lui fusese înainte precum o mască a durerii. Când se apropie și întinse mâna spre ea, Serena își închise brusc halatul și îi întoarse spatele. Afară tuna și fulgera, iar Ward era aproape de neînțeles.

-Nu am vrut să te sperii.

-Nici nu m-am speriat.

El tăcu până ce Serena aduse lampa din baie.

-Nu am observat că ți-e teamă de furtuni.

-Nu e vorba de furtună, zise ea fără a-l privi.

-Deci altceva te îngrijorează. Ce este?

Serena ezită.

-Nimic. Nu e nimic.

El își scoase haina, privind-o neconținut. Când începu să-și descheie cămașa, Serena se întoarse spre comodă, luă peria și, cu degetele tremurânde, începu să se pieptene. Așteptarea se simțea ca un gol în stomac, când el puse cămașa deoparte și veni în spatele ei. Îi luă peria din mână și începu să o pieptene cu o mișcare ciudată, tandră. Privirea lui era gânditoare. Serena abia mai respira.

-O să plec mâine.

Cuvintele plutiră în aer și un tunet păru să le sublinieze. Serena înghiți greu.

-Știu.

-Mă gândeam eu.

Ward puse peria jos.

-Am văzut catării.

-Ar fi trebuit să-ți spun, dar până ieri nu am fost sigur că o să plec vara asta.

-De ce? Întrebă Serena privind-l în oglindă.

-Din mai multe motive. Tu, de exemplu și Pearlle. Îmi fac griji pentru ea. Bea prea mult și nu mai poate să doarmă fără morfină.

-Este o femeie matură. Ce vrei să faci tu?

El zâmbi obosit.

-Ar exista o posibilitate, dar nu pot să mă decid.

-Adică... să trăiești cu ea?

Serena se întoarse încet spre el.

-Asta, ori să rupem definitiv legătura. Mă întreb uneori dacă nu a fost mai rău că mi-am asumat responsabilitățile ei, decât să o las să decidă singură.

-Ți-a salvat viața.

-Așa este, spuse el.

Era o prostie din partea ei să caute justificări pentru el, mai ales în privința lui Pearlie. Serena se duse la pat și îl desfăcu.

-O să lipsești mult?

-Câteva săptămâni. Înainte să ningă o să mă întorc.

Încet, dar clar, ea întrebă:

-Și eu ce să fac între timp?

-Ce vrei să spui? Ai fi vrut să vii cu mine?

El se așezase pe scaun și își scotea cizmele. Serena îl privi.

-Nu, în nici un caz.

-Păcat. Compania ta mi-ar fi făcut plăcere, zise el. Dacă nu vrei să vii cu mine, trebuie să rămâi aici până mă întorc. O să-ți cumpăr câteva cărți și îți las destui bani. Nu trebuie să faci altceva decât să lenevești și să citești.

Serena îl privi atentă.

-Sună ispitor.

-Da. Dacă mă mai gândesc mult, poate tot rămân aici.

-Mă îndoiesc, spuse Serena și întrebă apoi: Există - aș putea avea o cheie de la cameră?

-Depinde.

-De ce anume?

-Dacă vrei să mă lași pe afară.

Ea lăsă capul într-o parte.

-Nu-i o idee rea.

El se ridică, veni spre ea și o luă în brațe.

-Spune-mi adevărul, ți-e frică să rămâi singură aici?

Otto plecase, Pearlle trebuia să rămână în bordel. Va avea destulă mâncare și va fi în siguranță.

-Nu. Nu, dacă te întorci repede.

-Cred, spuse el serios, că pot să-ți permit acest lucru.

Buzele lui erau calde și puternice, brațele lui o oază ocrotitoare. El îi ținu capul cu o mână, trecând cu degetele prin părul ei negru, în timp ce cu cealaltă îi desfăcea halatul. Degetele lui alunecară pe pielea ei, îi cuprinseseră sânii. Cu tandrețe infinită îi mângâie vârfurile roz, care se întăriră sub atingerea lui.

Apoi îi dădu încet drumul, stinse lumina și îi trase halatul de pe umeri, apoi își scoase pantalonii. Corpurile lor goale se atinseră când se apropiară de pat, iar Ward o întinse cu mișcări lente ale mușchilor lui de fier, lângă el. Gura lui o întâlni pe a ei, îi pătrunse simțurile cu o dulceață infinită, o făcu să se apropie tot mai mult de el. Ea se întoarse spre el, ca într-un rămas bun secret. Serena se încordă în așteptarea tensionată. Dar nu așteptă mult.

Nici un loc al corpului nu rămase neexplorat, nici o barieră a pudorii netrecută. Noaptea era plină de focul topit ce pulsa prin vene. Coapsele ei se lipiră de pulpele tari ale lui Ward și de partea aceea a corpului ce-i exprima toată dorința. Respirând greu, se lipi de el în chinul extaz al dorinței.

Când el simți acest lucru, se ridică deasupra ei și o pătrunse adânc. Serena, cuprinsă de valul senzațiilor, îi strânse în brațe, lăsându-se purtată de focul devastator.

Era ca un incendiu, ca o căldură incandescentă. O forță copleșitoare, un infern de senzații ce trecu peste ei și îi lăsă respirând greu și lipsiți de vlagă.

Serena stătea extenuată în brațele lui Ward. Noaptea era neagră și liniștită. Fulgerele și tunetele încetaseră. Ploaia mult așteptată nu veni.

gianinajollys

CAPITOLUL 13

Vara trecu atât de repede în Cripple Creek, încât nici o zi nu putea fi pierdută. Au fost jocuri de baseball în noul parc, în afara oraşului, curse de cai şi rodeo la fermele din jur. Bineînţeles şi petreceri, meciuri de box, dispute politice la care era atâtă mâncare că se îndoiu mesele. Cei tineri mergeau la dans şi câteodată se făceau şi baluri formale. Dar făceau şi excursii în munţi.

Pe 4 iulie a fost organizată o petrecere şi comitetul pompierilor, orchestra oraşului defilă pe străzile împodobite cu steguleţe albastru- alb-roşii. Una din sărbătorile cele mai iubite era parada florilor, poate şi pentru că atunci puteau fi văzute cele mai frumoase fete din oraş.

Serena și Consuela priviră cortegiul de trăsură pline cu flori, în care stăteau fete tinere și frumoase, cu pălării albe, împodobite cu flori, însoțite de domni în costume albe. Consueia era o însoțitoare foarte bună deoarece putea face diferența între tinerele doamne din societatea bună și doamnele de pe Myers Avenue. Și asta nu era ușor pentru că pe lângă trăsură călăreau cei mai căutați și doriți bărbați din oraș.

O doamnă care își petrecea iarna în Colorado Springs trecu în trăsură ei împodobită cu mușcate, trasă de patru cai albi.

Înăuntru se aflau fetele din Old Hamestead, cel mai select bordel. Soția unui proprietar de mine, împreună cu fiica, defilau într-o trăsură plină cu flori aurii. Ieșeau în evidență deoarece parfumul florilor cam înverzise fețele celor ce stăteau în trăsură.

Și Pearlle participa la paradă. Trăsură ei era împodobită cu maci portocalii. Purta o rochie albă cu flori portocalii și albastre și era singură, cu excepția unui papagal viu colorat. Bărbatul care conducea trăsură era Otto. Serena nu se miră când îl văzu. După ce Ward îl dăduse afară, lucrase un timp în mine, dar apoi devenise mâna dreaptă a lui Pearlle în bordel, și cât timp nu se apropia de Eldorado, Serena nu avea nimic împotriva.

În urma trăsurilor veneau fete îmbrăcate în rochii albe, pe biciclete împodobite cu margarete.

O priveliște minunată în lumina puternică a soarelui.

-Privește, zise Serena, aceea nu e Lessie?

Ea era într-adevăr și mergea pe bicicletă ca și cum nu ar fi făcut altceva toată viața. Un bărbat tânăr alerga pe lângă ea, ținându-i o umbrelă albă deasupra capului. Lessie îi făcu cu mâna când o văzu pe Serena și aproape intră în adăpătoarea de cai, care îi ieșise brusc în cale.

-Am auzit că mormonii au plecat. Cred că asta este dovada, spuse Serena privind-o amuzată pe Consuela.

-Nu știu, zise spaniola, nu l-am mai văzut pe sfântul nebun, dar cineva mi-a spus că a lăsat caravana să plece singură și el a rămas aici, în Colorado Springs.

-De ce ar face așa ceva?

-Cine știe?

Consuela ridică din umeri.

-Doar a pierdut două din cele patru femei ale sale, nu? Poate vrea să rămână aici până vă recuperează pe amândouă?

-Așa ceva să nu mai spui nici în glumă, zise Serena.

-Poate vrea să le convertească pe femeile din Myers Avenue.

-Dacă e așa, și-a neglijat munca.

Dar aceste cuvinte spuse cu ușurință o urmărire pe Serena, pentru că înainte de sfârșitul lunii Elder Greer se întorsese și își reluasese poziția în fața Eldorado-ului. Stătea și se ruga în fața unei case ce îi proslăvea pe satanicul Mamonon.

Și după plecarea lui Ward, Serena coborâse în fiecare seară puțin în bar. Chelnerul adoptase o atitudine protectoare față de ea; nu știa dacă din cauza stării ei sau a indicațiilor lui Ward. Câteodată se iviseră situații în care bărbații nu se descurcaseră, dar Serena găsisese soluții. Când Timothy, beat, dispăruse o săptămână, Serena i-a luat locul la pian; realizase un nou spectacol și îi refuzase plata furnizorului de whisky când băutura a fost de proastă calitate. De fapt era datoria lui Timothy să o înlocuiască pe fosta parteneră a lui Ward, dar pentru că nu reușea și se îmbăta mereu, răspunderea trecu pe umerii Serenei. Deci au venit la ea când a început scandalul în fața la Eldorado.

-Ce să fac cu predicatorul ăsta nebun, miss Serena? Dăunează afacerilor noastre și îi enervează pe clienți.

-Nu știu ce să facem, zise Serena nefericită, nu încalcă legea.

-Dar jignește o femeie drăguță, pe dumneavoastră, zise barmanul și roși. Băieții ar putea să-l ducă pe străduța din spate și...

-Nu cred că este o idee bună.

-De ce nu? După părerea mea, tipul are nevoie de o lecție de bună purtare și domnul Dunbar ar fi cu siguranță de acord.

-E drăguț din partea voastră, zise Serena repede, dar nu este necesar. Ceea ce spune bărbatul nu mă doare.

-Dar mă doare pe mine când aud, spuse bărbatul din spatele barului.

Dar în final fură scutiți de a interveni. Individul nu deranja doar Eldorado-ul, ci și clienții bordelului lui Pearl. Într-o zi apărură Otto lângă Elder Greer și îi spuse ceva. Nimeni nu știe ce, dar predicatorul și-a părăsit postul și a dispărut în casa alăturată. Nu mai apărură în acea noapte.

Dar cam după o săptămână, în care Serena se gândea mereu la Lessie pe bicicletă, se duse la ea. Poate nu știa că Elder Greer era încă în oraș. Și gândul că bătrânul ar putea-o găsi pe Lessie nu-i dădea pace Serenei.

Serena nu știa dacă Lessie, cu toată libertatea nou dobândită, nu l-ar urma. Nu avea voie să vorbească cu el. Cu siguranță va renunța dacă nu va reuși curând să le recâștige pentru el.

Serena își puse un batic pe umeri și pomi. Soarele abia apusese. Un tren trecea suierând printre dealuri. Sirena anunță sfârșitul schimbului în mine. Aici sus, chiar vara târziu, era deja răcoare. Totul era uscat și plin de praf, nici urmă de iarbă verde după lungă secetă.

Serena se mișca greoi, chiar dacă burta nu se făcuse prea mare. Mergea repede și ajunse respirând greu la căsuța lui Lessie. Se opri și bătu la ușă. Nici un răspuns. Oare Lessie ieșise în oraș? Nu se auzea nici un sunet.

-Lessie?

Serena mai bătu odată. Apoi apăsă pe clanță. Poate reușea să-i lase un mesaj lui Lessie dacă găsea un creion.

Ușa se deschise.

-E cineva aici?

În căsuță era întuneric. În liniștea ce o înconjura, Serena auzi bâzâitul muștelor și simți un miros ciudat, neplăcut și greșos. Singurul scaun era căzut pe spate. Cana de apă era spartă, pe jos. Peste tot erau împrăștiate haine rupte. Arăta ca și cum cineva devastase camera și pe Serena o trecu un fior.

Nu arăta ca și cum Lessie s-ar întoarce aici. Serena se întoarse și era să piece. Atunci observă un roi de muște între pat și perete.

Acoio zăcea Lessie pe jos, cu părul blond năclăit de sânge și ochii albaștri deschiși privind în gol. Fața ei avea o culoare vineție și era plină de tăieturi, limba îi atârna din gură. Pe gât, umeri și pieptul gol se profilau umflături negre. În jurul taliei mai avea o bucată din cămașa de noapte. Coapsele și pulpele erau pline de tăieturi cumplite și muștele bâzâiau în jurul ei.

Serena încremeni. Tremurând, cu lacrimi în ochi și acoperindu-și gura cu mâna, se mai apropia un pas.

Nu era nici o îndoială. Lessie era moartă de mai mult timp. Nimeni nu o mai putea ajuta.

Serena ieși alergând din casă la aerul curat și rece de afară.

Deoarece ea găsisse cadavrul, Serena fu interogată de șerif. Le povesti câteva lucruri din viața scurtă a lui Lessie și Consuela adăugă numele bărbatului ce fusese protectorul ei. Situația era foarte neplăcută, spuseră ei, și Cripple Creek va avea o reputație proastă. Curând nimeni nu va mai vrea să locuiască aici.

Și, bineînțeles, nu doreau acest lucru. Îi promisese că vor cerceta imediat cazul și plecară.

În ziua următoare avu loc înmormântarea. Era o zi caldă și frumoasă. Serena stătea în iarba uscată din cimitir

și privea pământul răscolit. Se simțea mirosul proaspăt al lemnului de la coșciug și parfumul florilor, ce aminteau de parada florilor ce trecuse nu demult. Lessie fusese atât de fericită în acea zi, poate mai fericită decât în întreaga ei viață.

Serena nu era singură. O însoțeau Consuela și Nathan Benedict. Mai era și bărbatul care o protejase pe Lessie, undeva mai în spate, ascuns aproape în spatele dricului. Câțiva bărbați, muncitori în mine, se aflau lângă mormânt și fanfara ce cânta un marș funebru.

Și mai era Elder Greer, cu biblia în mână. Stătea cu o privire extatică pe marginea mormântului și ținea o predică despre sfințenia căsătoriei și purtarea femeilor. Nu îi invitase nimeni, apăruse pur și simplu, ca și cum moarta i-ar fi aparținut.

Serena vru să protesteze și un strigăt interior îi apăsa pieptul. Expresia de satisfacție, dar și puțină tristețe, de pe fața mormonului îi provocau greață. Se abținu doar pentru că știa că ceea ce spunea el acum nu o mai putea afecta pe Lessie.

Îl privi până ce simți că o să sară la el și o să-i zgărie fața, apoi se întoarse și se duse la trăsura lui Nathan. După câțiva pași el fu lângă ea și o sprijini. După ce o ajută să urce în trăsură, veni și Consuela.

Deoarece partea mai importantă a publicului plecase, Elder Greer își termină repede rugăciunea.

Încă înainte ca vizitiul să întoarcă trăsura, pe coșciug căzu prima lopată de pământ.

-Vrei să mai aștepți? Întrebă Nathan, privind-o pe Serena îngrijorat.

Nu, nu dorea în nici un caz să vorbească cu acest bărbat ce pretindea a fi soțul lui Lessie. Nathan făcu un semn și trăsura porni în urma orchestrei. Serena se întoarse și văzu groparii lucrând sub privirea bătrânului cu barbă albă. Când muzicanții începură să cânte o melodie ce provenea dintr-un bar de pe Myers Avenue, Serena începu să plângă. Cântecul se numea "Azi va fi cald".

Trăsura se opri în față la Eldorado. Consuela luă mâna Serenei.

-Aș vrea să te mai gândești dacă nu vrei totuși să stai la mine.

-Nu, e bine. A fost frumos din partea voastră că ați venit cu mine.

Nathan își drese vocea.

-Aș vrea... să putem face mai multe pentru tine. Îmi fac griji că ești așa de singură. Oare ce e în capul lui Ward că te lasă așa de atâta timp.

-Dacă te referi la sarcina mea, spuse Serena zâmbind, el nu știe.

-Nu știe? Adică tu nu i-ai spus?

Serena scutură din cap.

-Nu o să-i placă acest lucru. Și eu îl înțeleg. De ce nu i-ai spus?

Vocea lui Nathan era severă și Serena îl privi surprinsă.

-Din mai multe motive. Nu am vrut să-i stric planurile.

-Ce prostie!

-Ba nu, zise Consuela. Eu o înțeleg. Dacă nu a rămas pentru ea, de ce să-i ofere ocazia să rămână din cauza copilului? El este mai important decât Serena?

Nathan zâmbi.

-Mă dau bătut, zise el. Voi femeile țineți una cu alta.

-Și de ce nu, vru să știe Consuela, când și voi bărbații vă aliați mereu împotriva noastră?

-Eu nu, se opuse el atât de vehement, încât cele două femei începură să râdă. O clipă Serena privi adânc în ochii căprui ai lui Nathan. Căldura din ei îi aminti de propunerea făcută lui Ward, să-i cedeze câteva proprietăți pentru a avea posibilitatea să o cucerească el. Serena nu știa cum își formulase Ward răspunsul și dacă exprimase și refuzul ei clar. Nathan nu abordase niciodată acest subiect față de ea.

-Când se întoarce Ward? întrebă Consuela și se întoarce astfel încât Nathan nu o mai putea vedea pe Serena din cauza pălăriei imense.

-Nu știu exact. A spus că înainte să ningă.

-Ar trebui să se grăbească. Frunzele s-au îngălbenit și au început să cadă, zise Consuela.

-Da, într-adevăr, spuse și Nathan încet. Nu e bine să fii singură când pe aici bântuie un criminal.

-Nu sunt singură, cel puțin nu noaptea. Dar mi se pare îngrozitor faptul că este încă liber. Ar trebui să facem ceva.

-Așa este, zise Nathan. M-am gândit deja să ofer o recompensă. Cei mai mulți oameni care trăiesc aici nu țin neapărat să discute cu șeriful, dar poate o fac pentru bani.

-E o idee bună, spuse Serena.

-Da, confirmă Consuela sec. Și te va crede lumea un prieten al târfelor.

-Nu contează, răspunse Nathan fără să o privească.

-O să te răzgândești când vei simți privirile doamnelor din înalta societate.

-Spre norocul meu, nu mă interesează aceste doamne, ci doar cele frumoase cum sunteți voi, zise el.

-În curând o să faci un azil pentru fostele târfe ieșite la pensie.

-Nu-i o idee rea, afirmă Nathan amuzat, apoi se întoarce spre Serena.

-Promite-mi, Serena, că vei apela la mine dacă se întâmplă ceva.

Consueia se încruntă puțin, privi de la unul la celălalt, apoi zâmbi tristă.

-Da, Serena, te rugăm!

Serenei îi dădură lacrimile.

-Nu cred că va fi nevoie.

Dar înainte de sfârșitul zilei nu mai fu așa de sigură. Când intră în cameră observă că cineva răscolise

biroul lui Ward. Conținutul sertarelor, creioane, timbre și alte iucruri erau aruncate pe jos.

Serena ezită. Făcu ordine, dar neștiind ce fusese înăuntru, nu putea stabili ce lipsea.

Gânditoare, încuie biroul și se duse la dulap. Bani pe care îi lăsase Ward se împuținau pe zi ce trecea, dar pușinii pe care îi mai avea se aflau la locul lor. Dar nu își închipui că un hoț hotărât nu i-ar fi putut găsi. Restul locuinței era neatins, deci nu fusese un simplu hoț. Oricine ar fi fost căutase ceva anume. Pearlle mai fusese o dată aici, deci era logic că ar fi putut să se reîntoarcă. Nici ușa nu părea forțată.

Prima oară renunțase, din cauza dovezilor insuficiente, dar acum nu mai vroia. În loc să se gândească la crima cu Lessie, vroia să-i pună niște întrebări lui Pearlle.

O femeie din bordel îi spuse că madame Pearlle nu este aici și nici nu va veni în următoarele ore. Serena i-ar putea lăsa un mesaj.

În acest moment coborî o femeie brunetă scările, una dintre cele care dansase în Eldorado. O recunoscu pe Serena.

-O cauți pe Pearlle, iubito? Fumează o pipă de visuri la doctor, în șură, nu departe de aici. Știi tu. Nu arată ca un palat al norocului, nu-i așa?

Începu să râdă exagerat.

-Mulțumesc, zise Serena.

-N-ai pentru ce, iubito. Orice problemă ai, eu sunt de partea ta, mai ales pentru că nu coincide cu partea lui Pearlle. Pe curând.

Zâmbi când văzu fața mirată a femeii care o întâmpinase înainte pe Serena.

Aceasta nu mai zise un cuvânt. Serena plecă. Șura ce-i fusese indicată se afla aproape în spate la Eldorado. Era dărăpănată și părea că o să se prăbușească curând. Serena o văzuse de multe ori pe Pearlle mergând în direcția asta. Când întrebuse, i se spusese că este

cabinetul unui medic; pacientele sale, observase Serena, proveneau în principal din bordeiuri. Se gândise de multe ori că ar trebui să meargă la un medic, dar nu-i plăcuse ideea de a-l întâlni pe acest bărbat.

Femeia din bordel îi spusese că va dura câteva ore până se va întoarce Pearlie, dar Serena nu vroia să mai aștepte atât de mult.

Ușa doctorului era încuiată, dar Serena văzuse o mișcare la unul din geamuri, bătu și așteptă. După un timp apăru un bărbat cu un zâmbet vesel, dar cu o privire obosită.

-Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Întrebă el.

Din camera din spate se auzeau gemete.

-Caut pe cineva, răspunse Serena.

-Toți căutăm ceva sau pe cineva, explică doctorul, un bărbat mic, cu mustață. Cine v-a trimis la mine?

-Nimeni. Vreau să vorbesc cu Pearlie.

-Ah, Pearlie! O femeie superbă, dar așa de pierdută. Am dreptate presupunând că ea v-a povestit despre mine?

-Nu, ci Cora din bordel, dacă chiar vreți să știți, zise Serena scurt.

-Ah, o fată bună și înțelegătoare. Atunci intrați, vă rog. Să văd ce pot să fac pentru dumneavoastră.

-Vreau doar să vorbesc cu Pearlie, repetă Serena când el o luă de braț și o duse în camera din spate.

-O să vorbiți, o să vorbiți. Nu aș fi crezut niciodată, așa cum arătați, că aveți asemenea înclinații, dar nu sunt eu acela să se îndoiască de necesitățile altuia. Intrați!

Ușa se închise cu zgomot în spatele lor. Camera nu era mare. Podeaua și pereții erau acoperite cu covoare orientale colorate, canapele înguste erau mobila de bază, iar lângă ele măsuțe mici cu câte o narghilea. Pe canapele erau trei femei, printre care și Pearlie. Un fum aibstru plutea în încăperea și era foarte cald, ceea ce era și necesar, cele trei femei fiind complet goale.

-Aici este un loc pentru dumneata, draga mea, zise doctorul Incet. Fă-te comodă, eu îți aduc o pipă.

O pipă. O pipă de visuri. Acest loc în care se afla nu era cabinetul unui medic. Femeile acestea fumau opiu. Era un loc unde veneai pentru a te droga.

Serena auzise de astfel de localuri. Din când în când, șeriful mai făcea câte o razie și îi aresta pe cei găsiți aici. După cum spuneau ziarile, în aceste locuri era mai rău decât în bordeluri. Opiul îi făcea sclavi pe cei ce-l fumau, îi făcea dependenți de sucul uscat și mortal ce se afla în pipe și se supuneau fără nici un protest voinței furnizorului de opiu. Auzise povești despre femei care se ruinaseră din cauza dependenței și, având în vedere modul cum doctorul o privea pe una dintre femeile goale, era clar ce formă putea lua această ruină.

De cum se închise ușa în urma doctorului, Serena merse la canapeaua pe care se afla Pearlle. Îi puse mâna pe umăr și o scutură puțin.

-Pearlie? Pearlle!

Incredibil de încet, femeia deschise ochii.

-Oh, spuse fără a arăta surprinsă, tu ești.

Îi zâmbi. Serena se îndoia că Pearlle este în stare să vorbească acum, dar vroia totuși să încerce.

-Vreau să știu dacă tu ai fost azi la mine în cameră și ai căutat ceva în biroul lui Ward.

-Biroul lui Ward? Pe jumătate e al meu. Am fost parteneri. Nu avea nici un drept, nici unul. O să-l plătesc eu.

-Ce ai luat de acolo? Știi că ai luat ceva.

Pearlle închise ochii și Serena o mai scutură odată.

Pearlle începu să râdă.

-Ce am luat? Actul de proprietate, prostituție! Ce altceva?

-Actul de proprietate? De ce?

Atât de brusc cum începuse să râdă, fața femeii se transformă într-o mască a durerii.

-Nu mai vrea să fiu partenera lui, din cauza acelei fete. Ce am făcut? Ce am făcut, că bărbații pe care îi iubesc mă părăsesc?

-Actul de proprietate, îi aminti Serena.

-Dacă eu nu am Eldorado-ul, nici el să nu-l aibă. Ward a făcut o mare greșeală pentru un avocat. Mi-a dat bani pentru jumătatea mea din Eldorado, dar nu am semnat nimic. Actul de proprietate este încă pe numele meu. Ceea ce înseamnă că pot să vând jumătatea mea. Iar dacă nu se întoarce Ward, o pot vinde și pe a lui.

-Dacă nu se întoarce?

Serena privi în jos la femeia goală.

-Săptămăna trecută a venit un bătrân din munți. Auzise de la indieni că un bărbat care arăta ca Ward se prăbușise de pe stânci.

-Și... e rănit?

-Poate e mort. Cu siguranță că mi-ar face una ca asta. Toți îmi fac așa, dar eu nu vreau să moară!

Vocea lui Pearlie era atât de chinută și puternică, încât Serena nu auzi când doctorul se întoarce. Când vorbi lângă ea, tresări speriată.

-Sunt aici, draga mea și am exact ce îți trebuie. O să te ajut să-ți scoți rochia. Vrei să vin apoi și să stau lângă tine?

-Am nevoie de tine, doctore, zise Pearlie deschizând brusc ochii.

Serena făcu un pas în spatele canapelei.

-Nu atât de mult ca doamna nou venită printre noi. Știi că a spus că vrea să vorbească cu tine, dar e păcat. Mă tem că nu știe că bărbații nu sunt mereu duri și răi. Cred că trebuie să-i arăt că nu este așa.

-O placi mai mult ca pe mine, îi reproșă Pearlie.

-Nu, nu. Recunosc că este atrăgătoare, chiar și în starea aceasta, și mă bucur să-i dezvălui secretul pipei, dar cum să o plac mai mult ca pe tine?

-Doctore, zise Serena întreprupându-l fermă. Greșești. Nu am venit pentru asta.

Ea îi întinse pipa.

-Ești speriată. Trebuie să te întinzi, zise el refuzând pipa. O să vin la tine și vei fi mai relaxată decât ai visat vreodată. O să-ți arăt plăceri neînchipuite.

-Arată-mi-ie mie! îl imploră Pearlie, prinzându-l și trăgându-l disperată de braț.

Când doctorul căzu, Serena puse repede pipa pe măsujă și fugi. Descuie ușa și alergă afară. Nu întoarse capul pentru a vedea dacă este urmărită. Alerga cât mai departe de acest loc al înjosirii, departe de femeile amețite, ce nu-și dădeau seama de acest lucru. Fugea de Pearlie, de dorința ei nudă, de voința de a se răzbuna, de fumul albastru și de bărbatul ce se numea doctor. Dar mai ales fugea de sine însăși, de durerea pe care o simțea la gândul că Ward a murit, de faptul că realizase că îl iubește pe acest jucător din Eldorado.

CAPITOLUL 14

La sfârșitul lui septembrie începu să ningă în Cripple Creek. În noiembrie un strat gros de zăpadă învăluie împrejurimile și transformă munții în piramide de gheață. Ward încă nu se întorsese.

Cercetarea morții lui Lessie nu a scos la iveală nimic nou. În seara dinaintea vizitei Serenei, când probabil fusese omorâtă, cineva văzuse un bărbat ieșind din casă, dar nu l-a recunoscut în întuneric. Se spunea că nu fusese un căutător de aur, dar nimeni nu l-a putut descrie. Deși Nathan oferise o recompensă, nu mai apărură indicii noi. Poliția declară cazul clasat. Nu mai urmară nici alte atentate la viața târfelor.

Ziarul local devorase la început subiectul, îi poreclieră pe bărbat "Jack spintecătorul din Colorado", deși toate cele trei femei fuseseră sugrumate. Se spunea că misteriosul ucigaș ce terorizase Londra cu doar șapte ani în urmă, venise acum în America să-și continue activitatea îngrozitoare. În fond, se constată, victimele fuseseră mereu din rândul prostituatelor.

Dar încet interesul pentru acest subiect dispăru. Alte știri umplură prima pagină și articolul despre tragicul accident a patru bărbați în mine, care căzuseră într-un puț de o sută de metri adâncime și decedaseră, captă interesul cititorilor.

Serena nu o mai văzu un timp pe Pearlle după acest incident. O neliniștea că luase actul de proprietate al barului, dar nu putea face nimic. Pericolul ca Pearlle să vândă jumătatea ei era mic, atâta timp cât exista posibilitatea ca Ward să se întoarcă și să o tragă la răspundere. Și dacă, din cine știe ce motiv, nu se întorcea, Eldorado oricum nu era important. Serena nu avea nici un drept asupra barului și Ward probabil nu avea moștenitori direcți. Dacă Ward era mort, Pearlle putea să facă ce dorea cu Eldorado.

Accesul în bar nu-i fusese niciodată interzis clar lui Pearlle, dar după cearta cu Serena nu mai apăruse aici de bună voie. Acum Pearlle venea din ce în ce mai des, de obicei amețită. Atunci stătea într-un colț și vorbea despre moartea soțului ei și rolul lui Ward în această tragedie. Râdea isteric și se amuza că Ward le părăsise, pe ea și pe Serena. Câteodată mergea la bar, dădea indicații angajaților și anunța ce schimbări va face când barul îi va aparține. Nu mai zise nimic despre vânzarea părții ei, dar spunea că în curând va primi o mare sumă de bani.

Lui Otto însă accesul în bar îi fusese interzis. Dar, pentru că, de obicei, trebuia să o transporte pe Pearlle din bar înapoi în bordel, era greu să fie ținut afară.

La prima încercare, barmanul se alese cu un maxilar rupt. Și Serena a încercat să-l oprească, dar

senzația pe care o simți când mâinile lui o atinseră și o dădură deoparte i-a ajuns odată. Deci părea mai înțelept să cedeze puțin, decât să riște ca bărbații din bar să-i sară în ajutor și să se spargă totul în jur.

Pearlie observă oroarea ce o trezea Otto în Serena și cei doi veneau din ce în ce mai des și stăteau tot mai mult. Serena era bucuroasă că starea ei îi permitea să rămână tot mai des în cameră. În spatele ușii încuiate se simțea în siguranță, chiar dacă auzea uneori dimineața pașii grei ai lui Otto pe hol.

Probabil se abținea pentru că ea era în continuare stăpâna iubită în Eldorado și pentru că nu era sigur că Ward nu se va întoarce.

Apoi veni prima săptămână din decembrie. Zăpada se topise în mare parte. Spre seară apărea soarele, dar în nord se profilau încă nori negri.

Serena se plictisise să stea în cameră și se îmbracă. Acum, când se apropia nașterea copilului, mai avea o singură rochie care i se potrivea, pe care și-o cususe singură din rochiile ei vechi. Nu arăta rău cât timp purta peste haina de blană cumpărată de Ward.

Avea nevoie de o mică plimbare. În ultima vreme nu se întâlnise cu nimeni, nici măcar cu Consuela, care avusese febră timp de-o săptămână și îi interzisese Serenei să o viziteze, pentru a nu o îmbolnăvi și pe ea. Lipsa de mișcare nu era bună pentru copii și nici gândurile despre moarte ce o bântuiau.

Totuși se duse, când ieși din Eldorado, spre cimitir. De mult timp nu mai fusese la mormântul lui Lessie. Auzise undeva că femeile, înainte de naștere, simt nevoia de mișcare. Bebelușul se bucura de aerul curat la fel de mult ca și ea, deoarece se mișca puternic, dar nu erau semne că nașterea va avea loc înainte de jumătatea lunii. Zămbi și își mângâie abdomenul umflat.

Cimitirul era părăsit. În zăpadă văzu urme ce duceau la mormântul lui Lessie, unde era doar o piatră de marmură pe care era scris doar numele.

Pe jos era ceva ce arăta ca un trandafir din hârtie, dar când se uită mai atent, văzu că este un trandafir natural, ce înghețase. Un trandafir roșu, simbolul iubirii. Oare cine îl pusese aici? După urme trebuie să fi fost un bărbat. Fusese Jack, cu care Lessie trăise fericită în ultimele luni?

Oricum, fusese cineva care o iubise. Acest trandafir pe mormânt o impresionă foarte mult și lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Oare Ward se odihnea undeva sub pământul înghețat? Era posibil ca el să o fi părăsit pentru totdeauna, să fi dispărut strălucirea din ochii săi verzi pe veci? Și dacă nu, atunci de ce nu se întorcea?

Sigur era mort. Nu va mai simți niciodată îmbrățișarea lui caldă și nu-i va putea spune că îl iubea. Mai rău: el nu-și va vedea niciodată copilul.

Destul, tristețea era un lux pe care nu și-l putea permite. Nașterea venea curând și ea încă nu se pregătise. Chiar dacă ar fi vrut să nască copilul fără ajutorul unui străin, nu vroia să-l pună în pericol. Moartea copilului lui Lessie o eliberase din caravana mormonilor, dar cu ce preț? Oare dacă ar fi trăit, Lessie ar fi rămas acolo? Nefericită, dar totuși în viață?

Lessie nu-l iubise pe tatăl copilului ei. Acum, după toate ce se întâmplaseră între Ward și ea, putea să recunoască acest lucru.

Sau nu? Poate era doar o iluzie pentru a da puțină demnitate situației ei. Poate ea, fiind singură pe lume, simțea nevoia să creadă că aparținea de cineva și bărbatul care o siluise, cu care trăise împreună, era cel mai potrivit? Poate nu ar simți nimic dacă Ward s-ar întoarce mâine.

Începu brusc să tremure. De ce stătea aici și se chinuia? Cu o ultimă privire spre mormântul lui Lessie, plecă și doar după ce ieșise din cimitir îi veni ideea că poate soțul lui Lessie, bătrânul mormon, pusese trandafirul acolo.

Când Serena se apropie de Eldorado, auzi de departe muzica lui Timothy și văzu lumina caldă prin ceața densă. Se bucura că ajunsese acasă. Plimbarea se pare că fusese puțin prea lungă pentru ea. Mergea greu când se apropie de ușa dublă.

Un fior o trecu când intră în bar. Erau puțini clienți având în vedere ora înaintată. Dar undeva în alt bar se spunea că e o atracție senzațională, haremul unui sultan.

Pearlie stătea la bar. Se întoarse spre Serena, cu o privire răutăcioasă. Era îmbrăcată toată în negru și îi blocă drumul Serenei, când aceasta vru să urce scările.

-Unde mergi?

-În camera mea.

Serena nu lăasă să se vadă cât de speriată era.

-Nu ai nici o cameră aici, zise Pearlie batjocoritor.

Acum nu mai ai.

-Sunt obosită, Pearlie, și nu am chef de ceartă. Te rog, fă-mi loc.

-Nu. Ți-am făcut destul loc. Nu mai ai ce căuta aici. Ward e mort și barul îmi aparține. Mi-am luat un nou partener și m-am mutat astăzi în camerele de sus. Așa că tu trebuie să dispari de aici!

-Ai auzit ceva despre Ward? Știi că... că nu se mai întoarce?

-Dacă ar fi vrut să se întoarcă, ar fi venit până acum.

Privirea lui Pearlie păru o clipă plină de disperare și ochii îi luceau umed.

-Nu a venit niciodată atât de târziu.

-Deci nu ai nici o veste de la el, zise Serena.

-De la morți nici nu ai cum să primești o veste! Și acum, pleacă! Nu vreau să te mai văd!

-Și unde să merg? Întrebă Serena și îl văzu pe Otto ridicându-se și venind spre ea.

-Nu mă interesează. Vreau să scap de tine! M-am săturat să te văd cu burta asta aici!

Fața ei era palidă de furie.

-Hei, Pearlie, ce se întâmplă? strigă unul dintre bărbații ce stăteau la o masă din apropiere.

Serena văzu că toți o priveau cu milă.

-Am preluat din nou Eldorado. Îmi aparține și arunc în stradă gunoiul vechi!

-Stai, Pearlie!

-Nu te amesteca, prietene! Vezi-ți de treaba ta. Otto! Fă ceva și dă-o afară.

-Dar...Pearlie..., zise căutătorul de aur.

Pearlie se întoarse brusc spre el.

-Ward a plecat și eu nu am nevoie de lucrurile lui. Poți să o iei tu dacă vrei. Dacă nu, mai bine nu te amesteca dacă nu vrei să-l cunoști pe Otto!

-Nu este necesar, zise Serena ridicând cu mândrie capul. Plec. Lasă-mă să-mi iau lucrurile.

Pearlie se întoarse din nou spre ea.

-Am aruncat toate lucrurile tale în geamantanul vechi, pe care oricum nu poți să-l duci acum. Poți să trimiți pe cineva după el, dar dacă în trei zile mai este aici, îl ard.

Tânărul bărbat se ridică. Otto venea rânjind spre ea. În comparație cu namila asta, tânărul părea un pitic. Ar fi luat bătaie degeaba.

-Bine, Pearlie, spuse Serena hotărâtă. Cheamă-ți paznicul înapoi. Poate ai dreptte. Am stat destul aici.

Se întoarse și puse mâna pe clanță. Încă înainte să închidă ușa auzi o voce tristă de bărbat:

-Fără pantofiorul de aur nu o să mai fie aici ce a fost.

Serena se simțea amorțită. Totul venise atât de repede. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Dar nu dorise să priceapă că Ward nu se va mai întoarce.

Oare cine era noul partener al lui Pearlie? În orice caz, îi dăduse mână liberă dacă ea se mutase imediat în camerele lui Ward. Poate Otto, ca răsplată pentru serviciile sale? Individul acesta brutal va dormi de-acum în patul în care ea stătuse cu Ward? El și Pearlie se vor amuza acolo? Nu. Pearlie nu era proastă. Nu ar da atâta

-Doctorul a spus că nu poți încerca tu singură să ai grijă de el. Ești mai slăbită decât crezi. Acum ai nevoie de liniște ca să-ți revii. Nu-ți fă probleme din cauza banilor. Totul o să se rezolve.

Ușor de zis. Dar cum să nu-și facă griji? Privi copilul după ce femeile ieșiră. Sărăcuțul. Ce se va întâmpla cu ei doi? Deja stătuse prea mult la Nathan și profitase de bunătatea lui. Dar ce va face mai târziu, când va trebui să hrănească și să crească acest copil?

Și nu semăna băiețelul cu Ward? Trebui să recunoască că nasul și bărbia erau ca ale tatălui său. Ochii însă erau ai ei.

-O să-ți spun Sean, zise ea încet. Sean Walsh. O să fii al meu și numai al meu.

Dar greșea. Copilul nu avea să poarte niciodată numele de Sean Walsh. Și nici ea nu se va mai numi Serena Walsh.

CAPITOLUL 15

Soarele deja apusese. Mary îl luase pe Sean pentru a-i da mâncare și a-l culca. Focul din cămin se stinsese. Serena se gândi, pe jumătate adormită, să sune ca cineva să vină să aducă lemne, dar și pentru asta îi lipsea puterea. Datorită soarelui de afară, zăpada se topise. Dar ea știa că este încă frig, deoarece simțea curentul de aer rece de la geam. Și aici în această cameră frumoasă, cu culori calde, era atât de plăcut. Dar Serena se schimbase foarte mult; era mult mai slabă și mai ușoară, încât nici ea nu mai credea că fusese ea aceea femeie ce umblase noaptea pe furtună. Nu trebuia să se obișnuiască prea mult cu acest lux. Trebuia să se

descurce singură în această iume, cu fiul ei. Privi lemnul care mirosea a ceară de albine ce o înconjura.

Nu, asemenea lucruri nu va mai avea mult timp. Bineînțeles că nu avea nevoie de ele, dar și le dorea pentru Sean.

Gânduri fără rost. La fel își putea dori să dea timpul înapoi, pentru a-i spune lui Ward înainte de a muri că poartă copilul său în pânțece. Oare cum ar fi reacționat? S-ar fi bucurat, s-ar fi supărat, ar fi fost mândru sau indiferent?

Cineva bătu la ușă. Ea răspunse și în cameră intră Nathan.

-Doamna Anson mi-a spus că te simți mai bine, dar am vrut să mă conving personal.

-Da, zise Serena și îi privi mirată fața obosită. Îți sunt recunoscătoare pentru îngrijirea ce mi-a fost acordată.

-Nu ai de ce, Serena. Eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru acest privilegiu. Sigur te simți mai bine?

-Cred că da.

-Eu... eu nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă ți se întâmpla ceva ție sau copilului.

-Eu sunt singura vinovată că am alergat în seara aceea prin frig, protestă Serena.

-Dacă ar fi după mine, întotdeauna ai trăi bine.

Nathan îi evită privirea și se duse să aprindă focul în cămin.

-Eu... eu sunt răspunzătoare pentru mine, Nathan. E atât de greu de înțeles?

-Dar nu este adevărat, spuse el fără să o privească.

-Nu știi... zise ea și începu să tușească.

-Nu ar trebui să vorbești, spuse Nathan. Și știi că eu nu ar trebui să te neliniștesc acum. Dar trebuie să-ți spun ceva în legătură cu asta. Nu, nu mă întrerupe. Trebuie neapărat să știi.

Serena tăcu, auzindu-i vocea hotărâtă. El se apropie de pat.

-Nu te-am adus aici doar pentru că sunt bun la suflet, Serena, ci pentru că de mult visez să te am aici. Mă gândeam că, dacă ești aici, nu ai putea să mai pleci înainte ca eu să-ți vorbesc, să te câștig pentru mine, să vă răsfăț, pe tine și pe copii. Dacă asta nu funcționa, vroiam chiar să-ți propun o afacere: compania ta pentru banii mei. Și atunci te-ai îmbolnăvit. Deodată se părea că-mi vei scăpa într-un cu totul alt mod decât îmi imaginam. Doctorul mi-a spus că nu ești foarte rezistentă. După părerea lui, puteai să naști în orice clipă. Deci m-am hotărât să încerc totul.

Dacă aveam să câștig, tu și copilul tău îmi veți aparține toată viața, dacă pierdeam, tu tot îmi aparțineai, chiar și numai cu numele.

Ea îl privi surprinsă și Nathan continuă.

-Ai înțeles. Am adus un preot. I-am spus că tu vrei să devii soția mea, dar ești prea bolnavă ca să-ți mai amintești. El m-a crezut după ce i-am dat o sumă mare de bani. Ceremonia a avut loc în camera asta. Doamna Anson și fiica ei au fost martori. Îmi pare rău, Serena, dar acum ești doamna Nathan Benedict. Nu îmi retrag cuvintele. Nu asta îmi pare rău, ci modul în care s-a întâmplat.

-Este imposibil, șopti ea.

-Nu. Pentru că tu nu erai în stare, doamna Anson te-a ajutat să semnezi. Certificatul de căsătorie este la primărie.

-Dar o căsnicie, Nathan? Nu era necesară, nu-i așa?

-Ba da, era necesară, pentru că știam că recunoscându-ți copilul, îmi asiguri recunoștința ta, o recunoștință ce într-o zi poate se va schimba într-un sentiment mai cald.

-Și acum, că știi adevărul?

-Nu știu. Eu simt același lucru, dar nu vreau să ne începem viața printr-un șantaj. Nu vreau recunoștință și nu vreau să te constrâng cu nimic. Te vreau pe tine și sunt mulțumit cu ce îmi vei da. Nu vreau să te oblig să-mi dai ceva ce nu poți. Și jur că niciodată nu se va întâmpla acest lucru.

Aceasta era o ofertă foarte bună pe care orice femeie ar fi acceptat-o imediat. Nathan era un bărbat care arăta bine și era un gentleman. Era drăguț și binevoitor, mărinimos și bogat. Cei mai mulți bărbați ar fi pomit de la ideea că ar fi salvat-o iuând-o de nevastă, ca să nu mai vorbim de acesta care era visul tuturor femeilor necăsătorite din ținut.

De ce simțea Serena această neliniște, ca și cum s-ar ascunde mai multe în spatele acestui lucru decât aflase ea? Având în vedere modul cum avusese loc căsătoria, era normal să nu se simtă bine. În final zise:

-Oricare ar fi motivele pentru care ai făcut-o ... i-ai dat fiului meu un nume, un nume de care poate fi mândru. Îți mulțumesc pentru asta.

-Ți-am dat și ție ceva. Îți amintești?

-Nu, nu cred.

-E probabil, din moment ce nu-ți amintești nici ceremonia.

El zâmbi nesigur. Apoi se ridică, băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuță îmbrăcată în catifea roșie. Se așeză lângă Serena pe pat și deschise cutiuța.

Un safir imens, înconjurat de diamante se afla înăuntru și strălucea într-un foc albastru.

-Este minunat, zise Serena surprinsă.

-M-am gândit că ți se potrivește.

Nathan luă inelul și îl puse pe degetul mâinii stângi.

-Oh, Nathan, nu pot să accept așa ceva, îl contrazise Serena și încercă să-și tragă mâna înapoi.

El nu îi dădu drumul.

-Deja ai făcut-o. Eu doar îți dau înapoi ceva ce îți aparține. Ți-am dat acest inel când te-am luat de nevastă. L-am cumpărat de mult timp, sperând că voi avea ocazia să ți-l dau. Acum îl luasem înapoi doar pentru că slăbiseși atât de mult săptămâna trecută încât îl puteai pierde. Doamna Anson l-a găsit în pat și mi l-a dat.

-Asta nu schimbă nimic, începu Serena, dar tusea o făcu să tacă.

Nathan se ridică.

-Nu trebuia să te las să vorbești așa mult. Acum trebuie să te odihnești. Sper ca în câteva zile să te simți bine, încât să putem mânca împreună.

Serena reuși să zâmbescă. Când ei vru să plece, ea se ridică într-un cot:

-Nathan, așteaptă.

-Da, Serena?

El se întoarse spre ea.

-Lucrurile mele din Eldorado... Pearlle a spus că pot să le iau, dar a zis că le va da foc dacă nu dispar în două zile. Poți să trimiți pe cineva să vadă dacă mai există?

-O să merg eu, spuse el serios.

Serena se culcă la loc.

-Îmi pare rău că te deranjez și cu asta, zise ea cu voce răgușită. Apoi își aminti vag și adăugă: Sper că nu te-am alungat din camera ta?

-Nu, aceasta a fost camera soției mele, mai bine zis a primei soții.

Nathan zâmbi și ieși din cameră.

Serena privea ușa închisă. Doamna Nathan Benedict. Cuvintele i se păreau ireale. Nu putea să fie așa și totuși era adevărat. Privi inelul, simbolul unei legături mistice.

El însemna sfârșitul grijilor, răspunsul rugăciunilor ei. De ce nu era fericită de asta? Și ce se întâmplase cu iubita lui? se întrebă Serena gânditoare.

Răspunsul se lăasă așteptat. Nathan o vizita des, dar nu stătea mult și încerca să mențină discuțiile pe subiecte nepersonale. Vorbeau despre sănătatea ei și despre Sean.

Îi aduse tot ce mai rămăsese din lucrurile ei, bijuteriile, câteva cărți și pistolul pe care el îl făcuse cadou. Restul căzuse pradă flăcărilor, și rochia mamei ei, împreună cu pantofii cu toc auriu. Nu, spusese Nathan, nu fusese o problemă să primească aceste lucruri de la Pearlle.

În timp ce el se relaxa în compania ei, vorbea mai mult pentru a o scuti de vorbitul ce o obosea, gândi Serena. Îi povestea ce se întâmpla în oraș și de greutatea de la mină. Muncitorii se luptau pentru ajutor de bătrânețe și pentru o lege care să interzică munca copiilor în mină. Existau și accidente, de exemplu la ciocanul cu aburi, numit "văduvitorul", cu care se desprindea minereul. Și filonul de aur îi făcea probleme, deoarece își schimba tot timpul neprevăzut direcția și câteodată nici nu mai putea fi găsit.

Nathan însuși era de acord să îmbunătățească condițiile de lucru ale muncitorilor. În ultima vreme introdusese ziua de lucru de 8 ore, în timp ce ceilalți proprietari pledau pentru cea de 9 ore. Acum fronturile erau tensionate, mai ales între cei din Cripple Creek, care erau de partea muncitorilor și cei din Colorado Springs, care majoritatea erau proprietari. Din cauza acestei situații, Nathan, și el proprietar, nu putea să facă tot ce dorea.

-E groaznic că băieței mici lucrează în mine, zise Serena. Arată ca niște bărbați pitici, ca niște copii bătrâni. Fețele lor arată ca și cum nu ar ști să mai zâmbească. Nu pot să suport gândul că Sean va trebui într-o zi să meargă în mine, închis sub pământ și departe de lumina soarelui.

-Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, spuse imediat Nathan. Nu va trebui să meargă niciodată acolo, decât dacă dorește.

-Ce vrei să spui? Întrebă Serena.

-În testament, Sean este moștenitorul meu. Nu am rude care să merite vreun bănuț, chiar dacă mai apare din când în când câte un văr. Și dacă eu - noi - vom avea într-o zi propriii copii, acest lucru nu va schimba nimic. Sean va avea aceleași drepturi ca și copiii noștri.

El nu o privea, ca și cum nu ar fi vrut să-i vadă reacția.

-Nu știi ce să spun, zise Serena.

-Nu trebuie să spui nimic. Este doar o măsură de prevedere și nu te obligă cu nimic.

Ea îi era recunoscătoare pentru aceste ultime cuvinte, deși se simțea impresionată de gestul lui. În comparație cu Ward, Nathan nu era o personalitate foarte puternică, dar în felul lui calm de a fi se ghicea puterea, pe care Serena o simțea ca amenințătoare.

Cu timpul Serena își reveni. Se așeză pe un scaun lângă geam și privea cum zilele se preschimbau în seri întunecate. Lângă cămin așezară un balansoar și pătuțul pentru copii, iar Serena îl ținea mereu în brațe și o chema pe Mary doar când lui Sean îi era foame. Odată cu puterea îi reveni și pofta de mâncare. De aceea se bucură mult că bucătarul lui Nathan era un francez din New Orleans, care îi gătea toate mâncărurile preferate. Nathan se bucură și căzu pe gânduri, când ea povesti că ar mânca supă de pește și stridii, ca în New Orleans. O săptămână mai târziu, apăru cu tot personalul casei în camera ei și pregătiră un adevărat festin. După ce masa fusese pusă, în cameră rămaseră doar Nathan și menajera. Ea o ajută pe Serena să îmbrace o rochie și aprinse lumânările de pe masă.

Bucuroasă, Serena se așeză la masă când doamna Ansen servi primul fel de mâncare - stridii.

-Unde le-ai găsit, acum în acest anotimp?

El zâmbi.

-Le-a adus un tren special. Poți să găsești orice, dacă ai bani și vrei neapărat.

Serena îl privi și văzu o umbră în ochii lui.

-Sunt oameni care ar nega acest lucru, zise ea cu grijă.

-Aceia, de obicei, nu au bani.

Umbră dispăru din privirea lui. Serena zâmbi și începu să mănânce. După stridii urmă nu doar supă de pește dorită, ci și multe alte bunătăți și vinuri alese.

Deși Serena nici nu putea să guste din toate, le lăudă. O impresiona cât de mult încercase Nathan să-i satisfacă toate dorințele. La sfârșitul cinei, simțea un sentiment de caldă prietenie pentru el, care se amplifică datorită vinului. Lumina lumânărilor, focul din cămin, strălucirea argintului și cristalului crea o atmosferă intimă.

-Mă bucur de săptămâna viitoare, spuse Nathan privind rochia ușor fadă a Serenei.

-De ce?

-Pentru că vine Crăciunul și am un motiv să-ți fac cadou rochii și alte lucruri, ca să nu mai trebuiască să porți hainele menajerei mele. Nu ți se potrivesc.

-Eu... mi-ar place mai mult dacă nu vei face acest lucru, spuse Serena liniștit

El zâmbi.

-Știu, dar tot o să o fac.

Nu avea sens să i se opună, asta știa deja Serena. Așa că schimbă subiectul.

-Nu pot să cred că a venit deja Crăciunul.

-Vrei un pom de Crăciun? Doamna Ansen și Dorcas îl vor împodobi. Tu nu trebuie să faci nimic.

-Nu știu, zise Serena. Fă cum vrei, ca de obicei. Nu prea sunt într-o stare de petrecere.

-De când a murit soția mea, Nora, nu am mai făcut asta. Dar acum, că am un fel de familie, mă bucur.

Anul trecut pe vremea asta Serena fusese împreună cu Ward, Consueia și Nathan în oraș.

-Ce este? Întrebă Nathan. Am spus ceva greșit?

-Nu, eu... mă gândeam la Crăciunul trecut cu Ward și Consueia. Ce mai face? S-a însănătoșit?

-După boală am trimis-o la Manitou Spring, ca să bea apă minerală de acolo. Și aerul e mai bun acolo. Se simțea foarte slăbită. Mi-a scris însă că se plictisește și cred că se va întoarce zilele următoare.

Serena zâmbi când și-o închipui pe Consuela bând apă minerală.

-Știi că o soție nu știe, de obicei, de iubita soțului ei sau cel puțin nu discută acest subiect cu el, dar Consuela este prietena mea și știu că ține foarte mult la tine. Nu vreau să o rănesc. Știe de căsătoria noastră și nu este foarte fericită de asta, dar cred că s-a obișnuit cu ideea.

-Probabil crede că te-am agățat în spatele ei. Poate că a știut de sentimentele tale pentru mine, dar sigur nu și-a închipuit că ne vom căsători.

-Ai dreptate, zise Nathan gânditor.

-Trebuie să-i fac curând o vizită.

El o privi serios.

-Crezi că este bine?

Serena se miră cât de dur îi suna vocea.

-Vreau să spun că sigur nu o să-ți faci plăcere și, în afară de asta, lumea te poate recunoaște.

-Și ce contează că lumea mă cunoaște? Nu sunt altfel decât Consuela.

-Acum ești soția mea și asta a fost scris în orice ziar din împrejurimi.

Serena îl privi.

-Și acum trebuie să mă port ca o soție respectabilă și să le întorc spatele tuturor celor pe care i-am cunoscut? Nu o să fac asta, Nathan. Te-ai căsătorit cu mine fără aprobarea mea, dar, cu siguranță, voi fi de acord dacă vrei să divorțezi.

-Nu asta am vrut să spun. Dar dacă le cunoști pe soțiile celorlalți proprietari de mine, te vei întâlni tot mai rar cu oamenii de pe Myers Avenue.

-Soțiile proprietarilor de mine nu au acceptat, din câte știu eu, niciodată pe cineva ca mine, căsătorită sau

nu. Sunt prea ocupate cu călătoriile în Europa. Nu, mersi, nu am chef să stau cu femeii care discută numai despre câți bani au soții lor.

-Ești sigură? În fond, ai savurat cina din seara asta, și aceasta a fost doar un mic exemplu pentru ce poți să obții cu bani.

-Nu mă las coruptă, Nathan! Dacă vrei să-mi arăți ce poți face cu bani, atunci folosește-i în scopuri caritabile.

-Bine, Serena. Cu ce propui să încep?

Capitularea sa bruscă o miră, dar își reveni repede.

-Tu... ai putea, cu banii care erau recompensa în cazul iui Lessie, să construiești un cămin pentru femeii care nu se pot duce altundeva, un loc în care pot mânca ceva și dormi când au nevoie. Nu o casă unde un preot să țină predici, ci un loc în care femeile se pot ajuta între ele. Mai poți să construiești un orfelinat, apoi un cămin pentru bătrâni și muncitori care s-au rănit în accidente.

-Caritate, Serena? Cei mai mulți nu vor să audă de așa ceva și cei care o acceptă, se folosesc de ea.

-Este doar parțial adevărat. Nu cu mult timp în urmă eu am avut nevoie de ajutorul tău. Fără tine aș fi murit probabil, dar cât de recunoscătoare îți sunt pentru asta, totuși nu vreau să depind mereu de tine.

-Nu, răspunse el. Și îmi pare rău de asta.

Dar cu asta subiectul nu era încă încheiat. În ziua următoare, Nathan veni la ea și îi dădu un document.

-Ce este asta? Întrebă Serena și îl privi lung înainte să înceapă să citească.

-Ceea ce tu vroiai, zise el.

Arăta ca un act de proprietate al unui teren. Când Serena văzu prețul de cumpărare, se încruntă.

-Nu înțeleg, spuse ea.

-Este terenul pentru orfelinat sau ce vrei tu să faci acolo. Ai spus că așa banii mei ar fi bine investiți.

-Dar nu am crezut că va fi așa de scump!

-Pământul este scump acum în Cripple Creek. Este pe numele tău, sper că nu ai nimic împotriva să rămână

așa. Și casa va fi construită tot în numele tău. Nu vreau să mă știe lumea ca fiind acel proprietar de mine care se ocupă de femei năpăstuite. Ar putea deveni penibil.

-Ce fel de casă?

-Muncitorii au început construcția azi dimineată. Cu echipa pe care am angajat-o, cred că va fi gata până în ianuarie.

-Oh, Nathan, zise Serena și îl privi. E minunat. Ești atât de bun.

Ca răspuns, el se aplecă deasupra ei și o sărută. Sărutul fu scurt, dar fața lui era roșie când se ridică.

-Ești atât de frumoasă! De fiecare dată când te văd, ești și mai frumoasă.

-Te rog, Nathan, ai promis...

Ea tăcu.

-E adevărat. O prostie din partea mea, zise el și zâmbi.

Doar ochii îi rămaseră întunecați.

Dar terenul fu doar primul dintre cadouri. Nathan îi aducea în fiecare zi ceva nou. Când ea protestă, el zise că asta nu înseamnă nimic.

Și în ziua următoare îi aduse un canar într-o colivie aurită. Și în următoarea un stilou din argint, o călimară și o cutie de cărți de vizită cu numele ei. Urmă o trăsură pentru doamne, albastru închis, decapotabilă. Și apoi un minunat pian.

-Dar Crăciunul e abia în câteva zile! constată Serena.

-Pentru noi Crăciunul este când vreau eu, răspunde Nathan.

Dar mai păstră cadouri și pentru dimineața de Crăciun. Serena se trezi între o mulțime de cutii, de diferite mărimi. Menajera îi aduse cafeaua la pat și îi spuse că Nathan dorea să ia micul dejun împreună cu ea, dacă se poate. Și când Serena spuse da, el apără într-un halat de casă lung, albastru închis, din satin și catifea. Serena rămase puțin surprinsă pentru că arăta la fel cu acela pe

care Serena îi purtase în seara aceea, cu multe luni în urmă în vagonul lui Nathan.

Nathan privi cutiile și luă una dintre ele.

-Oare ce este înăuntru? Întrebă el zâmbind. Mai bine o deschizi înainte de micul dejun.

Având în vedere lungimea cutiei și remarca lui Nathan, Serena bănuia ce putea fi înăuntru. Avu confirmarea când deschise cutia și scoase un halat din dantelă neagră, căptușit cu mătase neagră, pentru a ține cald. În cutie mai era și o cămașă de noapte din mătase neagră și niște papuci de casă cu toc înalt.

-Ești sigur că o femeie respectabilă poartă așa ceva? Întrebă Serena.

-Da, sunt. Bineînțeles, doar dacă are pielea și corpul necesar pentru asta. Vrei să o îmbraci? Întrebă arătând spre garderoba din colțul camerei.

Serena ezită o clipă și privi eticheta casei de modă din Paris. Nu rezistă tentației. Se schimbă în visul din mătase neagră, doamna Ansen îi perie părul și Serena realizează cât de repede te puteai obișnui cu luxul.

Când veni în cameră, Nathan se ridică încet.

-Este exact cum am sperat, spuse el cu o voce emoționată. Când văzu privirea plină de îndoieli a Serenei, întrebă:

-Nu-ți place?

-Ba da. Dar iar trebuie să-ți mulțumesc.

-Propun să o faci doar după ce ai deschis toate cadourile, zise el serios. Și dacă nu-ți plac cuvintele de mulțumire, exprimă-ți recunoștința altfel. Cum ar fi dacă mi-ai servi cafeaua?

-De acord, spuse Serena, îi strânse mâna și se întoarse spre pat.

În cutii era același trusou în bej și roz închis. Mai descoperi o mică colecție de sticlute de parfum franțuzesc, un mic geamantan negru din piele cu sticlute argintii, trusă de unghii, perii de păr și pieptene. Urmă un gramofon și discuri, o haină de blană cu pălăria potrivită, o duzină de

mănuși din piele de diferite culori, o pătură din satin negru pentru trăsură, un evantai de operă din pene de marabu, care nu-i plăcu foarte mult Serenei, agrafe pentru păr din os și lemn și, în final, o cutie cu ultimele numere ale unei reviste de modă.

Serena gândi că asta a fost tot, dar Nathan scoase din buzunare o cutiuță îmbrăcată în catifea și i-o dădu, așa cum făcuse și cu inelul.

Înăuntru se aflau un inel cu diamante, care putea fi purtat cu safirul și un set complet de bijuterii din safir: un colier, o brățară, cercei, o broșă și chiar o diademă. Străluceau orbitor, podoabele unei regine.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Nathan zise:

-Au fost ale Katerinei cea Mare din Rusia. Acum sunt ale tale.

-Eu... sunt copleșită. E prea mult, zise ea, privind toate lucrurile primite. Nu știu ce să spun.

-Parcă făcusem o înțelegere.

Când Serena se întoarse mirată spre el, arătă spre masa cu micul dejun.

-Acum poți să-mi servești cafeaua.

La fel de dămic a fost Nathan și cu Sean și toți angajații lui, ca și cum banii nu ar conta. Copilul primi o grămadă de jucării. Femeile primiră biciclete și fuste pantalon pentru a merge pe bicicletă, haine de lână, ciorapi groși și pudre. Vizitiul primi un cal, neputându-se obișnui cu lucruri moderne, cum erau bicicletele, o haină din piele de bivol și cizme noi. Grăjdarul, aproape la fel de mult, bucătarul, la fel.

Și Nathan primi o mulțime de mici cadouri, majoritatea făcute în casă. Serena îi făcuse, cu ajutorul doamnei Ansen, un săculeț din piele pentru tutunul de pipă.

-Nu e mult, în comparație cu ce mi-ai dăruit tu, spuse Serena.

-Momentan, contează mai mult ca orice, pentru că este făcut de tine. Ți-am făcut atâtea cadouri pentru că îmi face plăcere să te văd când le despachetezi.

-Mă bucur mult pentru toate aceste lucruri frumoase și îți mulțumesc.

Serena se ridică de la masă, veni spre el și îl sărută, sub privirea mulțumită a doamnei Ansen. Nathan îi luă mâna și o strânse atât de tare, încât inelul îi tăie dureros degetele.

După masa de seară, Serena scoase gramofonul și se duse la fereastră. Pusese o piesă din "La Gioconda".

Afară, lumina lunii se ogiindea în zăpadă. Vântul șuiera printre copacii goi.

Serena simțea o neliniște intrioară, pe care însă o luă ca pe un semn al însănătoșirii. Plămânii o mai dureau puțin când inspira adânc și obosea ușor, dar tusea dispăruse. De fapt, se simțea în stare să-și ia haina și să iasă din dormitorul auriu.

Dar afară o așteptau noi greutăți. Cât timp rămânea în cameră și în pat nu trebuia să se decidă dacă rămânea în Bristlecone sau dacă încerca să se descurce singură, dacă încerca să fie soția lui Nathan și să accepte și apropierea fizică, sau dacă să-i dea cadourile înapoi, să-și ia copilul și să plece.

Îi datora atât de multe lui Nathan, poate chiar viața ei și a copilului. Îl îndrăgea pentru că avea multe calități pe care ea le admira. Nu va fi atât de rău să trăiască în acest lux, îngrijită, fără să trebuiască să miște un deget. Nu va mai fi Serena Walsh, ci soția unui bărbat bogat, slabă, dependentă, având grijă să placă, pentru ca el să nu îi întoarcă spatele. Prin asta, ea nu va deveni una din jucăriile pe care el le cumpăra? Nu acesta era sensul tuturor lucrurilor frumoase pe care i le dăruise - o plată pentru ceea ce aștepta de la ea? De această dată încerca să o mituiască pe ea, nu pe Ward, dar principiul era același.

Gândul era neplăcut, dar era mai bine să se gândească la toate aceste lucruri, înainte să le accepte.

Muzica se sfârși. Doar când se întoarse, Serena observă că Nathan intrase în cameră și oprise gramofonul.

-Vrei să o mai ascuți odată? Întrebă el.

Ea scutură din cap.

-Bine că nu te-ai culcat încă. Vreau să vorbesc cu tine.

-Da?

-M-am gândit. Ți-ar place să călătorim împreună în Europa? Am putea sta întâi câteva săptămâni în New York, apoi să plecăm în Anglia și de acolo în Franța. Acolo am merge la cei mai mari croitori și am putea cumpăra rochii, haine, tot ce îți dorești. Apoi am putea vedea Roma, Veneția, Atena sau să mergem în Austria sau Germania. Când ne întoarcem la Paris, rochiile tale o să fie gata și...

-Nathan, sună minunat, dar nu sunt sigură.

-Chiar dacă vrei să faci cumpărături la Paris, nu trebuie să porți vechituri până acolo. Am comandat la New York mai multe rochii și costume pentru tine. Credeam că o să fie gata până la Crăciun, dar au întârziat. Dar în câteva zile or să ajungă aici.

Serena nu suportă să-l privească, să vadă entuziasmul cu care își expunea planurile, pentru că ceea ce simțea ea era milă.

Serena se întoarse din nou spre fereastră și spuse:

-Îți amintești când i-ai oferit lui Ward o parte din minele tale - și alte lucruri ca el să mi te lase ție?

Trecură câteva clipe până el răspunse:

-Știi?

-Ward mi-a povestit. A spus că eu trebuie să am ocazia să accept sau nu oferta, deoarece și eu aveam de câștigat în afacerea aceea.

-Și tu ai refuzat?

-Da. Știi, eu l-am iubit pe Ward, chiar dacă atunci nu știam încă. Dar, mai ales, nu vroiam să fiu tratată ca un

animal sau ca un drept de exploatare, înțelegi ce vreau să spun?

-Adică? Tu crezi că acum încerc încă odată același lucru?

Ea se întoarse și îl privi.

-Vrei să negi acest lucru? În afară de faptul că îți place să faci cadouri, ceea ce nu pot să contest, nu încerci să mă impresionezi cu toate aceste lucruri pe care mi le dăruiești și pe care le poți face, pentru a-mi oferi mie o viață interesantă, luxoasă și comodă?

-Dacă este așa, am impresia că nu am foarte mult succes, zise el.

-Nu sunt așa sigură, spuse ea zâmbind nesigur. Dar aș vrea să mă decid, fără să fiu influențată de aceste lucruri.

-Înțeleg și o să încerc să-ți respect dorința, chiar dacă o să-mi fie greu. Rochiile care vor sosi, vor fi ultimul meu cadou. Sper că le accepți?

Serena dădu afirmativ din cap.

-Nu am vrut să te rănesc sau să par nerecunoscătoare. Și dacă am fost nedreaptă, îmi cer scuze.

-Nu, eu ar trebui să-ți cer scuze. Nu știam că l-ai iubit pe Ward. Pearlle mi-a spus că el te-a obligat, mai mult sau mai puțin. În afară de asta, nu m-am gândit că îți va spune despre oferta mea. Înțeleg că te-ai simțit jignită.

-Cred că pentru Ward a fost un fel de test, deoarece avea impresia că eu sunt în căutarea unui soț bogat. Vroia să vadă cât de mult mă interesa.

-Și tu i-ai arătat că banii nu sunt importanți pentru tine, spuse Nathan cu o voce inexpressivă.

Serena clipi, deoarece lacrimi îi apăroră în ochi.

-Da, într-un fel.

Tăcură și Nathan o privi serios. Deodată se întoarse și se duse lângă cămin.

-Ce interesant că ai abordat acest subiect tocmai azi. Toată ziua m-am gândit la Ward.

-Ah, da?

Și ea se gândise la el, dar nu-i spusese lui Nathan.

-Mă întreb ce o să gândească când o să audă că acum ești căsătorită cu mine.

-Cum?

Serena se întoarse spre el și deveni brusc palidă.

-Este posibil. În fiecare zi poate citi în ziar anunțul, sau poate îi spune Pearlie, care oricum știe.

-Ce spui acolo? șopti Serena.

-Încerc să-ți explic, zise Nathan privind-o calm, că Ward trăiește. S-a întors acum două zile în Cripple Creek.

CAPITOLUL 16

În prima săptămână a noului an, află întreg orașul. Ziarele scriau ca și cum Ward ar fi înviat din morți. Se aflase undeva la sud-vest de South Park, când calul se împiedicase și căzuse cu călăreț cu tot. Ward își rupsesse piciorul și își luxase umărul, dar mai ales făcuse o comoție cerebrală. Dacă nu l-ar fi găsit un grup de indieni, cu siguranță ar fi murit. Indienii îl luaseră cu ei, sus în munți și îi îngrijiseră. Deoarece părăsiseră rezervația fără permis, atunci când îl găsiseră pe Ward nu doriseră să se știe că el se află acolo.

Deci nu transmiseseră mai departe mesajul lui. Dar Ward oricum își revenise abia spre sfârșitul verii, amintindu-și unde era și ce se întâmplase. Abia la

Începutul iernii fusese în stare să călărească din nou. Îl convinsese pe șeful tribului să-i dea un cal, cu care se întorsese în sfârșit.

Serena deveni, pe zi ce trecea, tot mai neliniștită, oscilând între dezorientare și oboseală interioară. Se obișnuia, atunci când Nathan nu era acasă, să iasă din camera ei și să se plimbe prin încăperile imensei case. Dorcas, fiica doamnei Ansen, o fată puțin retardată dar drăguță, se speria mereu și țipa când o întâlnea pe Serena în rochiile ei lungi, albe. Chiar și doamna Ansen o certa și fu foarte supărată când o găsi în camera de lucru a lui Nathan, uitându-se la tablouri.

Casa era imensă, asta era clar. Intrarea principală nu se afla la mijloc, ci la un capăt. Se putea intra atât de pe alee, cât și prin intermediul unei scări ce urca din grădina. Mai multe balansoare erau pe terasa lungă, din lemn. În lunile de vară era, cu siguranță, frumos să stai aici, dar acum era frig, iar zăpada făcea podeaua de lemn alunecoasă. Același lucru era valabil și pentru căsuța de vară din grădina, care era amplasată în apropierea unui râuleț.

Din holul de la intrare, o scară urca în partea stângă, în etajul superior și chiar sub ea se afla camera de lucru a lui Nathan. În camera din turn exista o bibliotecă bogată, ale cărei rafturi, până la tavan, erau ticsite cu volume îmbrăcate în piele.

Tot din camera de lucru se ajungea în camera de zi, o încăpere cu perdele de culoarea muștarului și o masă neagră din lemn de nuc. Deasupra căminului din marmură neagră atârna un tablou cu fazani, ce păreau aproape vii. Din această cameră se intra într-o alta, în care se ținea mâncarea caldă, înainte de a fi servită, și vasele. Dedesubt se află bucătăria și spălătoria.

Din camera de zi se putea ajunge și în salon, o cameră foarte formal amenajată, a căror perdele verzi-aurii erau tot timpul trase. Urma o încăpere destinată doamnei casei. Aici fusese pus pianul pe care Nathan îi dăruise și

trusa de cusut. În camera mai era un birou micuț, un scaun și mai multe etajere pline cu tot felul de obiecte: figurine, scoici, tabachere, statuete din fildeș. Toate acestea dădeau impresia că încăperea este strămtă și apăsătoare, deși era drăguț decorată, cu perdelele albe-aurii și motivele florale de pe tapieria mobilei.

La etajul întâi existau 5 dormitoare, fiecare cu baia lui și un etaj mai sus camerele servitoarelor, cu o baie la fiecare capăt al holului. Tot sus, era o cameră plină cu tot felul de cutii, mobile și o încăpere pentru lenjerie.

Servitorii lui Nathan nu dormeau în casă.

Vizitul avea camera lui deasupra grajdului, iar bucătarul locuia în propria lui căsuță din spatele instalației frigorifice. Lângă ea se afla fântâna și o magazie în care se afla instalația de iluminat a casei.

Doar în decembrie, cu un an în urmă, linia feroviară existentă fusese extinsă și Cripple Creek racordat astfel la linia principă Midland Terminal. Prin acest lucru, circulația trăsurilor pe strada din Bristlecone fusese redusă. Totuși, se mai auzeau căruțe și tropote de cai, când trecea trăsura de aprovizionare sau se mutau noi oameni în oraș. De aceea, nici acum trăsura ce sosi nu atrase atenția decât când opri în fața casei.

Serena stătea în camera de zi cu o carte din biblioteca lui Nathan, când auzi zgomotul. Se ridică și alergă la geam, presupunând că Nathan primește oaspeți, în timp ce doamna Ansen se duse la ușă. Urcă repede, pe scara de serviciu, în camera ei și observă abia sus că își lăsase pantofii în fața căminului.

Dar asta nu era important. Imediat bătu și doamna Ansen la ușa ei.

-A sosit croitoreasa din New York, doamnă, spuse ea formal. Unde să-i spun vizitiului să ducă bagajul?

-Bagaj? Te referi la rochiile pe care le-a comandat domnul Benedict? În nici un caz aici. Poate într-unul din celelalte dormitoare?

-O idee bună, doamnă. Camera roșie se poate transforma temporar în croitorie. Doamna unde va locui cât va sta la noi?

Expresia "doamnă" în acest context era decisivă.

-Poate ar trebui să doarmă tot în camera roșie și nu la etajul doi. Ce zici?

-Este o idee foarte bună, spuse menajera și zâmbi. O trimit sus la dumneavoastră? Așteaptă jos în hol.

Asta explica totul. Din hoi, discuția lor se putea auzi și menajera dorea să arate că aici este vorba de o casă respectabilă. Poziția mai ridicată a croitoresei era evidentă din faptul că aștepta în hol și nu afară, dar totuși nu chiar în salon, ca oaspeții.

-Cum o cheamă? Întrebă Serena.

-Mademoiselle Dominic de Buys, spuse menajera cu o pronunție groaznică.

Serena zâmbi.

-Da, vreau să o văd pe mademoiselle de Buys.

Serena se înțelese excelent cu croitoreasa. Deși își adăugase acel titlu numelui, domnișoara era o croitoreasă simplă, dar bună, care mergea la domiciliul clienților.

În acest caz, aflat cam departe de salonul din New York. Dar mademoiselle mai fusese în ocazii asemănătoare în Denver și alte orașe.

În timp ce discutară în engleză și franceză, timpul trecu repede, probând toate hainele: rochiile de zi, rochiile de călărie și de alte ocazii, pălăriile potrivite și alte lucruri. Fusese adusă și lenjeria de corp, halate, corsete în diferite culori și pantalonașii scurți, ce erau acum la modă în Franța, ciorapi de mătase, cămășuțe subțiri și chiar batiste cu dantelă. Se gândiseră la tot.

-Cum a reușit domnul Benedict să comande totul de aici? Întrebă Serena.

-În telegramă ne-a spus să ne gândim la tot de ceea ce are nevoie o doamnă, culorile și mărimea aproximativă. Eanii nu au nici o importanță.

Domnișoara zâmbi.

-Când sunt adăugate aceste cuvinte, toate acestea nu mai sunt o problemă.

După cinci zile, mademoiselle de Buys plecă cu un bacșiș gras. Și Serena era din nou singură. Menajul mergea perfect și fără ea. Doamna Ansen se obișnuise să aibă grijă de toate cele necesare și cât timp Serena nu era încă decisă dacă rămâne sau nu doamna Benedict, nu dorea să se amestece. Dacă rămânea, avea destul timp să-și impună regulile ei.

După timpul rece și zăpadă, urmă în sfârșit din nou o zi însorită. Serena, care îl văzu pe Nathan plecând cu trăsura, își aminti de trăsura primită de la el. Stătea în grajd, lângă celelalte. Rochii avea destule acum. De ce să nu iasă la o plimbare? Cine o putea opri?

Doamna Ansen încercă s-o sfătuiască să-l aștepte mai bine pe domnul Benedict, nefiind încă destul de refăcută să plece singură. Caii, cu siguranță, îi vor crea probleme deoarece nu ieșiseră de atât de mult timp. Serena încercă să-i explice că știe să conducă o trăsură și Nathan sigur nu avea nimic de obiectat dacă ea dorea să facă ceva pe cont propriu. Pentru a o liniști pe menajeră, luă pistolul, îl încarcă și îl puse în poșetă. Deoarece acest lucru părea să o neliniștească și mai mult pe doamna Ansen, Serena îi întoarse enervată spatele.

În rochia albastru-roșie, haina de blană și căciulă, Serena se simțea în stare să iasă singură. Inspiră adânc aerul curat și proaspăt, își luă mănușile negre din piele și merse la grajduri.

Grăjdarul îi aduse, fără obiecții, trăsura și îi înhămă caii. Apoi o ajută să urce și îi puse nelăcomător hățurile în mână. Serena îi mulțumi.

Decuplă frâna și mână ușor cei doi cai suri. Ieși pe poartă în stradă, astfel încât, de ambele părți, între poartă și trăsură distanța era aceeași.

Deci nu uitase nimic. Caii încercau să-i smulgă hățurile, dar se descurcă bine.

În timp ce se îmbrăcase, hotărâse unde vroia să meargă. Dorea să arunce o privire la progresele ce le făcuseră muncitorii cu construcția casei pentru femei.

După cum spunea Nathan, trebuia curând să fie gata. Nathan îi povestise amănunțit totul și acceptase chiar câteva schimbări din partea ei, dar Serena ar fi vrut să vadă totul. Îi era recunoscătoare pentru îngrijirea ce o primise cât fusese bolnavă, dar acum se simțea puțin stânjenită în libertatea ei. Nu mai dorea să audă mereu de la alții ce avea de făcut. Vroia să facă ce-și dorea.

Urcă un deal, trecu peste un pod, trecu al doilea deal și Cripple Creek se afla în fața ei.

Cât de mult se schimbase de când văzuse ea ultima oară orașul! Crescuse aproape cu o treime. Orașul se extindea.

Când Nathan cumpărase terenul, pe strada unde avea să fie casa pentru femei, nu exista încă nimic. Acum casa era înconjurată din ambele părți de construcții noi, din lemn verde. Și căminul fusese construit din același material, pentru că nu exista acum alt lemn. Se putea aduce unul mai de calitate, dar ar fi durat luni.

Serena opri în fața clădirii imense. Avea două etaje, o verandă și o ușă dublă. Fusese vopsită în verde și alb. Lângă ușă, pe o plăcuță de aramă scria: Casă de odihnă pentru femei.

Serena prinse hamurile și coborî. În timp ce lega caii de un tufiș, văzu cum erau săpate gropi pentru gard. Zâmbi și urcă pe verandă.

În fața ei se deschise ușa. O femeie ieși. În primul moment, Serena nu recunoscuse umbra. Apoi văzu cine era.

-Consuela!

Femeia se întoarse încet spre ea. Purta o rochie elegantă, roșu cu negru.

-Bună, Serena, zise ea cu o privire glacială.

-Eu... mă bucur să te revăd.

Serena urcă ultimele scări și se opri.

-Da, spuse Consuela și se întoarse spre cele două femei ce stăteau în ușă. Soră Elizabeth, soră Gloria, dați-mi voie să o prezint pe doamna Nathan Benedict, doamna care a înființat acest cămin. Serena, aceste două femei sunt călugărițe. Ele au fost alese pentru a se ocupa de acest cămin construit de Nathan în numele tău.

Spaniola pronunțase foarte clar și răspicat noul nume al Serenei, ca și cum ar fi trebuit să treacă peste durerea sufletească, dar pe față nu i se citise nimic. Serena le salută pe cele două femei îmbrăcate în portul negru cu alb. Se întrebă de ce nu aflase de prezența lor aici. Doar spusese clar că nu dorește nici un amestec al religiei în această casă.

-Probabil ești puțin nedumerită, constată prima călugăriță. Intră, draga mea, și o să-ți explicăm cum am ajuns aici. Îți putem chiar oferi un ceai.

Se întoarse spre Consuela.

-Tu nu dorești o ceașcă cu ceai, draga mea?

-Nu, mulțumesc. Eu trebuie să plec.

Consueia se întoarse spre trepte.

Chiar vroia să plece, așa pur și simplu. Serena nu se lăsă intimidată de acest lucru și rămase pe loc, blocându-i drumul.

-Sunt o grămadă de lucruri despre care trebuie să discutăm. M-aș bucura dacă m-ai vizita curând.

-În Bristlecone?

Mirarea din vocea femeii se auzi clar. Serena o privi.

-Da, exact.

-Nu o să-i placă lui Nathan.

-Momentan, acest lucru nu are nici o legătură cu el.

Consuela lăsă capul într-o parte și, pentru prima oară, apărură o lumină în ochii întunecați.

-O constatare interesantă. Cred că trebuie să aflăm mai multe, în caz că invitația ta este serioasă.

-Bineînțeles că este.

-Atunci o să-mi anunț vizita înainte.

Consueia refuză și a doua invitație la ceai și plecă.

Serena auzi doar după câteva clipe ce spuneau călugărițele. Deveni atentă doar când observă în camera copiilor o saltea pe care dormeau doi bebeluși.

-Mama fetiței a venit la noi acum trei zile, când tâmplarii încă mai lucrau. Bărbații i-au cerut sfatul domnului Benedict. Dânsul auzise de problemele noastre. Noi am venit în Cripple Creek pentru a servi bisericii, dar nu am găsit adăpost deoarece există o casă doar pentru preot. Am stat la hotel, așteptând bani pentru construcția unei case. Atunci domnul Benedict ne-a chemat și ne-a rugat să avem grijă de femeia aceea. A născut copilul în această cameră, cu ajutorul lui Dumnezeu și al nostru.

-Și unde este acum?

-Probabil în bucătărie. A lucrat ca ajutor la bucătărie în Colorado Springs înainte de a rămâne însărcinată. Când și-a pierdut slujba, a venit aici pentru a locui la sora ei. Dar aceasta a murit săptămâna trecută de pneumonie. Bărbatul a rămas singur cu o droaie de copii. A rugat-o pe tânăra femeie să se căsătorească cu el și, când ea l-a refuzat, a devenit violent. Ea auzise de această casă și a venit aici. Cred că va fi o bucătăreasă excelentă.

-Vezi, draga mea, continuă sora Gloria, și noi suntem femei care avem nevoie de ajutor, ca toate celelalte. Dar pot să spun că ne-ar face mare plăcere să rămânem aici și să ne ocupăm de sufletele sărmăne ce vin aici, bineînțeles dacă este de acord biserica.

Serena se gândise să angajeze o menajeră care să se ocupe de mâncare și curățenie. Nu se așteptase să apară atât de curând și copii aici. Dar din moment ce erau, trebuiau îngrijiți. Aceste două femei erau mai potrivite decât o menajeră, deoarece pentru slujba asta era nevoie de compasiune și asta nu putea fi cumpărată.

-Mă bucur că sunteți aici, spuse Serena, și sunt fericită că ați venit când aveam nevoie de ajutorul vostru. Dacă biserica vă dă permisiunea, discutăm despre toate

celelalte. Dar nu mi-ai povestit nimic despre celălat bebeluș.

-Ne-a fost adus ieri seară. A fost găsit într-o stradă, unde un suflet nenorocit îl născuse și îl lăsase acolo. Bine că a fost găsit repede. Dacă mai stătea o oră în frig, ar fi fost prea târziu.

Ceea ce vroia să spună pe ocolite călugărița era că mama copilului îl abandonase și îl lăsase să moară. Ce femeie putea face așa ceva? se întrebă Serena. În ce mediu trăia, în care rușinea de a avea un copil nelegitim era mai mare decât chinul îndurat pentru moartea copilului?

Serena scoase un creion din geantă și făcu o listă cu lucrurile ce mai erau necesare, începând cu mobila, pentru că ele stăteau acum pe o improvizație din scânduri.

Promise să se ocupe imediat de toate și plecă. Privi cu mândrie înapoi la casa construită din dorința ei și îi era recunoscătoare lui Nathan, care făcuse totul posibil.

Știa că ar fi trebuit să meargă acasă, dar o luă totuși în direcția opusă, dorind să se mai plimbe prin oraș pentru a vedea ce mai e nou.

Crezu că neliniștea cailor vine de la faptul că stătuseră mult timp în grajd, dar deodată simți și ea mirosul de fum și văzu norul negru de la marginea orașului. Ținu caii pe loc când se auzi prima împușcătură ce anunța incendiul. La a treia împușcătură, străzile erau deja pline de oameni.

-Unde sunt pompierii? Când sunt concursuri, apar primii, acum când e nevoie de ei se mișcă încet! zise o femeie.

-Poate ar trebui să mergem la cisternă. Acolo am fi în siguranță! spuse o altă femeie.

-Întâi să vedem ce se întâmplă!

Înainte ca Serena să ajungă la următoarea intersecție, oamenii se dispersară. Nu fusese decât un foc la o grămadă de gunoi. Și fumul dispăru curând. Doar

câțiva bărbați se mai aflau pe stradă și aceia o luară încet spre baruri.

Deodată, dintre ei se apropie unul. Venea alergând spre trăsură și, dintr-un salt, se urcă pe scară. Mișcarea bruscă și greutatea sperie cail și Serena încercă să-i liniștească. O singură privire fusese de ajuns să-l recunoască pe individ - nimeni nu mergea așa de greoi.

-Ah, uite cine a apărut! spuse Otto rânjind.

Era beat și respirația îi mirosea urât. Hainele arătau ca și cum ar fi dormit, zile în șir, cu ele.

-Dispari, Otto! spuse Serena pe un ton rece.

-Ce superioară ești, în trăsura și blănurile tale. Am văzut-o în fața casei pe care a construit-o soțul tău. Întregul oraș cunoaște trăsura. Am văzut-o când a sosit cu trenul.

-Ce interesant.

-De atunci mi-am zis că trebuie să vorbesc cu tine. Doar suntem prieteni vechi.

-Nu avem nimic de discutat. Dispari!

-Ah, eu nu cred. Întâi spun ce am de spus. Am nevoie de o slujbă, Serena. O slujbă ușoară, ca de exemplu încărcător într-una din minele soțului tău.

Încerca să vorbească calm, dar vocea îi suna ca un miorlăit.

-De ce? Întrebă Serena. Pearl te-a dat afară?

-Nu știi? Ward s-a întors, și-a reluat afacerile și Pearl te este la picioare. I-a dat noului ei partener chiar și banii înapoi. Ward m-a dat afară.

-Mă bucur pentru Ward.

-Ești foarte sigură pe tine pentru o târfă ce și-a născut bastardul în patul altuia. Pun pariu că aș putea să-i povestesc lucruri interesante domnului Nathan Benedict despre soția lui. Mai bine l-ai convinge să mă angajeze.

Serena îl privi rece.

-Nu poți să-i spui nimic din ce nu știe deja. Și acum pleacă dacă nu vrei să te biciuisc, cum a făcut Ward în Colorado Springs!

-Câtea! Mereu te prefaci că ești o sfântă și te culci cu jumătate din bărbații din oraș. Și bătrânul Otto nu e destul de bun? Dar lasă că-ți arăt eu ție...

Prinse hăturile. În timp ce se ținea doar cu o singură mână, Serena luă biciul și îl lovi peste față. A doua lovitură îi lăsă lui Otto o dungă roșie pe mână. El încercă să prindă fâșia din piele, dar Serena întoarse biciul și îl lovi cu mânerul din lemn în piept. Caii se zbăteau. În fața ei era o intersecție. Serena îi struni spre dreapta și trăsura luă brusc curba.

Otto își pierdu echilibrul și căzu înjurând pe strada plină de nămol. Înjură mai departe, ridicând amenințător pumnul, în timp ce trăsura se depărta.

Serena încetini caii. Noroc că nu fusese pe Myers Avenue, care era foarte circulată, dar acolo Otto sigur nu ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Deci Ward se întorsese în Eldorado. Înseamnă că Pearlîe nu avusese curajul să vândă partea lui. Serena se întrebă ce-i povestise oare despre dispariția ei. Cu siguranță nimic bun. Și Ward probabil o judeca în funcție de cele auzite.

Ce simțise el când văzuse că ea plecase? Știa că este căsătorită cu Nathan? După spusele lui Otto, probabil știa. Dar știa și că are un fiu? Însemna asta ceva pentru el?

Deși era căzută pe gânduri, Serena simți privirile ce o urmăreau când trecu pe strada principală. Amuzată de spaima ce o trăsese, privi localurile de distracții, închise la această oră. Unele dintre ele existau încă din anii '90 și lemnul caselor părea uscat ca isca. Serena se trezi închipuindu-și ce bine ar arde într-un incendiu.

Ajunsesese la Eldorado. Ușa cu sticlă colorată era închisă, iar înăuntru ardea o singură lampă. Perdelele de la etajul întâi erau pe jumătate trase, iar obloanele bordelului lui Pearlîe, închise. O femeie mătura în fața ușii, în rest nu se vedea nimeni.

Câteva străzi mai încolo, Serena opri caii. Să se întoarcă și să mai treacă odată pe Myers Avenue?

Scutură din cap. Dcar nu era o școlăriță îndrăgostită ce trecea mereu prin fața casei adoratului ei. Dacă Ward vroia să o vadă, putea să o viziteze. Și dacă nu vroia, nu avea sens să se facă de râs.

În fond, Otto spusese că toată lumea îi cunoaște noua trăsură. Și dacă Ward o văzuse și o lăsase pur și simplu să treacă?

Trecutul era mort. Mândria ei trebuia să o oprească să revină la el. Cel mai bine era să se întoarcă la Bristlecone și să încerce să fie o soție bună pentru Nathan. Va face totul ce era de așteptat de la soția unui om bogat și, cu timpul, se va uita că soțul ei o luase dintr-un bar și că fusese iubită unui jucător. Va deveni o doamnă și o mamă iubitoare și va uita tot ceea ce-și dorise vreodată. Va deveni bătrână și ofilită, până când în ziua când va fi pe patul de moarte se va întreba ce se întâmplase cu bărbatul pe care îl iubea. Unde era Ward?

Dar că momentan nu putea fi vorba de acceptare în societate, observă când întâlni trăsura unei doamne bogate în Cripple Creek. Aceasta o privi pe Serena, rochia și trăsura ei, apoi întoarse capul, fără a schița vreun gest.

Serena zâmbi amuzată. Acum vedea cât de adevărată era afirmația lui Nathan, că va fi acceptată. Ciudat, dar acest lucru nu o afecta. Poate rochia ei era puțin prea extravagantă pentru Cripple Creek. Dar Serenei îi plăcu ideea că iese în evidență.

Poate își va face chiar un stil personal din asta. Atunci ar avea toți subiect e bîrfă: femeia din Myers Avenue care impresionează cu bogăția ei.

Dar era ciudat cum banii schimbau oamenii. Dar poate era ca și cu alcoolul: scotea la suprafață lucruri care existau dinainte.

Serena obosise. Plimbarea fusese totuși puțin prea iungă pentru ea. Soarele încălzea aerul și i se făcu cald în haina de blană. Ținu hățurile cu o mână și își scoase haina. Și caii obosiseră, pentru că în acest timp își continuau nestruniți drumul spre Bristlecone.

Trăsura trecu peste un pod și urcă un deal. De sus, Serena vedea deja casa profilându-se în depărtare. În câteva minute va ajunge acasă.

Deodată auzi pe lângă tropotul cailor ei un alt zgomot ce se apropia din spate. Era un cal în galop, lucru neobișnuit în această zonă, deoarece călăreții își protejau caii pentru a putea urca dealurile și munții ce urmau.

Serena se uită la bărbatul ce trecu pe lângă trăsură. Apoi se ridică brusc. Dar înainte să poată reacționa, Otto Bruin ajunsese în fața cailor ei și îi opri.

Fața lui urâtă era plină de triumf. Serena băgă mâna în poșetă unde se afla pistolul, enervându-se pe mânușile ce o incomodau.

-Ce îți închipui tu?

-Cum ar fi dacă ai coborî din trăsură? mârâi ei.
Imediat!

Serena încercă să deschidă poșeta, dar nu reuși.

-Nu o să cobor. Ești nebun!

-Dacă nu te miști imediat, o să tai gâtul cailor tăi cu acest cuțit și atunci nu mai trebuie să-i țin și pot veni eu să te dau jos.

Serena văzu cum scoate un cuțit din buzunar și îl puse unuia dintre cai la gât. Sângele începu să curgă peste blana gri. Animalul se zbătu, dar Otto îl ținu pe loc..

-Nu! strigă Serena speriată. Cobor acum.

Dădu pătura deoparte și sări jos, strângând în continuare la piept poșeta.

-Ai ales bine. E greu de găsit un cal bun.

-Scutește-mă de glumele tale. Ce vrei?

Otto descălecă, luă o piatră mare și o puse pe hățuri, iar calul lui îl lăsă liber. Veni spre ea.

-Nathan Benedict o să te tragă ia răspundere pentru ceea ce faci, îl amenință Serena și făcu un pas înapoi. În sfârșit reuși să deschidă poșeta.

-Până o să poți să-i povestești, eu mi-am luat ce am vrut și am dispărut de mult. De mult aștept clipa asta și acum nu mă poate opri nimeni!

O prinse cu putere de mâini.

-Așteaptă! Îl rugă Serena părând înspăimântată.

-Nu mai aștept, mărâi el și o luă în brațe. Respirația lui urât mirositoare îi atinse fața, buzele ca de cauciuc alunecară peste obrajii ei. Serena încercă să scape din strânsoare.

-Așteaptă, zise ea respirând greu. Îți dau tot ce vrei, bijuterii, bani...

-Nu vreau bani, mormăi el, vreau să te văd goală, vreau...

Mai spuse ceva, dar Serena nu-l auzi.

-Am bani... zise ea și băgă mâna în poșetă.

Degetele-i atinseră pistolul. Otto o strânse și mai tare la piept, iar în spatele ei era trăsura, de care se lovea ritmic pentru că Otto se freca de ea.

Îi puse mâna pe piept și strânse.

-Acolo, în iarbă, zise el scurt.

-Bine, bine, șopti Serena cu ochii închiși.

Când Otto slăbi puțin strânsoarea, ea prinse pistolul, trase siguranța și, fără a-l scoate din poșetă, îl puse la piept și apăsă pe trăgaci.

Pistolul se descarcă și ecoul împușcături răsună din pădure. Otto căzu pe spate, lovit parcă de pumnul unui uriaș. O pată roșie apărură pe cămașa lui și pe față i se citea mirarea. Căzu cu brațele întinse, se rostogoli și rămase nemișcat, cu fața la pământ.

Caii se speriară, traseră de trăsura înainte, apoi se liniștiră. Calul lui Otto o luă la fugă și se opri puțin mai încolo tremurând.

Și Serena tremura, privind gaura din colțul poșetei, din care ieșea fum albăstrui. Mirosul de ars îi pătrunse în plămâni. Făcu câțiva pași înapoi și inspiră adânc. Apoi se duse la cai pentru a-i liniști.

Otto era la pământ și nu se mișca. Serena se uită la el. Pământul sub pieptul lui era pătat în roșu. Trebuia să facă ceva. Mângâie caii, apoi se duse la bărbatul întins pe jos.

Îngenuncha lângă el și îi puse mâna pe umăr, când auzi din nou zgomotul copitelor de cal. Ridică privirea. Ce să facă? Nathan nu o va putea salva de la acuzația de omor. Putea pleda pentru tentativă de viol, dar nu avea martori și cine ar lua în serios așa ceva la o femeie de pe Myers Avenue, mai ales că îl cunoștea pe bărbat. Cine o va crede că a fost în legitimă apărare?

Dar nu mai era timp. Călărețul venea galopând spre ea.

În timp ce se apropia, Serena se ridică. Călărețul sări din șa.

-Serena, zise Ward, ai pățit ceva?

-Nu, zise ea calmă.

El e apropiat și privi atent fața ei palidă.

-Ce s-a întâmplat?

-Otto mi-a oprit trăsura. A vrut... L-am împușcat.

-Și tu nu ești rănită?

-Nu am pățit nimic.

-Ești sigură?

Serena îl privi nervoasă.

-Da, sunt sigură!

Ward zâmbi.

-Bine. E mort sau ai ratat?

-Nu știu exact. Cred că e mort.

Vocea îi tremura.

-Să vedem, zise Ward și se aplecă spre Otto. Îl întoarse cu fața în sus.

-E mort, constată el.

Serena se întorse spre trăsura ei. Ward veni la ea.

-Nu trebuie să suferi. Cu siguranță, asta merita.

-Eu... eu nu am mai omorât pe nimeni.

-Sper! Dar dacă tot a trebuit să o faci, aici a fost locul potrivit.

Ea avu impresia că el ar vrea să o ia în brațe, dar Ward se întoarse brusc spre stradă.

-Nu mai putem sta aici, zise el cu nerăbdare. Următorul care va trece pe aici nu va crede ce s-a întâmplat.

-Cum de tu erai în apropiere?

-Te-am văzut în oraș și Otto te urmărea. Nu mi-a plăcut acest lucru și m-am hotărât să vin după voi. Aș fi ajuns mai devreme dacă grăjdarul ăla idiot nu ar fi fost plecat. Când am auzit împușcătura, am venit cât am putut de repede.

-Înțeleg. Mulțumesc că ai venit, spuse ea.

Ward se uită la trăsura strălucitoare și la blana de pe banchetă.

-Doar nu puteam lăsa soția celui mai bun prieten al meu în pericol.

Serena ridică bărbia sesizând tonul său sarcastic.

-Nathan o să-ți fie recunoscător.

-Ar trebui să fie, zise el scurt. Dar dacă te vor aresta pentru crimă, nu o să prea aibă de ce. Așa că propun să te urci în trăsura ta și să pleci acasă. Imediat!

El o privi lung, apoi inelul de pe degetul ei. Îi întoarse spatele și se duse la calul lui.

-Ce se întâmplă cu cadavrul? strigă Serena după el.

-Nu te interesează. Du-te acasă!

-Dar nu putem să-l lăsăm aici!

-Nici nu am de gând așa ceva, răspunse el și sări în șa. Dacă vrei să știi neapărat, o să-i prind calul și o să-l duc de partea cealaltă a râului. Când se va întuneca, îl voi arunca într-unul din puțurile de forare al unei mine părăsite. Până va fi găsit acolo, nimeni nu o să se mai gândească la tine. Și acum pleacă!

-Da. Eu... mulțumesc, Ward.

Repede și fără să-l privească urcă în trăsură.

El se apropie cu calul și zise:

-Lasă cuvintele, Serena, nu am nevoie de ele.

Prefer o recompensă mai substanțială.

-Ce vrei să spui? zise ea și inspiră adânc.

Ward nu răspunse. O salută și pomi spre calul lui Otto, ce se oprise mai încolo.

Serena luă hățurile, le strânse în mâini și pomi. Soarele ieși de după nori și vântul îi răcori fața înroșită. Serena nu mai tremura, supărarea luase locul fricii.

Înainte de următoarea curbă privi înapoi. Otto stătea nemișcat pe jos, iar Ward se uita după ea.

gianninajollhys

CAPITOLUL 17

Masa de seară dură îngrozitor de mult. Doamna Ansen servi cina în sufragerie. Serena ar fi preferat să mănânce în camera ei, ca de obicei, dar nu spuse nimic, pentru a nu provoca întrebări neplăcute. Căci pentru aceasta existau destule motive. Serena nu mâncase nimic și se retrăsese repede la ea în cameră. Nu reușise să doarmă, imaginea lui Otto mort nu voia să-i iasă din minte. Iar acum doamna Ansen se străduia din răspuțeri s-o determine pe Serena să mănânce.

-Nu vă place mîncarea? Să vă aduc altceva din bucătărie? Întrebă doamna Anson îngrijorată.

Nathan își ridică privirea.

-Nu te simți bine, Serena? Sper că nu te-ai suprasolicitat azi dimineață.

-Nu, mi-e bine. Dar poate că a fost într-adevăr prea mult.

Era mai bine să facă această confesiune, pentru a evita alte întrebări. Doamna Anson dispăru mulțumită, căci Nathan observase în sfârșit starea soției sale.

-Ar fi trebuit să-mi spui că vrei să ieși. Te-aș fi însoțit cu plăcere.

-Desigur, Nathan. Dar n-a fost decât o toană, nimic mai mult.

-Poate că pe viitor ar trebui să iei pe cineva cu tine. Serena îl privi mult timp.

-Nu-i nevoie.

-Eu nu sunt chiar atât de sigur. Mi s-a spus că unul dintre cai a fost rănit la gât. Dar rana se va vindeca.

-Mă bucur că se va face bine. Zău că nu-mi pot explica cum s-a întâmplat, spuse Serena cu ochii în farfurie. Probabil în timpul alarmei. Erau deodată atât de mulți oameni pe stradă.

-Am auzit și eu împușcăturile, spuse Nathan și încuviință din cap. Însă voiam să spun că cineva care face un asemenea lucru unui cal, probabil că va constitui un pericol și pentru o femeie singură.

-Înțeleg. Dar îmi place mult să fiu independentă.

Nathan dori să spună ceva, dar se răzgândi. Știa foarte bine cât de puțin spațiu de libertate îi lăsase Ward Serenei. În cele din urmă spuse:

-Mi-aș dori să-mi urmezi sfatul, Serena, doar de dragul siguranței tale, nu pentru că sunt eu posesiv.

-Ești sigur că posesivitatea ta nu joacă nici un rol?

Ceva o determina să-l contrazică. Ridică paharul de pe masă cu mâna tremurândă.

Ce-ar spune Nathan dacă ar ști că ea l-a ucis pe Otto? Va reacționa oare la fel ca și Ward? Sau va pleda pentru o anchetă a poliției? Deci Serena tăcu. Știa că Nathan ținea, cel puțin la suprafață, în a-și orândui viața

conform așteptărilor cunoscuților. Poate că s-ar duce la șerif și se va plânge despre străzile nesigure. Iar consecințele ar fi aceleași: întrebări, penibilități, pericolul de a fi acuzată. Nu, nu-i putea povesti.

-Nu înțeleg exact la ce te-ai referit cu întrebarea asta, spuse Nathan.

-Aș vrea să știu dacă nu te preocupă mai mult gura lumii decât siguranța mea.

-E absurd!

-Zău? N-aș fi chiar atât de sigură. În dimineața aceasta mi s-a dat de înțeles că e foarte puțin probabil ca doamnele societății din Cripple Creek să mă accepte, indiferent de comportamentul meu.

-Ce vrei să spui? Întrebă Nathan încruntându-se.

Serena îi povesti despre femeia din trăsură.

-Dar asta nu-i un motiv să te îndoiești de mine, răspunse Nathan.

-Tu faci parte dintre ei, iar eu sunt o intrusă. Și așa va fi mereu.

Spre disperarea ei, Serena simți cum îi dau lacrimile.

-Serena! strigă Nathan, puse șervetul deoparte și veni de partea mesei unde stătea ea. N-am știut că treaba asta te afectează atât de tare. Îți promit că totul se va schimba, chiar dacă nu de pe o zi pe alta. Lasă-ie camenilor puțin timp, ca să te poată cunoaște și îndrăgi. Într-un an ai să devii cu siguranță răsfățata celor din Cripple Creek.

Nathan se aplecă peste scaunul ei, îi puse o mână pe umăr și o mângâie pe gât cu degetul mare. Serena îi aruncă o privire fugară.

-Desigur, ai dreptate. Cred... cred că sunt puțin cam irascibilă astăzi.

-E de înțeles. Ai fost mult timp bolnavă și azi te-ai suprasolicitat. Trebuie să ne ocupăm mai mult de tine.

-Cum poți să spui una ca asta? N-am fost în viața mea atât de răsfățată ca aici.

Serena se strădui să zâmbească și să dea glasului ei o notă de veselie.

-Știi foarte bine că aș face mult mai multe pentru tine.

-Nathan, te rog, spuse Serena auzindu-i glasul devenind mai gros.

Presiunea degetelor pe umerii ei se amplifică.

-Știi doar cât de mult te doresc. N-am făcut niciodată o taină din asta. Am promis că n-am să te zoresc, dar situația s-a schimbat.

Se referea la reîntoarcerea lui Ward.

-Nu... de fapt, nu, răspunse Serena.

-Nu-s prost, Serena. Azi dimineață ai plecat în oraș și acum ești cu nervii la pământ. Motivul nu-i greu de ghicit.

-N-am plecat în oraș ca să mă întâlnesc cu Ward, dacă la asta te referi.

Până aici afirmația era adevărată.

-Mi-e indiferent dacă ești atât de răvășită din cauză că l-ai întâlnit sau nu. Dar e limpede că încă înseamnă foarte mult pentru tine, că încă te tulbură profund. Cea mai bună soluție ar fi să plecăm de aici. Eu am o treabă la New York și o să fiu probabil plecat câteva săptămâni. Doctorul a spus că te-ai însănătoșit. Vreau să mă însoțești, Serena.

Ward n-o rugase niciodată să-l însoțească. Lui îi fusese mai important faptul de a demonstra că se descurcă și fără ea.

-Nu știu, Nathan, spuse ea încet.

-Vom călători în liniște cu vagonul meu, nimeni nu ne va deranja...

Serena se ridică atât de brusc, încât vărsă vinul pe masă. Zări lichidul roșu imprimându-se în fața de masă și i se făcu rău. Exact ca sângele în pământ în dimineața aceasta, ca sângele în lenjeria patului în acea primă noapte din vagonul lui Nathan.

-Serena! spuse Nathan cu durere în privire, privire care demonstra că și el se gândea la aceeași noapte, la femeia cu care fusese Ward atunci și care locuise apoi deasupra lui Eldorado mai mult ca oricare alta. Serena, eu...

-Nu, te rog, Nathan, spuse Serena și se depărtă de el. Nu pot, zău că nu.

Și dispăru.

Focul ardea încă în căminul din camera ei. Serena Ingenunche pe covor și întinse mâinile tremurânde spre foc.

Bietul Nathan. El n-avea nici o vină. Se străduise atât de mult. Își dorea să-l poată face fericit. Nu voia să-l rănească, dar momentan nu putea face altfel.

Era o ucigașă. Chiar dacă acel om meritase să moară, ea tot era o ucigașă, îi luase viața. În timp ce se gândea la Otto și la cum o urmărise, Serena încercă să se convingă pe sine că Otto nu a fost mai mult decât un animal, că a fost poate asasinul femeii din Myers Avenue.

Cu mâinile lui mari și necruțătoare, nu i-ar fi fost prea greu să strângă de gât o femeie și să o aranjeze apoi așa cum fusese ucigașul cu victimele sale. De câteva săptămâni nu se mai întâmplase nici o crimă, dar numai dacă nici de-acum încolo nu avea să se mai întâmple nici una, Serena va ști cu siguranță. Abia atunci își va găsi poate liniștea sufletească.

Liniște. Exact aceasta i-o oferise Nathan. Își dorea deodată atât de mult să-i poată accepta oferta. Dar ce căsnicie aveau să ducă? Ea nu-i putea povesti nimic, nu pentru că nu avea încredere în el, ci pentru că se temea de sentința ce va apărea pe trăsăturile lui serioase. În acest moment Serena auzi tropăit de copite afară. Se grăbi spre fereastră. Nathan stătea pe capra trăsunii, folosită de obicei când se făceau cumpărături. Mână caii la trap și dispăru în direcția Cripple Creek.

Abia a doua zi Serena știu cu exactitate încotro plecase Nathan, căci înspre seară primi o vizită. Serena

tocmai se juca cu Sean, care după ce făcuse baie era deja destul de somnoros, când doamna Anson intră în cameră.

-A venit o persoană, care vrea să vorbească cu dumneavoastră, doamnă.

O persoană. Asta nu suna bine. Serena aprobă din cap și lăsă copilul în grija lui Mary.

-Ce fel de persoană?

-O fată de stradă, dacă vreți să cunoașteți părerea mea, spuse doamna Anson roșind ușor. Arată ca o spaniolă.

-O!

Serena se întoarse.

-Condu-o înăuntru.

-Da, doamnă.

Doamna Anson părăsi camera, țepănă ca o scândură și se întoarse după câteva minute cu Consuela.

-Adu-ne, te rog, un ceai, spuse Serena amabilă doamnei Anson. Și poate și niște prăjituri.

Femeia încuvilnă din cap și dispăru din nou.

-Consuela, spuse Serena zâmbind și-i întinse mâna. Mă bucur atât de mult că ești aici. Nu eram deloc sigură dacă ai să vii.

-Nici eu, spuse Consuela. Deși mi-am dorit din totdeauna să văd cum arată casa asta pe dinăuntru.

-Dacă vrei, îți arăt, spuse Serena îndreptându-se spre ușă.

-Nu, am văzut destul, spuse Consuela iute. Unele lucruri e mai bine să nu le cunoști prea bine, și nici nu am destul timp.

-Vino și ia loc.

Serena se întoarse în fotoliul ei și-i făcu semn lui Consuela să se așeze lângă ea.

-Întâi vreau să-ți dăruiesc asta.

Consuela îi înmână un pachetel mic, învelit în hârtie maro și adăugă ușor stângace:

-Asta-i pentru copil.

-Cât de drăguț din partea ta! Vrei să-l vezi? I-am spus lui Mary să-l culce, dar dacă vrei poate să-l mai aducă o dată până jos.

-Altă dată, Serena. Astăzi n-am de gând să stau atât de mult. Sinceră să fiu, aș prefera ca Nathan să nu mă găsească aici.

-Da, înțeleg.

Serena deschise pachetul. Conținea o linguriță din argint, exact mărimea ideală pentru un copil.

-E foarte drăguță, mulțumesc, Consuela.

Consueia stătea ușor nesigură pe marginea fotoliului ei. Privirea îi alunecă peste rochia Serenei, imprimată cu viorele și peste baticul din cașmir. Ea purta negru, ca de obicei, iar deasupra cocului din spate își prinsese o mică pălărioară cu o fundă roșie.

-Ieri nici n-am putut discuta, spuse Serena și puse cadoul deoparte.

-Cum te mai simți? Ți-a trecut febra?

-Da. De fapt n-am fost chiar atât de bolnavă, precum a pretins Nathan. Erau cuvinte ciudat alese. Serena însă nu spuse nimic. Mi-am dorit adesea ca tu să nu fi fost atât de bolnavă în seara aceea. Știi la ce mă refer?

-Da, am aflat despre asta, răspunse Consueia scurt. Îmi pare rău că nu te-am anunțat dinainte că am să vin azi. M-am hotărât brusc.

-Nici nu ar fi fost nevoie, spuse Serena.

-N-am venit doar din cauza cadoului pentru copil, ci pentru ce m-a rugat Ward. Voia să-ți dau asta.

Consuela își deschise geanta, extrase un plic și i-l înmână Serenei.

-Ward?

În plic era probabil doar o foale de hârtie.

-Da.

Spaniola se ridică în picioare.

-Dar nici ăsta nu-i motivul vizitei mele.

Serena privi nedumerită de la plicul din mână spre Consuela, care se piimba prin cameră, examinând frunzele unei flori din geam.

-Dar care e?

-Nathan a fost aseară la mine. Și din cauza asta a trebuit să vin astăzi la tine, Serena, ca să aflu ce-î faci.

-Nu... nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

Consuela se întoarse brusc spre Serena.

-Ți-am mai spus eu că ai un diavol în tine, Serena, un diavol foarte periculos, pentru că tu nu știi nimic de existența lui. Dar acum trebuie să-l fi înțeles. Eu cred că diavolul acesta din tine îl omoară pe Nathan.

-Ce tot vorbești acolo, Consuela? Mă tem că nu pricep.

-Nu? Se chinuie, Serena. A fost mereu uscățiv, dar acum e numai piele și os. Îi sângerează inima, plânge din cauza ta și pe mine mă doare sufletul. De ce faci asta, de ce-l chinui? Îl lași să se apropie foarte tare de tine și apoi îl respingi. O faci pentru că te-a determinat să mergi cu el? Dacă ai vrut să te răzbuni, să știi că ai reușit. Se urăște pe sine că te-a minșit, că el a fost cauza bolii tale.

-Că m-a minșit? repetă Serena cu glas spart.

Ceasul de deasupra șemineului începu să bată încet, fiecare bătaie rupea liniștea cu glas cristalin.

-N-ai știut, spuse Consuela, după ce bătăile ceasului încetară.

-Ce? Acum poți să-mi spui.

Vocea Serenei era nenatural de calmă. Se uita palidă la cealaltă femeie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viața ei.

-Nu... nu pot, spuse Consuela încet.

-Dacă nu-mi spui tu, am să-l întreb pe Nathan.

-Nu mi-o va ierta niciodată.

-Orice-ar fi, nu va afla că o știu de la tine.

Consuela își înălță capul.

-Nu contează. Eu am să știu.

Tăcu o clipă pentru a începe apoi în propoziții sacadate.

-Nathan a fost partenerul lui Pearlle la Eldorado până să se întoarcă Ward. A făcut o înțelegere cu Pearlle, ca aceasta să te dea afară într-un anumit moment.

-Știa că am să vin la tine.

-Da. Și a angajat o soră medicală care să-mi dea laudanum. Și a ales ziua aceea, pentru că eu eram bolnavă; asta se potrivea foarte bine cu socotelile lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Serena, nu te mai uita așa la mine.

-Aș fi putut să mor. Aș fi putut să-mi pierd copilul.

Spaniola se apropie repede de fotoliul Serenei și Ingenunche alături.

-Dar nu s-a întâmplat așa. Gândește-te puțin, ia urma urmei te-a făcut soția lui și i-a dat copilului tău un nume. Te-a adus aici în calitate de stăpână a casei lui, și-a dăruit blănuri, bijuterii și o mie de alte lucruri. A făcut tot posibilul pentru a-și repara greșeala. Și a suferit enorm. Când a crezut că ai să mori, a trecut prin niște chinuri de iad. A sperat atât de mult la dragostea ta. O, Serena!

Afară se auziră pași. Doamna Anson veni cu ceaiul. Consueia se afla din nou lângă șemineu.

-Și Elder Greer al tău, spuse ea cu o falsă veselie în glas, este foarte bine văzut de doamnele din înalta societate. I-au iertat poligamia, pentru că se implică în lupta împotriva caselor de plăceri. Și sunt sigură că-i dau și mici donații, fără știrea soților lor, desigur.

Serena începu să-și revină treptat. Arătă înspre locul unde urma să fie așezată tava și se adresă din nou lui Consueia.

-Foarte interesant. A reușit să convertească pe careva până acum?

-Oarecum. A prins-o pe una dintre fete în fața colibeii sale, a pus-o să Ingenuncheze în noroi în fața lui, și-a îngropat mâinile în părul ei și s-a rugat peste ea. Spuneam că fata aproape că a înnebunit după

Întâmplarea asta, au trebuit să o țină vreo două zile la închisoare, ca să nu-și facă ceva. Apoi a venit familia ei, din nu-știu-ce regiune, și a luat-o acasă.

-Mă tem că trebuie să mă dezic în mod clar de el, explică Serena. Căci nu este nicidecum Elder Greer al "meu".

-E un ticălos nenorocit, spuse Consuela. Dacă nu e atent, o să-i facă într-o bună zi careva de petrecanie.

-N-ar fi o idee rea, răspunse Serena și luă cana de ceai în mână, în timp ce doamna Anson ieși din cameră cu o figură împietrită.

-Vrei cu zahăr, cu lapte? o întrebă Serena pe Consuela.

-Zahăr.

Serena adăugă două cubulețe de zahăr și îi oferă Consuelei cana cu ceai. Se rezemă în scaun și gustă din ceaiul fierbinte.

-Ce-ai să faci acum? întrebă Consuela și se aplecă ușor spre Serena.

-Ce-am să fac? Nimic. Ce-aș putea să fac?

-Nu fi atât de crudă, Serena. Știi ce vreau să aflu. Ai să-l ierți pe Nathan și-ai să devii soția lui, sau vrei să continui ca până acum?

-Cred că-l iubești foarte tare, spuse Serena fixând focul din sobă.

-Ce legătură are asta? Te rog, răspunde-mi.

-Nu știu. Pur și simplu nu pot să cred ce a făcut.

-Știi că a fost o înșelătorie imensă, dar a făcut-o cu bună intenție.

-A făcut-o cu bună intenție și când te-a alungat pe tine, ca să nu-i stai în cale? Și când a căutat a seară consolare la tine? Te gândești mereu la fericirea lui, dar el s-a gândit vreodată la a ta?

-El pe tine te iubește și te vrea.

-Asta nu-i vina mea, Consuela. Nu sunt răspunzătoare pentru sentimentele lui. Aș vrea să fii în locul meu. Tu ar trebui să fii soția lui, nu eu.

-Dar el pe tine te-a cerut de nevastă.

-Zău? Nu-mi aduc aminte să fi acceptat, dar probabil că am făcut-o.

-N-o poți face măcar din milă pentru el, Serena? Întrebă Consuela cu o urmă de disperare în glas și cu pumnii încleștați.

-Ar fi suficient? Crezi că Nathan s-ar mulțumi cu atât de puțin?

-Of, la naiba cu scrupulele astea, Serena! Tu n-ai inimă, sentimente?

-Ba da, Consuela, am, dar aparțin altcuiva!

Serena o fixă cu lacrimi în ochi.

Consueia se rezemă în fotoliu cu o figură inexpressivă.

-O! Trebuia să-mi fi dat seama.

Serena își feri privirea, simțea un nod în gât. Își bău ceaiul în tăcere. Când se întoarse spre Consuela, aceasta tocmai își terminase ceaiul, se ridicase și își punea mânușile.

-Pleci deja? Întrebă Serena.

-Da, e timpul, răspuse Consueia încet. Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc, Serena. Am vrut doar să...

-Știu, spuse Serena simplu.

Consueia aprobă din cap, părea să mai ezite puțin.

-Nathan spunea că te-a rugat să-l însojești în est, dar l-ai refuzat. Ai avea ceva împotriva dacă merg eu cu el, în cazul în care mă ia?

-Asta-i o întrebare cam neobișnuită adresată unei soții, fu de părere Serena, zâmbind ușor.

-Da, dar eu găsesc că noi amândouă suntem niște femei neobișnuite, răspuse Consuela cu ochii strălucitori.

-Aici poate ai dreptate. Nu, Consuelo, n-am nimic împotriva. Și-ți doresc mult noroc.

-Mulțumesc, Serena.

Cu mișcări grațioase și mândre, spaniola se îndreptă spre ușă, de unde își mai întoarse încă o dată capul spre Serena.

-După ceea ce mi-ai spus, ar trebui să-ți citești scrisoarea cu atenție și să te gândești bine înainte să-i dai răspunsul.

-Știi ce scrie în scrisoare? Întrebă Serena și extrase scrisoarea din plic.

-Ward nu mi-a povestit nimic, dacă la asta te-ai referit. Dar vezi bine că plicul n-a fost lipit prea conștiincios, iar eu sunt o femeie foarte curioasă, mai ales când sunt atâtea în joc.

Serena se ridică să o conducă.

-Stai liniștită, spuse Consuela. Mă descurc eu.

Un ultim rămas bun și deja dispăruse. Serena își așează cana pe masă. Privi scrisoarea. Oare ce avea Ward să-i comunice? Între ei totul se terminase. Era o prostie să se lase tulburată din cauza unui fleac.

Serena se apleca spre foc și era cât pe ce să arunce scrisoarea în foc, când își aminti de remarca ironică a lui Ward. Cum spusese? A, da: "Prefer o recompensă mai palpabilă..."

Se rezemă din nou în fotoliu și despături foaia de hârtie, ținând-o spre lumina focului. Foaia conținea un scurt mesaj, deasupra căruia se afla scris numele ei.

"Vinovăția nedovedită este precum nevinovăția, diferența este că trebuie să știi ce fel de dovezi există. Dacă crezi și tu același lucru, vino mâine la ora 11 la Eldorado".

Scrisoarea era semnată cu inițialele lui Ward. Serena citi atât de des scrisoarea, până când cuvintele începură să-i joace în fața ochilor. Apoi Ingenunche și aruncă scrisoarea în foc. Și nu se umi de-acolo până când ultima bucățică de hârtie se prefăcu în scrum.

CAPITOLUL 18

Marți după-amiază Nathan părăsi Bristlecone și se îndreptă spre gară. Vizitiul îl duse în oraș. Serena nu se oferise să-l conducă și nici Nathan n-o rugase.

Pleca în est pentru a vedea un nou model de coș de transport în mine. Ultimul era depășit, era de părere Nathan și descoperise acum un mod mai sigur de a coborî oamenii în mine. Noul coș de transport se numea colivie și era pus în mișcare de un sistem electric deosebit de bun, ceea ce nu mai era o problemă, căci toată regiunea dispunea acum de curent electric. Colivia oferea și din alte puncte de vedere mai multă siguranță, de exemplu prin gratile aplicate în chip de pereți, muncitorii erau feriți de contactul cu peretele de granit. În plus, mai exista o frână

automată, care intra în funcțiune imediat ce noua colivie o lua prea repede în jos. Nathan era fascinat de noua invenție și se hotărâse să cumpere și el asemenea colivii de transport.

Serena îi făcu semn cu mâna din verandă, întrebându-se dacă Consueia îl aștepta oare la gară. Spera din suflet. Se gândise mult la vizita spaniolei și era convinsă că aceasta nu voia cu adevărat ca legătura dintre cei doi soți să devină mai călduroasă sau poate chiar intimă. Serena observase încă demult că exteriorul dur al Consuelei ascundea o inimă moale. Și era sigură că spaniola nu-și dorea cu adevărat să o vadă pe Serena în brațele lui Nathan. Nu, Consueia își făcea griji pentru Nathan, dar era în stare să se ocupe și singură de consoierea lui.

Acest gând era o ușurare pentru Serena. De când aflase în ce mod "aranjase" Nathan căsătoria lor, nu mai simțea nici o obligație față de el. În ultimele două zile îl evitase pe cât putuse și se stăpânise cu greu să nu-i spună în față ce avea pe inimă.

Doamna Anson spusese că Sean va rămâne pe mâini bune, în cazul în care mama lui ar pleca și ea, dar Serena îi ignorase remarca. Având în vedere trecutul Serenei, doamna Anson găsea neindicat faptul ca Serena să rămână singură. La început fusese prietenoasă cu ea, pentru că Serena fusese bolnavă. Acum însă era din nou sănătoasă. Poate că doamna Anson ar fi continuat să fie prietenoasă, dacă ar fi observat că Serena îl face fericit pe Nathan. Dar se întâmplase contrariul. De când venise Serena, Nathan arăta mai rău ca niciodată. Sigur că trecuse prea puțin timp de când ea se simțea atât de bine încât să poată face față cerințelor patului conjugal, și încă nu putea fi trasă nici o concluzie. Dar nu avea să mai dureze prea mult.

În timpul mesei nu mănăcă aproape nimic, simțind mai tot timpul un bolovan în stomac. Nathan era plecat și mâine la 11 trebuia să se întâlnească cu Ward în Eldorado.

De ce exact atunci? Știa oare Ward că Nathan era plecat? Ce însemna ciudatul mesaj? Ce voia Ward de la ea? Voia într-adevăr acea "recompensă palpabilă", și dacă da, atunci sub ce formă? Dar și ea avea să-i spună vreo câteva, aștepta niște răspunsuri din partea lui. Gândul la ziua următoare avea să-i răpească somnul.

A doua zi, când Dorcas veni cu micul dejun, Serena era ciufulită și avea cearcăne. Se uită în ogindă și oftă. Nu se simțea în nici un fel pe măsura lui Ward Dunbar. Nu se va duce. Îi va trimite un bilețel, cum că-l urăște și că nu vrea să-l mai vadă niciodată, că nu va veni, indiferent de ce voia, simțea sau intenționa el.

În ciuda acestor principii, la ora 11 era gata. Se îmbrăcase cu o fustă cu talie îngustă, o bluză și o jachetă scurtă și strâmtă. Avea aproape același croi ca și costumul gri, pe care i-l dăruise Ward, doar că era din catifea albăstră. Pe cap își așezase o pălărioară tot din catifea, căptușită cu saten și fixată cu o broșă cu safire și diamante. Ward trebuia să observe că Serena era acum complet independentă de el în calitate de soție a lui Nathan.

Afară era soare și nu era frig, chiar dacă nu era decât februarie, de aceea Serena nu-și luă blana, care n-ar fi făcut decât să-i șifoneze catifeaua jachetei.

Căii erau vioi, se obișnuiseră deja cu stilul ei. Nu dură mult până când ajunse în oraș. Sub pretextul că ar avea multe de cumpărat și că nu vrea să-și lase trăsura prea mult singură, o lăsă la grajdul de închirieri. Acesta se afla foarte aproape de Eldorado, fapt care îi convenea Serenei. Se gândi cum să facă, pentru a intra neobservată în Eldorado, dar ajunse la concluzia că nu va reuși. Dar Nathan oricum nu va afla nimic. Alese deci cel mai scurt drum și intră în Eldorado prin ușa din spate.

Binecunoscuta lumină obscură, mirosul de bere stătută și fum îi invadară simțurile. Se opri amețită, simți emoția care-o trezeau în ea nisipul de sub picioare și familiarele lămpi de pe pereți. În dreapta ei se afla scena

cu cortina lăsată, iar în spate urca scara spre camera lui Ward. Nimic nu se schimbase, în afară de ea însăși.

Auzi pași coborând. Nu voia să arate teamă. Se îndreptă deci de spate și păși cu curaj în centrul încăperii. Măinile înmănușate se țineau strâns de poșetă, în timp ce ea privea interesată în jur și se întoarse abia când auzi pașii pe treapta de jos.

Ward stătea pe ultima treaptă, cu mâna sprijinindu-se de balustradă. Arăta de parcă nu se sculase demult. Părul șaten îi era încă umed și fața bronzată părea proaspăt bărbierită. Nu purta cămașă, pieptul îi era gol, pantalonii reiați erau proaspăt călcați, iar cizmele îi luceau de curățenie. Ochii îi străluceau vioi. Privirea îi era atentă, aproape dură.

-Bună dimineața, Ward, spuse Serena și se bucură că glasul nu-i tremura.

El înclină din cap.

-Serena.

-După cum vezi, am primit mesajul tău.

-Știam eu că ești o femeie isteță.

-Un compliment de-a dreptul copleșitor, spuse ea pe un ton la fel de ironic.

Ward se uită în ochii ei și-și plimbă apoi privirea examinatoare peste rotunjimile trupului.

-Arăți bine... și înstărită.

-Asta n-ar trebui să te mire prea tare.

El se încruntă, de parcă nu i-ar fi plăcut răspunsul ei, apoi încuviință din cap.

-Așa-i. N-ai făcut niciodată un secret din ceea ce ai urmărit, nu-i așa?

O asemenea remarcă așteptase Serena.

-Mă înțelegi greșit. M-am referit la banii pe care i-ai primit de la Nathan, pentru a te ascunde atâta timp în munți, până când el avea să mă convingă să mă căsătoresc cu el.

Figura lui se înăspri.

-Ce!?

-Sper că te-a plătit bine, căci prin absența ta nu numai că era cât pe ce să pierzi salonul, ci Nathan a primit chiar și dreptul de a da un nume fiului tău.

Pentru un momnt tenul lui căpătă o tentă gri; Ward strânse balustrada cu putre.

-Deci asta crezi tu? Întrebă el moale.

-O concluzie destul de limpede.

-Deși știi că am refuzat o dată banii lui Nathan?

-Pe-atunci i-am refuzat și eu, ceea ce probabil n-ai luat în considerare, când m-ai declarat vinovată.

-Cum să mă gândesc la vremurile trecute, când stai acum în fața mea, ca soția unui om bogat? Nathan ți-a făcut o ofertă, pe care tu ai acceptat-o. E clar.

-Da, am acceptat-o cu o săptămână înainte să nasc. Am crezut că e mai bine să-i ofer copilului măcar un înlocuitor de tată. Și care e scuza ta, de a fi acceptat oferta lui Nathan pentru a doua oară?

Serena îl privi insistent.

Ward nu se sinchisi de întrebarea ei.

-Cel puțin nu te-ai vândut ieftin, nu-i așa?

-Măcar atât am învățat și eu, răspunse ea tăios.

El își ridică privirea de pe brățara ei strălucitoare.

-De asta nu mă îndoiesc, spuse el încruntat.

-Ceea ce nu pricep însă, spuse Serena apropiindu-se de el cu grație, este faptul că te-ai întors. De ce n-ai rămas pe undeva, de ce n-ai început o viață nouă, poate ca avocat? Cu banii lui Nathan ți-ar fi fost cu siguranță foarte lesne.

-Proprietatea mea se află aici. Aveam aici, printre altele, lucruri la care țineam. Nu renunț prea ușor la ceea ce-i al meu.

Un zâmbet amar apăru pe buzele Serenei.

-Bravo, Ward. Ți-ai salvat salonul și ți-ai pierdut fiul!

-Nu mi-am făcut niciodată iluzii că le voi putea păstra pe amândouă, răspunse el cu glas inexpressiv. Mi-am dat seama de asta când m-am trezit pe o stâncă,

pe jumătate mort. Și am fost sigur de ea când mi-am revenit într-un sat de indieni.

Serena păli.

-Știai că voi avea un copil înainte să pleci?

-Trupul tău îmi era mai cunoscut decât propriul meu trup, răspuse el cu voce aspră. Cum aș fi putut să nu observ?

-Ai știut și n-ai spus nimic? Ai știut și m-ai lăsat totuși singură?

-Am avut motivele mele.

-Ce motive? Ce putea fi mai important - în afară de bani?

El ridică mâinile în aer și le lăasă din nou să cadă.

-Bani, aur, totul se termină aici, nu-i așa? Așa n-ajungem nicăieri. Trecutul e trecut. Acum ar trebui să ne ocupăm de ceea ce s-a întâmplat mai recent, mai exact acum patru zile. Sau ai și uitat?

Buzele ei se subțiară.

-Din moment ce mi-ai amintit, e puțin probabil să fi uitat.

Nu-i plăcea felul în care Ward ocolea întrebările, dar nu voia nici să se abată de la subiect. Poate avea să primească cel puțin în punctul acesta un răspuns ciar.

Cu un zâmbet ironic, Ward spuse:

-Afacerea asta încă nu-i încheiată. Dacă vii cu mine sus, am să-ți explic mai pe îndelete.

-Sus?

-Aici nu se știe niciodată cine trage cu urechea.

Ward o lăasă să urce înaintea lui. Sufrageria era mai urâtă decât își amintea Serena, probabil pentru că locuise Pearlle aici. În rest nu se schimbaseră aproape nimic. Covoarele și canapelele erau aceleași, chiar și penele de păun mai existau încă. Serena remarcă praful gros și se uită apoi din nou la Ward.

-Nu te mai uita așa speriată, spuse el. N-am să mă dau la tine, stai calmă.

-Nici nu m-am gândit la asta!

-Nu? Ei, atunci m-am înșelat eu, probabil. Vrei să bei ceva?

Serena se stăpâni să-l bombardeze cu întrebări. Într-o atmosferă relaxată poate că ar fi totul mai ușor. Se așează deci pe una dintre canapele și acceptă un sherry.

Ward îi aduse paharul cu licoarea aurie și își turnă și lui un whisky. Serena își scoase mânășă dreaptă și luă paharul. Gustă din băutură, studiindu-l pe Ward. Măinile îi erau bronzate și puternice, părul i se cărlionța la ceafă, iar spatele lat și musculos părea mai bronzat ca altă dată. Chiar și când nu-l privea simțea forța aurei sale masculine. I se încordară mușchii abdomenului și nervii.

Ward se întoarse spre ea și o privi în ochi. Apoi ridică paharul tăcut și cu o figură ironică și bău. Tăcerea deveni insuportabilă. Serena își dresese glasul.

-Se pare... se pare că ți-a priit șederea la indieni.

-M-au tratat bine, răspunse el. Singura problemă a fost că n-aveam cum să anunț pe nimeni. Dar piciorul rupt mi s-a vindecat bine și capul la fel, dacă cumva asta te interesa. M-a durut capul un timp, dar durerile au încetat mai repede decât dacă m-ar fi tratat un cărpaci de oase de-al nostru.

-Deci n-ai suferit nici o pagubă prea gravă.

-N-aș afirma asta, o contrazise el și se așează pe partea cealaltă a canapelei. La urma urmei, locuința mea era ocupată de Pearlie, și o jumătate din Eldorado era pe cale să fie vândută. A trebuit să constat că prietenul meu cel mai bun nu mi-a preluat numai averea, ci și femeia. Deci n-aș spune că am avut tocmai noroc.

-Dar, te rog, spuse Serena nerăbdătoare.

-Da, așa-i, uitasem că tu crezi că aș fi fost plătit, nu numai vândut.

-Știu foarte bine cine a fost vândut aici, spuse Serena cu amărăciune. Și ăla n-ai fost tu. Știai că Nathan a cumpărat salonul, pentru ca eu să fiu aruncată în stradă? Că a avut apoi grijă să nu pot merge la prietena mea Consuela, ca el să fie singurul căruia să mă pot

adresa? Bărbatul cu care m-am căsătorit are și calități și cusururi, dar valoarea banului o cunoaște foarte bine.

Ward o privi încruntat.

-Credeam că Nathan a cumpărat partea mea pentru că nu voia s-o cumpere altul și ca eu să nu am probleme la întoarcere.

-Cu certitudinea că tu îi vei înapoia banii, presupun.

Ward încuviință.

-Minunat. A primit ce-a vrut și nu l-a costat nimic.

-Da, minunat, repetă Ward.

Fața îi era inexpressivă.

Serena se aplecă ușor spre el.

-Povestea asta te lasă rece? Ți-e indiferent că Nathan te-a mințit și că s-a folosit de Pearlie, pentru a lua ce-a fost al tău?

-Ai fost a mea, Serena?

-Ce mai contează? strigă Serena. Vorbim despre Nathan!

-Exact. Răspunsul la întrebarea ta este da. Da, cred că mi-ar fi indiferent, chiar dacă ar fi adevărat.

-Ar fi trebuit să știi!

Serena își trânti paharul pe masă și sări de pe canapea. Cu lacrimi de furie în ochi își luă poșeta și se repezi spre ușă.

Ward îi ținu drumul și o cuprinse cu brațele.

-Dă-mi drumul.

El scutură din cap, privind la ochii ei plini de lacrimi.

-Ți-am spus doar că n-am să renunț așa ușor la ce-i al meu.

-Dar eu nu sunt a ta!

-Zău?

-N-am să mă las folosită drept minge în jocul ăsta între tine și Nathan. Te-ai exprimat foarte clar că mă disprețuiești. De ce te-ar interesa atunci unde merg și ce fac?

-Pentru că mă interesezi tu, spuse el.

Serena își propti mâinile de pieptul lui și-l întrebă cu reproș.

-Cum e posibil, când ți-e indiferent ce a făcut Nathan?

-Tocmai pentru că tu mă interesezi, pot pricepe de ce Nathan a făcut toate astea pentru a te câștiga. Mă bucur chiar că s-a întâmplat așa, căci îmi ușurează următorul meu pas.

Vocea lui părea hotărâtă, iar expresia feței era atât de evidentă, încât Serena amuși. Degetele ei pe pieptul lui începură să o frigă.

-Ward...

El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină. Ward se întoarse și își mai tumă un whisky.

-N-am să mă impun prin violență, dacă cumva crezi asta, cel puțin nu acum.

-Ce vrei să spui?

-Șantaj, mai exact spus.

Serena inspiră adânc și încercă să-și păstreze firea.

-Poate că-mi explici și mie despre ce este vorba.

-Sigur, dacă vrei. Dar credeam că ghicești și singură

Avea dreptate, Serena ghicise, dar nu-i venea să creadă.

-Nu, nu ghicesc.

Ward își goli paharul și se uită la ea.

-Acum patru zile ai împușcat un om. Iar eu am fost unicul martor al... al crimei tale.

Otto, mort în drum, palid, cu o gaură în piept. Serena își duse mâna la gură, uitându-se cu durere în ochii verzi și gânditori ai lui Ward.

-Așa-i, spuse ea încet. Și?

-În partea aceasta a țării n-au fost spânzurate prea multe femei pentru crimă, dar câteva au fost totuși.

-Eu n-am asasinat pe nimeni. L-am împușcat pe Otto în legitimă apărare.

-Dar nu poți afirma că Otto a vrut să te omoare. Era probabil ultimul lucru pe care-l intenționa.

-Știi foarte bine...

-Da, î-o reteză el. Eu știu, dar șeriful te va crede?

Asta era o politicoasă amintire a faptului că proveniența ei va fi luată în considerare, dacă ea va afirma că a ucis pentru apărarea onoarei.

-Unde vrei să ajungi?

-Of, Serena, îți ofer tăcerea mea contra... prezenței tale, a timpului tău, contra înțelegerii tale.

Ea își înălță capul.

-Adică, dacă eu sunt de acord cu ce-mi ceri, tu n-ai să te duci la șerif?

-Ți-am spus doar că e vorba de un șantaj.

-Și nu crezi că șeriful va găsi ușor ciudat faptul că ai înlăturat cadavrul și ai tăcut atâta timp?

-Păi a trebuit mai întâi să trec peste trecutul nostru comun, căci tu m-ai lăsat pentru un client mai bogat. Iar cadavrul nu l-am înlăturat. Crima am văzut-o de departe. Probabil că ai angajat pe cineva care să facă treaba murdară în locul tău.

-Aș putea afirma că mi-ai fost complice.

-Nu fără a-ți recunoaște vina. Și n-ai nici o dovadă, nu știi unde am ascuns cadavrul.

Era atât de sigur de sine, că Serenei îi venea să-l pălmuiască, pentru a alunga zâmbetul ironic de pe buzele lui. Se stăpâni cu greu.

-Și cine te va crede pe tine, un jucător?

-Nu uita că odinioară am fost avocat. Limbajul juridic mi-a intrat în sânge.

Serena se întoarse furioasă și observă abia după câțiva pași că se îndrepta spre dormitor. Deci se opri lângă sobă.

-Dacă am priceput eu bine, spuse ea cu glas înăbușit, tu-mi ceri să încalc jurământul de credință față de Nathan.

-Mi se pare foarte corect, răspuse el neînduplecat. Și cred că mă vei ierta, dacă mă îndoiesc de fidelitatea căsătoriei voastre, care nici măcar n-a fost dusă la bun sfârșit.

Serena tăcu și spuse apoi doar:

-Consueia.

-Exact. Părea să presupună că m-ar interesa.

Serena fixa soba. Chiar ar face Ward una ca asta? Ar putea povesti șerifului toată povestea? Nu-i venea să creadă. Sentimentele lui pentru ea erau un straniu amestec de dorință și reproș, poate voia ca ea să fie umilită, să-și piardă averea, voia ca nici Nathan să nu aibă parte de Serena, la fel ca el, Ward.

-Ward...

Se opri. La ce bun să se roage de el? Probabil că acum nu mai avea încotro.

-Da, Serena?

-Nimic.

Crezuse mai întâi că Ward se apropiase de ea, dar se înșelase. Serena simți o furie rece. Ward Dunbar a crezut că poate să facă ce vrea cu ea, mai întâi să i-o vândă lui Nathan, iar apoi să o silească să se reîntoarcă la el. Și toate acestea fără a o întreba și pe ea despre sentimentele ei. Ward nu-și dorea decât prezența ei fizică. Era un târg ca între bărbat și târfă, un târg fără tandrețe, dragoste sau respect. Ei bine, dacă așa ceva voia, atunci asta va primi.

Încet și cu hotărâre, Serena își dezbracă mânușile și brățara și le introduse în poșetă. Cu mișcări grațioase aruncă poșeta pe masa cu oglindă.

Fără a se uita la Ward, înapu să-și scoată acele de păr din pălărie și le așeză alături de poșetă. Cu o figură totalmente lipsită de pasiune își despletă părul și se ocupă apoi de nasturii minusculi ai jachetei de catifea.

Auzi ciinchetul unui gât de sticlă pe marginea unui pahar. Serena aruncă o privire trecătoare către Ward. Buzele lui păreau o linie îngustă și dreaptă, în timp ce își

umplu din nou paharul. Când se întoarse din nou spre ea, ea își coborî iute privirea.

Serena se dezbracă de jachetă și începu să-și desfacă bluza din mătase de culoarea piersicii. Se dezbracă și de aceasta și rămase în corsetul care se asorta foarte bine la juioanele ei.

Într-un fel Serena sperase că Ward o va opri. Dar el n-o făcuse. Furia ei creștea. Chiloțelii franțuzești din mătase erau foarte scurți, așa încât i se vedea toată lungimea piciorului. Ward inspiră adânc, când ea se eliberă și de ultimul jupon, dar chipul îi rămase inexpressiv. Numai pocnetul focului din sobă spărgea tăcerea.

Mănată de un impuls aproape demonic, cum constatase și Consuela, Serena își aruncă hainele pe marginea unui scaun și se îndreptă spre Ward.

-Va trebui să mă ajuți cu corsetul, spuse ea încet.

Pentru un moment li se întâlniră privirile. Serena îi privi provocator. Ochii lui păreau ca din jad. Nu spuse nimic, ci își așeză doar paharul pe măsuță și începu să-i dezlege corsetul, după ce ea îi întoarse spatele. După ce Ward sfârși cu dezlegatul, Serena se așeză pe canapea. Cu o mână își ținea corsetul sub sâni, în timp ce cu cealaltă se descălța.

Deodată Ward se lăsă în genunchi și își introduse mâinile sub corsetul ei. Serena îi permise calmă să-i dezbrace.

Ward aruncă corsetul și o ridică pe Serena în picioare. Îi cuprinse talia subțire, masându-i dungile roșii lăsate de corset pe pielea fină. Fără grabă, o prinse în brațe și își plimbă mâinile peste spatele ei. Simțurile sensibile ale Serenei alungară orice gând de rațiune, când plăcerea atât de mult dorită îi invadează trupul.

Ward își îngropă mâna în părul ei, îi îndreptă capul spre el, încât ea nu se mai putea mișca. Când Serena realizează cât de slabă era, simți un fel de aer rece. Nu avusese de gând să i se supună lui Ward Dunbar și să se cufunde într-un vis de dorință arzătoare. Știa că dacă o

atingere îi provoca ei asemenea plăcere, cu el lucrurile stăteau la fel.

Serena își plimbă mâna până la ceafa lui și îl prinse de păr. Își presă sfârcurile tari de pieptul lui, frecându-se în același timp ușor de el.

Auzi cum Ward respiră mai greu. El făcu un pas înapoi și se încruntă.

-Pasiune, Serena? Întrebă el aspru.

-Doar asta ai vrut, nu-i așa? Întrebă Serena și-i privi cu nevinovăție.

-Așa-i, dar ești sigură că și tu vrei asta?

-Nu știam că voința mea are importanță. Tu ai posibilitatea să-mi dai ordine, iar eu le urmez, ca orice altă femeie de stradă.

El înlemni.

-La asta nu m-am așteptat.

-Nu? Atunci de ce mă șantajezi?

-Credeam că altfel n-ai să te întorci la mine.

-Nici nu m-aș fi întors. Dar din moment ce tot sunt aici, mă pot strădui să-ți fac măcar ție plăcere, dacă mie nu. La urma urmei este vorba de viitorul meu.

-Ai grijă să nu joci prea tare. În jocul acesta câștigătorul ia totul. Nu-ți pot promite să te cruț, dacă ți-ai supraevaluat cumva cărțile.

Se referea oare la faptul că dacă ea se va preface, nu va fi pe măsura sentimentelor ei.

-Un risc există mereu, răspunse ea. Trebuie mereu luat în calcul.

-Câteodată merită să-ți calculezi riscul, dar poți câștiga mult mai mult dacă te bazezi doar pe instinct.

-Eu personal, spuse Serena, joc doar când am o carte sigură.

-Asta nu există, spuse Ward și își coborî gura peste a ei. Buzele lor se întâlniră într-o sălbăticie mistuitoare, ațâțând focul pasiunii. Măinile lui Ward alunecară în jos și o prinseră pe Serena de șolduri, trăgând-o înspre el.

Canapeaua se afla lângă ei. Ward o întinse pe Serena pe spate, se dezbracă iute de cizme și pantaloni și o eliberă și pe ea de mătasea franțuzească, pe care o mai avea pe ea. Părul ei cădea negru și strălucitor peste brațul lui până pe jos. Ochii îi erau închiși, buzele întredeschise. îi tremurau. Ward o mângâie, o excită, îi trezi dorința. Buzele lui devorară nectarul gurii ei, colindară fierbinți peste gât, sâni, abdomen, până când o sărutară peste tot. Trupurile lor se întâlniră ca două bucăți de ciocolată și fideș. Se topiră unul în brațele celuilalt, cutremurându-se de plăcere.

Serena se simți prinsă în vârtejul de senzații, orbită de furie și extaz, sfâșiată de dorința de a-și alina durerea, răbindu-l pe el, și de sălbatica nevoie de a-l păstra în ea. Era furie și fericire totodată, o plăcere imensă, care-i fierbea în sânge. În jurul ei ardeau flăcările dorinței și totuși în suflet avea gheața rece și neagră a ierilor înfrigurate. În acest vârtej al sentimentelor, degetele ei deveniră gheare, pe care și le trecu peste mușchii spatelui lui, în timp ce de sub pleoape îi fășniră lacrimi fierbinți.

CAPITOLUL 19

Serena veni în următoarele zile mereu în Eldorado. Ward era serios și nesățul. După cum bănuise ea, Ward știa că Nathan era plecat. O dorea foarte tare și nu-i accepta nici un refuz sau vreun pretext de sustragere. Serena era gata-gata de a-l pune la încercare, dacă avea într-adevăr să o denunțe sau nu, dar mereu se răzgândea în ultima clipă. N-ar fi fost doar un risc inutil, ci și o ușurare pentru el. Dorința lui de a o avea era într-adevăr atât de mare încât ea îl putea chinui refuzându-i-se.

Dar o pedeapsă și mai aspră era atunci când ea stătea cuminte în brațele lui, aparent indiferentă, deși nu reușea totdeauna să-și păstreze calmul. *Micile ei concesii*

Îi arătau lui Ward foarte clar de ce ar fi putut avea parte dacă n-ar fi vândut-o pe bani lui Nathan.

Nu avea nici un sentiment de vinovăție făcând aceasta. Câteodată simțea ceva asemănător panicii, când se gândea la venirea lui Nathan, dar n-avea remușcări din cauza jurământului pe care i-l făcuse. Jurase în împrejurări false. Nathan o silise să vină la el, la fel ca și Ward, doar pe căi mai puțin cinstite ca acesta. Deci, ce loialitate îi datora ea lui Nathan?

Dar lucrurile nu puteau continua în felul acesta. Pasiunea pe care o simțea în brațele lui Ward era nesatisfăcătoare atât pentru el, cât și pentru ea. Mai bine nu se gândea la acest lucru, căci o făcea la fel de dependentă precum opiumul lui Pearl. Dar dacă recunoștea sau nu, plăcerea o invadea mereu. Era copleșită de vise, uimită și șocată de propria senzualitate. Era neliniștită când nu era cu Ward. Ocazional tandrețea ei se revărsa asupra lui Sean, și atunci își lua copilul în brațe și își îngropa fața în gâtul lui moale și cald. În prezența lui Ward însă se comporta cu disciplină și răceală.

Printre toate strădaniile de a-și ascunde adevăratele sentimente, câteodată nici nu mai știa ce simțea. Îi ura pe Ward pentru ce-i făcea, în același timp însă îi era milă de el, pentru că știa cât de mult o dorește. Dragostea pe care ea i-o purta era o durere continuă, care se aprofunda cu cât ea o nega mai tare. Îi dădea însă și putere să continue... și o și enerva foarte tare.

Cu ocazia celei de-a treia vizite la Eldorado, Serena o întâlni pe Pearl la intrarea din spate. Se clătina uitându-se la Serena de sub o claie de păr ciufulit.

-Mai trăiești? Îi aruncă ea Serenei în față.

Serena o privi cu prudență.

-Se pare că da.

-M-am îndoit de asta când am văzut furia lui Ward la auzul veștii că ai plecat cu Nathan.

-Probabil că i-ai povestit-o în cel mai urât mod posibil care ți-a trecut prin cap, răspunse Serena cu răceală. Dar referitor la Eldorado, se pare că nu prea ți-a folosit. După cum te-ai purtat nici nu-i de mirare că nu te iartă așa ușor.

-Dar tu ai fost plecată cu milionarul tău. De ce n-a putut accepta asta și apoi să vină înapoi la mine? E pur și simplu obsedat de tine. Numai din cauza ta m-a dat afară. E vina ta, numai vina ta!

Pe buze avea perle de salivă și se uita la Serena cu pupilele mari și dilatate.

-Ești nebună, spuse Serena sec.

-Eu? El e nebun, pentru că vrea neapărat o tărăfă mică și rece ca tine. Și tu ești nebună, pentru că tot vii aici și o faci cu Ward ca o cățea în călduri, în loc să te ocupi de soțul tău bogat!

Pentru ca Ward să nu audă mica lor dispută, Serena se hotărî să-i pună capăt.

-Nu-i treaba ta ce fac eu, spuse ea de sus și încercă să treacă de Pearlie.

-Asta o crezi tu! Tare-s curioasă cât de tare ai să te mai ții după ce-i povestesc lui Nathan ce învârți tu pe aici.

Serena rămase locului.

-Nu poți face asta.

-Zău? De ce nu? Așteaptă și-ai să vezi. Nu m-ar surprinde dacă Nathan Benedict ar încerca apoi să-l omoare pe Ward!

-Nu, șopti Serena.

-Ba da, spuse Pearlie în bătaie de joc. Ți-ar plăcea, așa-i? Ai privi cum se bat lupii pentru tine. Și ai fi în stare să te crăcești în fața învingătorului, oricare ar fi el, așa-i? Exact asta aștepți tu acum!

N-avea rost să se certe cu Pearlie, nu se putea discuta cu ea. Serena își ridică ușor fustele și dispăru majestuos.

Mai târziu o văzu din nou pe Pearlle. Mergea cu o expresie de durere și dispreț de sine pe chip, în direcția peșterii cu opium, dispărând apoi în spatele ușii uitării.

Serena stătea întinsă pe pat și fixa tavanul. Respira adânc și regulat. Ward, în ale cărui brațe se afla, trase pătura mai sus, căci era frig în cameră.

Îi mângăia ușor pielea fină de pe burtă. Deodată spuse gânditor.

-Ești o femeie cu adevărat încăpățânată.

Serena închise ochii.

-De ce?

-Ești ca făcută pentru dragoste, dar ții totul în interiorul tău. Nu dai decât foarte puțin și nimic în plus, refuzi să mi te dăruiești, decât în afară de cazul în care te oblig. Mă înșeli pe mine, dar tu nu realizezi că te înșeli și pe tine?

-Ai voie să te folosești de trupul meu, vin când ai nevoie de mine. Nu-i îndeajuns?

-Te rog, Serena, tu de fapt nici nu ești cu adevărat lângă mine. Și asta nu-i îndeajuns și nici nu va fi vreodată. Mai demult eram convins de lucrul ăsta, dar acum nu mai sunt. Cu un an în urmă, de câteva ori aproape că reușisem să te am toată. Fusesem atât de aproape încât de atunci parcă sunt obsedat. Și n-am să mă dau bătut până când n-am să primesc tot ce ai tu de dat.

Ea întoarse capul spre el și deschise ochii.

-Ceea ce vrei tu nu se poate cu de-a sila. O primești cadou pentru ceva dăruit de tine la aceeași valoare. Trebuie să te mulțumești cu ceea ce primești în schimbul unei amenințări.

-Nu pot accepta pur și simplu.

-Atunci va trebui să schimbi câte ceva, dacă nu ești mulțumit, nu-i așa?

-Tu ai fi mai mulțumită?

Vocea îi era răgușită.

Serena răspunse enervată.

-Sentimentele mele n-au contat până acum. Dar făcând abstracție de asta, mai sunt și alți factori de luat în considerare.

Și ți povesti despre întâlnirea cu Pearl și despre amenințarea acesteia, că-i va spune totul lui Nathan.

Ward scutură din cap încet și cu milă.

-Da, fu de acord Serena, câteodată și mie mi-e milă de ea. Dar ce putem face?

-Te temi că Nathan ar putea să afle? Spune-i că te-am șantajat, ți recomandă Ward.

Serena se așază în capul oaselor.

-Mă înțelegi greșit. Nu-mi fac griji pentru mine, ci pentru tine. Nathan ar putea să te omoare și nimeni nu i-ar lua-o în nume de rău.

-Îngrijorarea ta mă impresionează profund.

-Ce frumos că le privești așa! Din păcate nu găsesc foarte amuzantă perspectiva de a fi răspunzătoare și pentru moartea unui al doilea bărbat!

-Serena, doar nu crezi că Nathan ar putea cu adevărat să facă ceva atât de melodramatic sau că eu aș accepta una ca asta? După cum îl cunosc pe Nathan, este mai probabil că va încerca să mă alunge din Cripple Creek.

-Asta ar trebui să mă consoleze?

-Credeam că te neliniștește perspectiva că aș putea să mor, nu că voi pleca.

Serena trase de plapumă.

-Nu m-ar bucura să te ruinezi din cauza mea.

-N-ai considera că o merit?

-Ba sigur că așa aș considera, răspunse ea usturător.

-Ba sigur n-ai face-o, spuse el calm și privirea i se pierdu în depărtare.

Serena tăcu surprinsă, neștiind ce să-i răspundă. În depărtare se auzi fluieratul unui tren.

Ward o mângăie pe picior și se opri apoi brusc.

-Când vine Nathan?

-În câteva zile. Oricum a stat mai mult decât intenționa la început.

-Te-ai gândit vreodată că poate nu va întreprinde nimic, chiar dacă Pearlle îi spune tot, căci de fapt n-are nici un drept să te învinovățească?

-Adică din cauza Consuelei?

-Deci știi că Nathan este împreună cu ea. Poate că de aceea ai avut atât de puține scrupule în a-i pune coame.

Părea ca și cum ar fi întrebare din pură curiozitate, dar Serena nu se lăsă înșelată.

-Sentimentele mele față de Nathan ar trebui să-ți fie indiferente.

-Sentimente?

Măna lui deveni mai insistentă pe pulpa ei.

-Nu-s deloc sigur că tu poți avea sentimente pentru cineva.

-Ești nedrept! Îl contrazise Serena energic, uitând de distanțarea ei.

El o privi neînduplecat.

-Da, da, am uitat de căminul tău de femeii, care e o dovadă clară pentru cât de tare îl fascinezi pe Nathan. Dar cât timp va dura? Acum probabil că-ți mai amintești de vremurile grele, dar va veni ziua când vei vrea să le uiți. Și atunci vei închide căminul.

-Dacă tu crezi asta, înseamnă că nu mă înțelegi!

-Am văzut de prea multe ori ce face banul din om. Oamenii găsesc aur și la început nu se schimbă nimic. Dar pe urmă încep să priceapă că sunt bogați. Și după ce și-au cumpărat destule lucruri drăguțe, înțeleg că banul înseamnă putere, că-și pot cumpăra cu ajutorul lui un loc în societate. Și exact asta vor. Se mută la Denver sau la New York, colindă Europa, își cercetează arborele genealogic. Apoi își comandă castele, își inventează un blazon și și-l desenează pe ușile trăsorii. Își mai comandă șampanie din Franța, icre negre din Rusia, stridii direct de pe plajă...

-Dar eu nu sunt așa, îl întrerupse Serena chinuită.

-Nu, dar vei deveni. Nathan va voi să se afișeze cu tine și tu îi vei face jocul, căci e mai ușor decât să rezisti, și cu ceva trebuie să-ți omori și tu timpul.

-Ward...

-Vino înapoi la mine, Serena. Ia-l pe Sean și veniți amândoi la mine.

Serena n-ar fi crezut niciodată că o va ruga acest lucru. Presupuse că lui Ward îi era indiferent dacă era sau nu căsătorită cu Nathan, atâta timp cât o putea avea de câte ori poftea. Și își simți deodată siguranța în pericol. Ward voia ca ea să se întoarcă în Eldorado, dar nu-i promitea nimic, nu tu dragoste, nu tu siguranță și, desigur, nici nu putea fi vorba despre căsătorie. Și totuși în interiorul ei simțea nevoia să o facă. Nedumerirea din suflet îi provocă scânteii în privire.

-Să mă întorc aici? Întrebă ea pe un ton amenințător de calm. Să-l aduc și pe Sean, ca să crească deasupra unui salon? Sau poate că nici nu vom rămâne atâta timp împreună. Și pe urmă? Ar putea face cărțile la joc sau îl băgăm ucenic la vreun miner bătrân cu ochi oboșiți și fața albă, pentru că nu-l vede niciodată soarele.

Serena aruncă pătura deoparte, dorind să se scoale. Degetele lui Ward se înfipseră în piciorul ei, ținând-o locului.

-Nu, Serena, nu va fi niciodată așa.

-Dar cum? strigă ea, îl împinse și se ridică din pat. Mă vei iăsa din nou singură și te vei duce în căutarea norocului? Bani, aur, mine de aur. Nu vreau să mai aud de lucrurile astea! Nu mai vreau să fiu pasată de colo-colo precum o minge. Vreau să fiu lăsată în pace!

-Nu trebuie să mai caut aur. Îl am deja, am câștigat o mină de aur la joc.

-Nu-mi povesti nimic, spuse ea energic și începu să se îmbrace în grabă. Nu vreau să aud. La ce-ți folosește o mină, dacă n-ai destui bani ca s-o exploatezi? La ce-ți folosesc cele câteva mii de dolari, pe care i-ai primi

pentru ea, dacă tot nu poți pleca de aici? Tu îți râzi de cei care caută o viață mai bună, dar ce-i atât de rău în lucrul ăsta? De ce ceilalți să nu-și dorească mai mult pentru ei și pentru copiii lor? Eu nu vreau să ajung să iau masa alături de ce-știu-eu-ce împărați, dar nici să mă mulțumesc cu o viață în Myers Avenue!

Ward deschise gura și o închise la loc, se aruncă încruntat pe pat, își încrucișă brațele sub cap și o privi tăcut cum se îmbracă.

Serena se duse la oglindă pentru a-și aranja părul răvășit. Știa că are dreptate. Și atunci de ce se enerva de furia lui stăpănită? Serena își așează pălăria, și-o prinse cu ace, fără a se mai uita în oglindă.

-În curând o să ningă, spuse ea. E timpul să plec.

El nu-i răspunse. Serena își luă blana și poșeta și părăsi camera, după ce ezită puțin în ușă.

În trăsura nu-și putea lua gândul de la Ward. Nu-i datora nimic, gândea ea nervoasă. Ward se folosise de faptul că ea era singură pe lumea aceasta, se impusese cu forța, o ținuse prizonieră spre propria lui plăcere, o lăsase gravidă și o părăsise. Și când s-a întors a silit-o din nou să se întoarcă la el. Era o persoană cu adevărat rea. Faptul că-i oferise casă și masă, că fusese blând și drăguț, câteodată chiar tandru, nu schimbă cu nimic lucrurile. Ea nu-i datora absolut nimic.

Astăzi era prima zi când Ward amintea de copilul lor, de când se întâlneau din nou în Eldorado. Ce voia să însemne aceasta? Îi părea oare rău că purta numele unui alt bărbat? Serena pierduse vederea generală asupra lucrurilor. Pur și simplu nu-și putea imagina că ar mai putea fi vreodată fericită.

Se făcuse mai târziu decât crezuse ea. Mergea cu trăsura pe străzile orașului, sperând că va ajunge acasă înainte să se însereze de tot. În fața ei se afla o mulțime de oameni adunată în jurul unui bărbat cocoțat pe o ladă întoarsă și care părea să țină o cuvântare. Serena fu nevoită să oprească pentru a face loc căruței ce venea din

direcția opusă. Vocea puternică și dură a oratorului, plină de fanatism, i se părea respingătoare și oarecum cunoscută. Privi în direcția aceea și știu că nu s-a înșelat.

Părul bătrânului atâma ciufulit în jurul umerilor, iar barba îi era lungă și rară. Slăbise și părea acum un ascet venit direct din deșert. Într-o mână ținea strâns o biblie, iar cu cealaltă gesticula sălbatic, în timp ce hainele îi fluturau în jurul corpului ca zdrențele în jurul unei sperietoare de ciori. Ochiul însă îi erau plini de sălbăticie, ochi îngrozitori, care priveau cu furie și reproș pe deasupra mulțimii.

-Târfă babiloniană! strigă el acoperind vacarmul de pe stradă și agită pumnul în direcția Serenei. Femeie stricată, care te amesteci printre nevinovați, în loc să rămâi printre cei de teapa ta! Cum îndrăznești să le ajuți pe femeile decăzute ale orașului, în loc să le lași în voia soartei lor drepte, căci boala și durerea sunt răsplata păcatului. Se știe cine ești tu, Serena Walsh Benedict, cea care stârpești sămânța de bine din oameni! Îi duci pe bărbați în ispită, îi obligi să-l slăvească pe diavol. Îți cunoaște toată lumea păcatele! Adultero! Desfrânat! Pe drum de la amant spre soț. Ziua judecății nu este departe, vei fi dată la câini precum Isebel odinioară! Vei fi pedepsită, dezbrăcată, până vei rămâne goală și scorpionii vor mușca din carnea ta! Sfârșitul îți va fi foarte amar, mai amar ca pelinul!

Serena era palidă de moarte, dar se prefăcu că nu l-a auzit. Îi venea să mâne caii cât mai repede, dar se stăpâni, ocoli încet mulțimea, care se întorsese spre ea, și își continuă apoi drumul în același ritm. Elder Greer strigă în urma ei cele mai crunte blesteme, dar nu-i putea face nimic.

Sau poate totuși? Dacă el știa de întâlnirile ei cu Ward, poate că mai știau și alții. Cine știe cât de puțin va dura până când va afla Nathan, de la Pearl sau altcineva, despre lucrul acesta?

Înainte să ajungă acasă înepu să ningă. Doamna Anson o ajută să se dezbrace de haină. Serena își păstră pălăria pe cap, căci nu știa cât este de ciufulită.

-S-a întors domnul Benedict? Întrebă ea cât putu de relaxată.

-Da, doamnă. Vă așteaptă de o jumătate de oră în biroul lui.

Vocea femeii era rece și disprețuitoare. Serena nu se sinchisi de acest lucru.

-Spune-i că vin imediat. Poți servi și ceaiul până atunci.

-Domnul Benedict a servit deja ceaiul.

-Eu încă nu.

Serena zâmbi și se concentrează să urce scările calmă. Poate că Nathan îi auzise vocea și va ieși în întâmpinarea ei încă înainte ca ea să se liniștească.

Un sfert de oră mai târziu era aranjată și schimbată. Sobra eleganță îi dădea ceva mai multă încredere de sine și păși în biroul lui Nathan, după ce mai inspirase încă odată adânc.

-Nathan, n-am știut că voiai să vii azi înapoi. Dacă mi-ai fi trimis o telegramă te-aș fi putut aștepta la gară sau măcar te-aș fi putut întâmpina cum se cuvine.

El se ridică, veni spre ea, îi puse mâinile pe umeri și o sărută pe frunte.

-Frumoasă ca întotdeauna, spuse el și se depărtă apoi.

-Mulțumesc, domnule, răspuse ea și zâmbi. Bine ai venit.

Cuvintele îi veneau ușor. Erau prietenoase și înșelătoare, însă Serena trebuia să păstreze aparențele. Se așeză în fotoliul de lângă șemineu și-i făcu și lui semn să ia loc.

-Ai mai pus ceva pe tine.

-Da, slavă Domnului. Ai călătorit bine? Pari vesel. Să înțeleg că ai avut succes în afaceri?

Înainte ca el să-i poată răspunde, în cameră intră Dorcas cu ceaiul. După ce fata ieși, Serena tumă ceaiul în cești și Nathan se lăsă pe spate în fotoliu.

-Da, am obținut, într-adevăr, ceea ce-mi dorisem. La început au vrut să scape de mine, afirmând că acel coș de transport, de care am auzit eu, ar exista doar ca prototip și că ar trebui să aștept până intră în producție. Dar eu nu m-am lăsat așa ușor. Ei da, până la urmă s-a terminat, eu am dat banul și ei mi-au dat coșul. În câteva zile va ajunge aici. Am stat atât de mult, pentru că a trebuit demontat și împachetat.

Nathan continuă să-i povestească de calitățile excepționale ale noului coș de transport și de mecanismul acestuia, în timp ce Serena simțea cum se relaxează tot mai tare. Nathan părea să nu știe de relația ei cu Ward. N-ar fi putut sporovăi atât de degajat, dacă ar fi bănuțit ceva. Uimitor cât de ipocrit era omul! Ea stătea zâmbind interesată către soț, gândindu-se tot timpul la amantul ei, în timp ce el, știind că a obligat-o să-l ia de bărbat, era cu gândul încă la amanta lui din vagonul personal.

-Acum povestește-mi și tu mie ce-ai mai făcut în lipsa mea, spuse Nathan. Probabil că iar te-ai plimbat singură, deși știi că nu-mi place treaba asta.

-Da, și-mi pare foarte rău, dar când merg la casa de femei nu știu niciodată cât timp stau și nu vreau să-l las pe vizitii să aștepte prea mult în frig. Și nici lui nu-i face plăcere să intre în căminul acela.

Nu afirmase cu exactitate că astăzi a fost acolo.

-Eu cred că tu ai nevoie de o cameristă, care să te ajute la îmbrăcăminte, să-ți facă ordine în lucruri și să iasă cu tine.

-De îmbrăcăminte se ocupă doamna Anson, iar pe toate celelalte le rezolvă Dorcas. La ce mi-ar folosi o însoțitoare dacă ajung în pericol?

-Eu am să caut totuși o fată potrivită pentru treaba asta.

-Dacă vrei să-mi faci un serviciu, spuse Serena prudentă, atunci nu face asta. În afară de cazul în care crezi că am nevoie de o guvernantă.

-Știi că m-am gândit la asta.

-Știi, deci hai să încheiem subiectul, bine? spuse Serena și se sili să râdă. Apoi își coborî genele. Să știi că nu-ți sunt nerecunoscătoare pentru toate cadourile frumoase pe care mi le-ai făcut, dar în cazul acesta lasă-mă să fac așa cum cred eu.

-Draga mea Serena, știi bine că nu-ți pot refuza nimic când mă rogi astfel. Dar ți-am dat mult prea puțin din câte aș fi vrut și cred că și pe asta o știi.

-Da, știi, răspunse ea și așteaptă placa binecunoscută, anume dorința ca ea să-i fie soție nu doar după nume.

Dar în același moment se deschise ușa camerei.

-Cina este servită, anunță doamna Anson mai formal ca niciodată. Așa cum ați dorit dumneavoastră, domnule Benedict.

CAPITOLUL 20

Cina nu fusese pregătită de bucătarul șef. Acesta îl însoțise pe Nathan în călătorie și fusese racolat pe drum de o bogată pereche de străini. Nu reușise să reziste tentației de a conduce o întreagă bucătărie a unui castel din Normandia și nici banii lor nu-l lăsaseră rece. Povestea acestei triste pierderi și a disperatelor încercări ale lui Nathan de a-și recuceri bucătarul o distrară pe Serena până la desert.

Pentru că era cam frig în camera de zi, hotărâră să-și bea cafeaua în birou.

Își apropiară deci fotoliile de șemineu și-și încălziră mâinile la flăcările vesele. Nu prea aveau nici unul, nici celălalt chef de băut cafea, însă Serena umplu totuși

ceștile. Nathan îi mulțumi absent, așeză cana pe masă și își scoase pipa din spumă de mare.

-Te deranjează? o întrebă el pe Serena.

-Sigur că nu.

Ea îi zâmbi și se rezemă în fotoliu cu cafeaua în mână.

El își aprinse pipa și spuse.

-E frumos să fiu din nou acasă și să stau iarăși aici cu tine. Cred că vom petrece mulți ani fericiți împreună.

-Zău?

Serena se gândi la rugămintea lui Ward de a se reîntoarce la el. În ciuda metodelor obscure folosite, Nathan se hotărâse, cel puțin, la o relație durabilă. Era atent și prietenos și nu avea nici foarte multe cusururi.

-Te iubesc, Serena.

O spuse în mod simplu, încet și-i aminti astfel că nici pe această n-o auzise vreodată din gura lui Ward.

-Nathan, eu...

-O, să nu crezi că acum aștept să spui ceva. Vreau doar să nu existe neînțelegeri între noi în ceea ce privește sentimentele mele față de tine. M-am gândit mult, cât am fost plecat. N-ar fi trebuit atunci să-ți amintesc de lucruri pe care am vrea amândoi să le dăm uitării.

-Dar ai fost mereu foarte răbdător și atent, îl contrazise ea.

-Am încercat. Dar mi-a fost greu, căci tu erai cu mine și totuși atât de departe, că nici nu puteam suporta. Din cauza asta am făcut călătoria, chiar și după ce tu te-ai hotărât să nu mă însoțești.

-Înțeleg.

Serena nu știa ce altceva să spună, căci doar știa că el n-a fost singur în călătoria pe care el i-o descria acum ca atât de liniștită și meditativă.

-După cum spuneam, m-am gândit bine și am ajuns la concluzia că noi nu putem fi fericiți decât dacă ne spunem totul foarte deschis. Dacă crezi, ceea ce ți-am spus despre sentimentele mele, vei ști și că nu intenționez

să spun nimic ce te-ar putea răni. Și dacă-ți voi mărturisi păcatele mele, sper să vezi că n-am dorința sau dreptul de a te judeca pe tine. Suntem doar oameni și între noi doi, Serena, nu trebuie să existe scuze.

-Atitudinea ta este foarte generoasă, spuse Serena încordată. Nu-i necesar să intri în amănunte.

-Ba da, e foarte necesar. Vreau ca tu să știi.

-Chiar dacă nu-ți pot promite să fiu și eu la fel de sinceră cu tine?

El zâmbi.

-Vrei să spui că ai fi făcut ceva de care eu nu știu? Dacă e o bagatelă, atunci n-are importanță. Dacă e ceva important, atunci prefer să nu știu. Te rog, păstrează-ți secretele.

-Dar astfel nu ești corect față de tine însuși, spuse Serena, fixându-și cana cu cafea.

-De ce nu, dacă eu sunt cel care face regulile?

-Oricum, nu cred că ai să-mi mărturisești ceva ce nu știu deja.

El o privi gânditor. Ea își ridică ochii înspre el.

-Poate că-mi explici mai exact, spuse el în cele din urmă.

-Dacă tot ai adus vorba despre călătoria ta, bănuiesc că voiai să-mi spui că te-a însoțit Consuela.

-Da, așa-i. Mai exact intenționez să-ți spun că relația noastră s-a sfârșit de când ne-am despărțit în după-amiaza aceasta.

-Nu era nevoie, nu din cauza mea, spuse ea, înainte să se gândească, apoi își feri privirea.

-A fost hotărârea Consuelei, dar recunosc că... sunt ușurat. A fost o relație într-adevăr frumoasă, având în vedere împrejurările, dar n-am putut să-mi depășesc remușcărilor că mi-am încălcat jurământul de căsătorie. Și când eram cu ea, știam amândoi foarte bine că eu de fapt te doream pe tine.

Serena se simțea mizerabil, dar n-avea remușcări. Pentru a trece peste aceste senzații, schimbă iute subiectul.

-Mă surprinde faptul că deodată jurământul înseamnă atât de mult pentru tine, când stau să mă gândesc că a trebuit să plătești pentru a putea jura. Și mergând mai departe, pot considera că m-ai cumpărat chiar și pe mine.

-Nu-i adevărat!

-Tu cum ai numi asta, s-o plătești pe Pearlle să mă dea afară?

Își așează cana pe masă, se ridică și se apropie de șemineu.

-Am făcut ce am considerat că este necesar. Cine s-ar fi ocupat de tine dacă Sean s-ar fi născut acolo?

-Așa o fi, dar mă îndoiesc că nu te-a interesat uecât să-mi ușurezi nașterea.

-Nici n-am afirmat asta. Credeam că ți-am spus foarte clar motivele mele.

Nathan își așează enervat pipa deoparte.

-Da, dar ai fi putut să mă întrebi și pe mine înainte.

-Mi-ai fi acceptat cererea?

-Nu știu exact.

-Păi vezi? Nu puteam să risc un refuz din partea ta.

-Nu puteai sau nu voiai?

-E tot aia.

-Da, ai dreptate, rezultatul e același, adică sunt soția ta.

El se ridică și se apropie de ea.

-Mă bucur că accepți cel puțin acest lucru.

-Bucuna ta s-ar putea să nu dureze prea mult, spuse ea încet și evită să-l privească în ochi.

-imposibil, fu el de părere zâmbind.

Se apropie și mai tare și o cuprinse cu brațele. Își coborî capul și-i atinse Serenei buzele cu ale lui. Erau moi, netede și aveau gust de cafea și tutun. Serena nu găsi

acest lucru ca neplăcut, ci așteptă răbdătoare să vadă ce i se va întâmpla în suflet.

Strânsoarea lui Nathan deveni mai puternică, sărutul mai profund. Serena simți deodată un fel de panică, ce-i dădea fiori. Se eliberă din îmbrățișarea lui Nathan, întoarse capul și-l împinse cu amândouă mâinile puțin mai departe.

-Te rog, nu, șopti ea. Nu acum.

El nu schiță nici un gest, privindu-i de sus chipul, buzele, ochii. În cele din urmă făcu un pas înapoi.

-Cum dorești, Serena. Am să-ți mai las ceva timp să te obișnuiești cu ce ți-am spus în seara asta. Dar răbdarea mea are limite. N-am ce face cu o femeie care mi se refuză. Mă întreb dacă refuzul tău n-ar putea fi depășit cu puțină bunăvoință din partea ta... sau a mea.

Nathan făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre ușă. În cadrul ușii se opri și-i mai aruncă o scurtă privire întunecată și arzătoare, apoi ieși în tăcere.

Serena căzu în genunchi înaintea focului.

-Nathan, șopti ea, îmi pare atât de rău.

Da, îi părea rău că nu-l putea iubi, că traiul lor comun era atât de complicat. Și știa că el are dreptate. Nu îi respinsese din silă, ci din nevoia ei de a simți apropiere și afecțiune. Dacă ea s-ar fi străduit sau dacă el s-ar fi folosit de forță, ca Ward atunci, ar fi primit ceea ce voia. Și poate că în brațele lui Serena ar fi găsit puțină alinare în disperarea care se ținea cu colți de fier de inima ei.

Dorcas o conduse pe Consueia în camera copilului, unde Serena se juca cu Sean. Acesta avea acum paisprezece săptămâni și zâmbea precum un înger, dădea din picioare și se bucura de toată atenția mamei sale. Când Consueia intră pe ușă, Sean tocmai se gândi că este cazul să se ude pe sine și pe Serena. Aceasta o salută pe Consueia, după care privi amândouă cum Mary îl schimbă și-l hrănește pe Sean. În cele din urmă se retraseră amândouă.

-E un copil frumos, spuse Consuela cu tandrețe.

Serena zâmbi.

-Și Mary este mereu foarte grijulie și iubitoare cu el.
Sunt fericită că o am.

Coborâra amândouă în sufragerie.

-Stai atât de departe și iama a fost până acum destul de aspră pentru a scoate copilul afară. Ward l-a văzut vreodată?

-Nu - încă nu.

-Trist, când un tată nu-și vede fiul.

Glasul Consuelei părea ușor ciudat și Serena se uită la ea.

-Dar până acum nici nu și-a exprimat dorința că ar vrea să-l vadă.

-Știi foarte bine că asta nu înseamnă nimic. Nu este el genul de om care să-și spună sentimentele pe față.

Serena încuviință din cap.

-O trăsătură de caracter destul de practică, nu? La asemenea oameni crede toată lumea că au sentimente corecte, indiferent dacă-i adevărat sau nu.

Consuela se așeză.

-O poți privi și așa. Dar cu asemenea oameni ești adesea tentat să crezi că nu au deloc sentimente.

-Ai venit să vorbești pentru Ward? Întrebă Serena și întinse mâinile înspre foc.

-Fii sigură că nu. N-are tocmai Ward nevoie de avocat. Dar ai dreptate, există un motiv pentru care mă aflu aici. Și poate că este ultima oară când ne vedem. Căci am venit să-mi iau rămas bun.

Serena tăcu un moment, apoi o întrebă:

-Unde vrei să pleci?

-Mai am încă în cap acel plan de a pleca în Mexic, după cum cred eu că ți-am povestit mai demult. Îmi voi alege un oraș, îmi voi schimba numele, mă voi da drept văduvă, probabil. E necesar, pentru că aștept un copil.

Serena făcu ochii mari.

-Copilul lui Nathan?

-Sigur!

Serena întinse mâna spre Consuela.

-N-am vrut să spun altceva - eram doar uimită.

Nathan a fost atât de grijuliu cu Sean, încât nu-mi prea pot imagina că te-ar lăsa să pleci, dacă ar ști că aștepti un copil de la el.

-Nu știe, spuse Consuela cu voce aspră.

-Dar de ce nu i-ai spus?

-Mă tem că nu mă va mai lăsa să plec. Nathan își dorește atât de mult un copil. Mi-e teamă că poate mi-l ia, dacă rămân aici. Sigur că ar face-o foarte elegant și pentru că-i vrea binele, dar eu tot singură aș rămâne. Știu, desigur, că va avea grijă de mine, dar când tu vei deveni cu adevărat soția lui, eu nu voi mai suporta să fiu... întreținută de el. Și mai știu că m-ar distruge gelozia, dacă aș fi aici, când tu vei începe să împarți patul cu el. Eu ar trebui să mă întorc în Myers Avenue și copilul va fi crescut de tată. Tu probabil că i-ai fi o mamă foarte bună. Dar eu prefer să plec și în calitate de văduvă bogată să găsesc poate un bărbat care să mă ia de nevastă și să-i fie tată copilului meu.

-Te înțeleg, spuse Serena încet.

-Dar mă neliniștește totuși faptul că-l voi lăsa pe Nathan în necunoștință de cauză. Vreau, deci, să te rog ceva: Vrei, te rog, să-i spui lui Nathan, când eu voi fi departe, că undeva în Mexic copilul lui se joacă în soare cu pielea bronzată și bucle negre? Spune-i că-i voi iubi copilul, că va avea o viață frumoasă, va crește cum se cuvine și într-o bună zi va afla și numele tatălui său. Și mai spune-i, că într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, îl voi trimite pe copii să-și vadă tatăl.

-Ești sigură că vrei asta, Consuela?

-Da. Dar să nu te grăbești. Va mai dura câteva săptămâni până când îmi voi fi vândut casa și până când vremea va fi destul de frumoasă pentru o călătorie. Copilul se va naște pe la sfârșitul verii. Atunci îți poți spune, mai devreme însă nu. Promite-mi asta!

-Îți promit, răspuse Serena cu seriozitate.

-Poate crezi că nu procedez corect. Dacă crezi asta, atunci spune-o acum.

-E decizia ta. Îți sunt datoare să-ți îndeplinesc dorința.

O umbră apăru pe obrazul lui Consuela.

-Nu te-am rugat să faci asta pentru că-mi ești datoare, ci pentru că vei fi aproape de inima lui Nathan. Vei ști ce gândește și cum simte. Vei ști cum să i-o explici și cum să-l rogi să mă ierte.

Glasul nu-i mai era decât o șoaptă.

-Da, răspuse Serena la fel de încet.

-Vei fi bună cu el, Serena? Îi vei permite... să fie bun cu tine?

Serena înghiți în sec și își simți sub pleoape lacrimile neplânse.

-Va trebui, spuse ea în cele din urmă.

Noul coș de transport sosi a doua zi pe un mare viscol de zăpadă. Tânărul inginer, care venise cu el pentru a-i supraveghea montarea, se ocupă și de transportul coșului la mină. Până când termină cu toată treaba, se trezi cu febră mare și trebui cazat la un hotel din oraș, în timp ce o bronșită îl ținut la pat.

Serena propuse să fie transportat la Bristlecone. Dar Nathan, prea nerăbdător să aștepte până se însănătoșește inginerul, instală un fir telefonic de la hotel la mină și începu imediat cu instalarea coșului. Acum nu mai avea nevoie decât de câțiva oameni, care să facă munca grea și apoi coșul va putea fi pus în funcțiune.

Din cauza aceasta Nathan lipsi des de acasă în zilele următoare. Lipsea chiar și noaptea câteodată, când vremea era proastă, și înnopta în mină. Doamna Anson, fără să o întrebe pe Serena, aștepta de fiecare dată cu mâncarea, până când, văzând că Nathan nu vine acasă, o servea doar pe Serena. Pe aceasta n-o deranja că trebuia să aștepte, însă o enerva disprețul menajerei.

În ciuda absenței soțului ei, Serena nu mai auzi nimic de Ward. Era ca și cum acesta ar fi alungat-o din gândurile sale, de când ea refuzase să se întoarcă la el. Serena încerca să se convingă că Ward este pur și simplu prudent din cauza lui Nathan, dar tot se simțea golită pe dinăuntru.

Apoi, într-o seară, la mai mult de o săptămână de la sosirea coșului de transport, Serena stătea în dormitorul ei și citea ziarul, așteptând cina. Din ziar află că o altă femeie din Myers Avenue a fost ștrangulată și mutilată. După părerea reporterului, era vorba de același criminal care le asasinase și pe celelalte femei.

Serena aruncă ziarul deoparte. Stătea în fotoliu cu mâna apăsată pe gură. Deci nu Otto fusese criminalul. Disperarea ei dovedea cât de mult sperase să fie așa. Fără vina lui Otto la asasinarea femeilor, Serena se simțea și mai mult criminală, chiar dacă el fusese acela care o atacase.

Dar cine altcineva ar fi putut face asemenea lucruri îngrozitoare? În timp ce se gândea la aceasta, se deschise ușa dormitorului.

Serena tresări și se întoarse repede. După ce se liniști, spuse:

-Nathan, m-ai speriat.

-Iartă-mă.

Se postă cu spatele spre foc, cu mâinile încrucișate la spate.

-Te-ai spălat și te-ai schimbat deja. Iar eu nici nu te-am auzit când ai intrat.

-Sunt aici de o jumătate de oră.

-Adică ai terminat cu treaba la mină? Funcționează coșul?

-Aproape. Mai avem nevoie de câteva zile pentru controlul siguranței, apoi cred că-i vom putea da drumul în puț.

-Ce expresie! protestă Serena zâmbind.

Nathan nu spuse nimic. Apoi continuă.

-În drum spre casă am trecut pe la inginer. Când am ieșit din hotel, m-am întâlnit cu cineva pe care-l cunoști și tu.

-Zău?

Serena îl privi cu prudență. Lumina îi strălucea în păr, iar umerii goi îi păreau aurii.

Nathan se uită în altă parte, de parcă l-ar fi durut această imagine.

-Cu Pearlle.

-Sunt sigură că v-ați povestit multe, spuse Serena, după o scurtă tăcere.

-Așa s-ar spune. Credea că m-ar interesa să aflu că tu ai fost în absența mea de mai multe ori la Eldorado, în timp ce trăsura ta aștepta ore întregi într-un grajd de închiriere din apropiere.

-Îmi reproșezi că m-am purtat cum nu se cuvine, Nathan, sau vrei să știi de ce am fost acolo?

-Vreau să știu dacă Pearlle minte sau dacă este adevărat.

Serena deveni deodată foarte calmă.

-Îți acord dreptul de a întreba, dar ești sigur că vrei să cunoști răspunsul?

-Un bărbat are dreptul să știe dacă copilului căruia îi dă numele este ai lui sau nu.

-Asta nu te-a îngrijorat deloc la nașterea lui Sean.

-Pentru că nu exista posibilitatea să fie copilul meu. Nu se putea afirma așa ceva.

-Dar îl iubești pe Sean ca pe propriul tău copil, l-ai făcut moștenitorul tău.

-Dar nu va fi niciodată cu adevărat copilul meu.

Serena se stăpâni să nu-i povestească nimic despre Consuela. Îi promisese.

-Deci, Serena?

-Dacă chiar vrei să știi: Da, am fost acolo.

-Serena, uită-te la mine. De ce?

Vocea îi era aspră, chipul palid. Serena îl privea direct în ochi. Își aminti de multe lucruri, pe care nu avea voie să le rostească. Într-un sfârșit spuse:

-Pentru că mi-a cerut-o el.

Nathan se apropie de fotoliul ei și se sprijini de el, aplecându-se spre ea.

-Asta-i singurul motiv? Eu te implor și nu primesc nimic de la tine, în timp ce doar un cuvânt din partea lui este îndeajuns?

Când vocea lui deveni mai puternică, Serena se simți tot mai nesigură. Poate că mersese prea departe. Nathan merita un răspuns amănunțit. Ce mai spusese Ward?

-Nu, spuse ea imediat. N-a fost așa. A trebuit să mă duc. M-a șantajat.

Nathan se îndreptă uimit.

-Ward te-a șantajat pe tine?

Serena îi povesti de moartea lui Otto, de apariția lui Ward, de ajutorul lui la înlăturarea cadavrului și de consecințele ce au urmt.

-De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

-Erai plecat cu Consuela când am fost prima oară la Ward.

-Nu, mă refeream la atac. Când mă gândesc câte îți se puteau întâmpla... și tu stai lângă mine și nu zici nimic...

-Mi-a fost frică.

Nathan nu pricepu la ce se referea ea, se plimbă prin cameră în sus și-n jos și o tot întreba de ce nu i-a spus nimic, în timp ce înjura mereu, că șeriful nu se ocupă îndeajuns de indivizi precum Otto.

-În Myers Avenue li se întâmplă femeilor lucruri tot mai rele pe zi ce trece. Și se pare că treburile nu se vor schimba foarte curând.

-Și tu te-ai tot plimbat singură prin oraș. Dumnezeuule, Serena, înnebunesc numai când mă gândesc. Iar pe Ward l-am numit odinioară prieten! Dar de data asta nu-mi va scăpa, hotărât lucru.

Serena se ridică în picioare.

-Ce ai de gând să faci? N-ai voie să întreprinzi nimic, căci altfel se duce la șerif și totul va ieși la iveală.

-Ward nu se va duce la șerif. O vom rezolva noi în alt mod.

-De unde poți să știi? La urma urmei, a luat și banii pe care i-ai oferit și a plecat, lăsându-mă cu tine.

Nathan se opri din mers și se întoarse spre ea.

-Acum în iama trecută? Credeam că știi că Ward mi-a refuzat banii.

-Atunci da, dar în vară i-a luat, căci altfel n-ar fi stat atât de mult.

-Ward nu a luat banii, iar eu n-am făcut greșeala să îi ofer din nou. Iar de stat atâta, a stat, cred eu, din cauza accidentului, după câte am înțeles.

Serena păli.

-N-a fost vorba de bani, de nici un fel de plată?

-Nu, spuse el încruntat.

Serena îl nedreptățise pe Ward. Când el îi povestise despre mina câștigată la joc, ea crezuse că el vrea dor să justifice banii primiți de la Nathan. Și dacă n-a fost plecat de bună voie, atunci era și pentru el la fel de îngrozitor faptul că fiul lui a primit numele unui alt bărbat. Iar ea îl chinase cu acest lucru, pentru că nu dorise să-l creadă. Deodată în ea se trezi un sentiment, pe care-l crezuse mort, un amestec de trădare și durere, rușine și disperare.

-Cu câteva zile în urmă te-am rugat să ai încredere în mine, spuse Nathan și înclină ușor din cap. Dar tu m-ai refuzat și ai ascultat mărturisirea mea, știind tot timpul că ești o ucigașă și o soție adulteră.

-Nu, Nathan! Ți-am spus și atunci că nu pot fi sinceră cu tine și motivul este același: mi-e frică. Și spuneai că nu vrei să știi.

-Minți atât de frumos, Serena. Mă întreb dacă acum spui adevărul, sau doar ți-e teamă pentru Ward.

-Am deja moartea unui om pe conștiință. Îmi ajunge.

Nathan fu la fel de puțin impresionat de această remarcă, precum Ward.

-Dacă crezi asta, te înșeli. Și să știi că nu intenționez să-lucid. Voiam doar să-l alung din oaș.

-M-ai determinat printr-o înșelătorie să te iau de soț și i-ai dat fiului lui Ward numele tău. Ți-am fost recunoscătoare, pentru că aveam nevoie de ajutor pe-atunci, dar nu crezi că te-ai răzbunat destul prin asta?

-Poate, dar numai dacă te-ai dus la Ward într-adevăr împotriva voinței, fără să te mai și bucuri pe deasupra.

-Asta sună de parcă ai vrea să mă pedepsești pe mine, nu pe Ward.

-Așa o fi, draga mea Serena. Dacă-mi dau acum cuvântul că lui Ward nu i se va întâmpla nimic, atunci mă însoțești în Europa peste două zile?

Serena știa că, în ciuda cuvintelor calme, era vorba de o amenințare. Vocea îi tremură, când spuse:

-Nathan, nu face asta.

-De ce nu? Întrebă el. Se pare că în cazul tău n-am încotro.

-Nu-ți iau supărarea în nume de rău, dar este inutilă. Aș fi venit oricum cu tine.

El închise ochii și se întoarse.

-La naiba, Serena, șopti el. Acum n-am să știu niciodată. Dar vei fi a mea, am eu grijă să-l uiți pe Ward și salonul lui. Începutul nostru va fi acolo unde au început toate, în vagonul meu. Căci este al meu, Serena!

-Nu, spuse Serena și se ridică în picioare.

-Ba da! Sau preferi să începem acum și aici?

Privirea sa îi străbătu trupul încet și cu poftă. În felul acesta n-o privise nici măcar pe când ea cânta în Eldorado. Se apropie încet de ea.

-O să-ți pară rău într-o bună zi.

Serena făcu un pas în spate.

-Poate, dar în seara asta în mod sigur că nu.

-O, Nathan, te rog. Cred că într-o bună zi te-aș putea iubi. Sunt soția ta și... și vreau să-l uit pe Ward. Atât de mult aș vrea să-l uit.

Nathan se opri când ajunse lângă ea și expresia fermă de pe chipul său dispăru. Ridică mâna și-i atinse lacrimile ce-i tremurau în gene.

-Serena, frumoasă Serena, spuse ei încet și chinuit. Nu joci corect.

-Nici... nici nu este un joc corect, răspunse ea.

-Din punctul tău de vedere probabil că nu. Bine, poate că prima mea idee a fost mai bună. Hai să coborâm, să cinăm. Am să-i spun doamnei Anson că poate începe să împacheteze. Mary și Sean vor avea propriul lor vagon. Între timp eu voi mai rezolva câteva amănunte la coșul de transport. De îndată ce funcționează, vom porni la drum. Da: te previn. Numai moartea mă va putea împiedica să te am, după ce trenul se va pune în mișcare înspre mare.

CAPITOLUL 21

Menajera explică, cum că-i este imposibil, să împacheteze totul în așa scurt timp. Doar n-aveau decât patru mâini ea și cu Dorcas. Desigur că le-ar fi ajutat și băiatul de la grajd, dar oricum trebuiau pregătite laptele și untul și erau atât de multe treburi de făcut. Bine însă că domnul Benedict nu ia și trăsura cu el, căci astfel cei doi angajați vor rămâne acasă și vor avea grijă de conac.

Serena nu fusese de acord să-l însoțească și cele două femei, dar până la urmă recunoscă că nu avea pe nimeni care să o ajute cu garderoba și copilul. Orice om înstărit călătorea cu servitori după el. Doar nu avea de gând să-și spele singură rufăria pe drum.

După ce se clarifică problema aceasta și doamna Anson fu mulțumită, Nathan părăsi casa și se duse la mină. Îi făcu semn cu mâna Serenei, care stătea pe verandă. Nathan obișnuia să ordone și ceilalți să-i îndeplinească ordinele fără să crâcnească. Lucrurile pe care nu le putea schimba le ignora pur și simplu, de parcă n-ar fi existat. Putea fi într-adevăr lipsit de sentimente câteodată. Era generos, însă anumite lucruri trebuia să le aibă neapărat, indiferent prin ce mijloace le obținea și făcea parte dintre acei puțini oameni care aveau posibilitatea să facă orice.

Doamna Anson se întrecu pe sine după complimentul lui Nathan, că ea le poate face pe toate. Era peste tot și le supraveghea pe toate. Pentru că nimeni nu-i permitea să ajute cu nimic, Serena hotărî să facă ceea ce trebuia făcut.

Se duse în salon, luă hârtie și peniță și se așeză la birou. Cum să-i spună lui Ward că ea pleca cu Nathan? Cum putea să-i explice? Oare îi va înțelege spiritul datoriei combinat cu nevoia de a-l proteja tot pe el? Nici măcar ea nu-și înțelegea sentimentele. Nu putea afirma că iubea doi bărbați. Și totuși atingerea lui Nathan nu-i fusese nepăcută. Nathan n-o fascina la fel ca Ward, dar Serena avea senzația că ar fi fost foarte mulțumită cu Nathan, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Ward.

Dar merita Ward ca ea să fie atât de sinceră cu el? Avea vreun sens să-i spună mai mult decât doar faptele? Ea pleca. Nathan știa totul și Ward nu mai avea puterea să-i facă ei rău. Ce altceva mai trebuia el să știe?

Serena cufundă penița în cerneală și începu să scrie. Când termină, se semnă și introduse scrisoarea într-un plic. Apoi dădu scrisoarea, împreună cu multe altele, băiatului de la grajd să le ducă în oraș.

După-amiază casa era plină de cutii și valize. Copilul era neliniștit și plângea mai mult decât de obicei. Mary era și mai tăcută, ocupându-se de el cu

conștiințiozitate. Dorcas îndeplinea cu ochi jucăuși și fuste fluturânde ordinele mamei ei, iar vizitiul bombănea că trebuia să ajute la transportul valizelor și al cutiilor.

În toată agitația aceea, nu auzi nimeni trăsura venind. Abia când se auziră bătăi în ușă, fu observat și vizitatorul. Dorcas îl lăsă să aștepte în hol, apoi alergă printre cutli, strigând după mama ei. Doamna Anson o anunță pe Serena.

-A venit un domn, care vrea să vă vorbească, spuse ea pe un ton de gheață, fixând-o încruntată pe Serena.

-Cine e? Întrebă Serena și își netezi părul.

-Domnul Dunbar, doamnă. Am încercat să-i explic că domnul Benedict nu-i acasă, dar a insistat să vorbească cu dumneavoastră. Acum este în birou.

Serena înmărmuri. La asta nu se gândise, având în vedere evenimentele ultimei ei vizite. Crezuse, mai degrabă, că Ward se bucura de a fi scăpat de situația dificilă.

-Bine, spuse ea. Nu te obosești să ne servești cu ceva. Cred că domnul nu va rămâne prea mult.

Serena se opri în capul scării, își dădu jos șorțul alb, își încheie nasturii de la manșete și își continuă drumul.

Ward stătea cu spatele înspre ușă și cu un picior sprijinit de bara de alamă a șemineului. Când Serena intră, el se întoarse spre ea. Ochii verzi îi erau întunecați, gura îi era o linie dreaptă.

-Ai înnebunit, să vii aici pur și simplu? izbucni Serena.

Rămase în mijlocul camerei cu brațele încrucișate.

-Au existat vremuri când eram mai bine primit aici. Dar astăzi am venit, desigur, din cauza scrisorii tale.

-N-are nici un rost. Sunt decisă.

Se uită la el cu ochi limpezi.

-Deci au câștigat Nathan și banii lui? Și dacă ți-aș spune acum că sunt și eu bogat? Dacă ți-aș spune că vreau să te iau de nevastă, dacă te desparți de Nathan?

-Te rog, Ward, nu complica lucrurile.

-Nu mă crezi, spuse el sec.

-De ce-aș face-o? Dacă ai fi vrut să mă iei de nevastă, de ce n-ai spus-o până acum - sau măcar la ultima noastră întâlnire? De ce-ai așteptat cu asta până acum?

-Cum te puteam ruga să devii soția unui jucător, cu toate perspectivele lui incerte? Ce șanse aveam eu, după ce Nathan te-a îmbrăcat în blănuri și bijuterii? Nu te mai puteam păstra decât cu ajutorul fricii tale.

-Acum e prea târziu. I-am dat lui Nathan cuvântul meu.

Oare ce i-ar fi răspuns, dacă Nathan n-ar fi amenințat-o că-l va distruge pe Ward? Mai bine nu se gândea.

-Nu-i niciodată prea târziu, răspunse el. N-am să te las să pleci, Serena.

-Nu mă poți opri. Plec cu Nathan în Europa. Măine plecăm cu vagonul său particular. Va fi un început nou pentru mine, voi fi fericită cu el, foarte fericită.

-Pe cine vrei tu să convingi? Pe mine sau pe tine? N-o să se ajungă până acolo. Oricum, am lăsat lucrurile să meargă mult prea departe. Nathan mi-a fost mai demult prieten, cred că mă va asculta.

-Nu! strigă Serena și se apropie de el. N-ai voie să te amesteci. Lui Nathan nu o să-i placă!

Ward își dădu ochii peste cap.

-Va trebui să-i placă.

-Nu pricepi despre ce e vorba.

-Atunci explică-mi, spuse el calm.

-N-ar fi prea fericit să te vadă, nu din cauza trecutului, ci din cauza săptămânii trecute. Acum e mulțumit, pentru că i-am promis că voi merge cu el, dar poate se răzgândește dacă îi faci greutăți.

-Poate că o să-i fac mai mult decât doar greutate.

-Nu! Ai spus chiar tu că, probabil, te-ar ruina, dacă ar ști de noi doi.

-Asta ar fi putut s-o facă atunci. Acum poate să încerce liniștit. Dar de ce-ți faci tu asemenea griji? Nu ți-ar fi pe plac tocmai lucrul ăsta?

-Eu... am metodele mele, spuse ea cu voce nesigură.

El scutură din cap.

-Nu, nu renunț. Nu, atâta timp cât am speranțe la un armistițiu între noi, poate chiar o capitulare.

Ar fi trebuit ea să-și dea seama că el nu va lua în serios pericolul. De ce s-a așteptat ea la altceva?

-Ești nebun, Ward Dunbar. Eu sunt căsătorită cu Nathan. Nu pricepi că s-a terminat?

-Niciodată. N-am să te las să pleci. Nimeni și nimic nu mi te va lua, dacă tu nu vrei să pleci de la mine. Dacă însă tu vei decide de bună voie pentru Nathan, eu nu te voi opri. Nu trebuie să-mi spui decât că-l iubești și eu o să plec fără să comentez. Dar dacă-mi dai chiar și cel mai mic indiciu că mă preferi pe mine, acum, că știi că amândoi suntem la fel de bogați, voi dărâma munții din jurul acestui crater, voi demola orașul scândură cu scândură, voi smulge șinele, înainte să permit să mi te ia careva.

Serena se simțea ca și cum îi dăduse cu ceva în cap. Nu putea decât să se uite la el, fără să spună nimic. Făcu ochii mari, când el se apropie de ea, o prinse de umeri și o scutură ușor.

-Nathan e soțul tău, dar lucrurile se pot schimba. Ori va divorța, ori voi găsi eu o altă cale să te eliberez de el. Nu el este problema, Serena. Ci tu ești. Pe cine alegi? Dacă ai uita ce ți-am făcut, dacă ai lăsa deoparte cuvinte fără însemnătate precum datorie, dacă ți-ai urma inima? Pe cine ai alege, pe Nathan sau pe mine?

Ea încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar el nu-i permise. Ochii lui cereau un răspuns.

-Ei bine, șopti ea și renunță să se mai apere. Pe tine, nenorocitul!

Serena zări flacăra triumfului din ochii lui, apoi el o săruta cu pasiune. Sângele începu să-i curgă mai repede prin vene. Luase o hotărâre, iar teama de consecințe era aproape insuportabilă.

Ward îi dădu brusc drumul, făcu stânga-mprejur și dispăru. Serena auzi ușa de jos trântindu-se în urma lui.

Rămase palidă în mijlocul camerei și își duse mâna tremurândă la gură. În cap îi răsuna aceeași întrebare: Doamne, ce-am făcut?

Mai întâi nu găsi nici un răspuns la ea. Soarele apusese în spatele lui Mount Pisgah și Nathan nu venise încă și nici nu trimisese pe cineva cu vreo înștiințare. Pentru a-și face de lucru, Serena făcu baie și se îmbrăcă cu rochia pregătită de doamna Anson, deși nu putea suferi perlele cu care era brodată. Dorcas voia să-i prindă părul, la aceasta se pricepea foarte bine, dar Serena refuză și își făcu un coc simplu. Îi era indiferent cum arată.

Pentru că era frig își puse un șal pe umeri și se duse în camera copilului. Cu gândul însă era foarte departe. În sud se apropia primăvara și aerul nopții era acum plin de arome. Serena scutură din cap și se apropie de pătuțul fiului ei.

Îi privi pe Sean în lumina slabă a lămpii de lângă pătuț. Aproape că se topi de dragoste pentru el, când îi văzu mânuțele mici odihnindu-se lângă fețișoara rozalie.

Apoi se întoarse din nou în camera ei. În camera de lucru probabil că ardea focul, dar n-avea chef să coboare. Nu voia să se mai gândească la nimic.

Ora cinei trecu. Serenei nu-i era foame, îi era indiferent. Nimeni nu o deranja. Minutele treceau. Se gândi dacă să coboare, să mănânce. Nu coborî.

Afară răsărise iuna, aruncând umbre ciudate pe zăpadă. Era atât de multă lumină încât Serena nici nu văzu la început luminile trăsorii ce se apropia.

Era deja pe scară, când doamna Anson deschise ușa casei. Zări niște mineri prăfuiți cu mutre acre și se prinse mai bine de balustradă. Apoi îl recunoscă pe Boston, un bărbat mai în vârstă, care era mai marele peste mină. Lângă el se afla un tânăr cu trăsături inteligente, îmbrăcat pușin mai frumos. Acesta făcu un pas înainte.

-Mă numesc Patterson, sunt inginerul însărcinat cu instalarea coșului. Aș putea, vă rog, să vorbesc cu doamna Benedict? o întrebă pe doamna Anson.

Aceasta păli și aprobă din cap în direcția scării, unde stătea Serena. Cu pași lenți Serena coborî spre ei.

-Eu sunt doamna Benedict, spuse ea încet și clar.

Tânărul inginer șovăi. Boston se apropie și el.

-Nu știu cum să vă spun, doamnă. Poate că ar trebui mai bine să vă așezați, sau ceva de genul ăsta.

-Ce s-a întâmplat, domnule Boston?

Acum luă cuvântul Patterson, ținându-și pălăria în mână.

-Am avut în seara asta un accident în mină. Domnul Benedict se grăbea să pună noul coș în funcțiune. Eu... eu i-am spus că încă nu e gata, că ar trebui să-l mai încercăm de câteva ori, dar el a vrut neapărat să coboare cu el. Totul a mers bine în jos, dar...

Serena înghiți în sec.

-Da?

-Când l-am tras înapoi în sus, ceva n-a mers bine. Bobina care trebuia să înfășoare cablul s-a învârtit deodată în sens invers, frânele nu s-au activat automat. Înainte să putem face ceva, coșul a căzut două sute de metri până jos de tot, cu domnul Benedict.

Serena simți o groază apărând și dispărând. Cu buze aproape nemișcate spuse:

-Este...

-Am ridicat manual coșul cât de repede am putut, dar a fost prea târziu.

Doamna Anson scoase un țipăt. Serena se uită la ea, apoi ia oamenii din ușă. Erau angajați ai minei, care lucrau pentru Nathan - lucraseră, care-l cunoșteau bine - îl cunoscuseră. Își coborâră privirile rușinați, de parcă s-ar fi simțit răspunzători pentru acest accident.

-Unde este?

Boston făcu semn cu capul înspre ușă.

-Cadavrul se află afară în trăsură. Eu... eu nu m-aș duce să-l văd, dacă aș fi în locul dumneavoastră, doamnă Benedict. Mai bine nu.

Serena se clătină, dar își redobândi iute echilibrul. Doamna Anson se apropie de garderobă și se așează pe o bancă. Dorcas se așează alături de mama ei scăldată în lacrimi.

-Nu știu ce să fac, spuse Serena cu o privire hăituită, ținându-și șalul strâns în jurul trupului.

-Nu-i nimic de făcut, spuse inginerul. Am chemat deja medicul, să confirme decesul. Dacă ne spuneți ce antreprenor preferați, o să-l înștiințeze careva dintre noi.

Serena scutură din cap.

-Nu știu.

Din spatele mulțimii răsună o voce groasă, de bărbat dar, pentru că inginerul tocmai tușise, Serena nu auzise bine. Boston aprobă din cap și-l însărcinără pe unul dintre muncitori să dea o fugă până în oraș, apoi se adresă din nou Serenei.

-Doriți să-l aducem în casă, doamnă Benedict?

-Da, cred că e cel mai bine așa, începu Serena, privind nesigură spre etajul unu, unde se afla dormitorul lui Nathan.

-Nu, mai bine să așteptăm medicul. După ce va termina cu treaba, ne rămâne destul timp și pentru a-l transporta în casă.

De data aceasta Serena auzi vocea foarte clar. Inspiră adânc. Muncitorii făcuseră loc, pentru ca Boston să-l poată vedea pe cel ce vorbea. Lumina din casă bătea până pe veranda întunecată. Acolo se afla un bărbat înalt,

cu buciile-i negre răvășite de vânt. Hainele îi erau la fel de prăfuite ca ale celorlalți, de parcă ar fi fost și el în mină.

Era Ward.

Rochia neagră brodată cu perle nu mai trebui cumpărată, căci hainele de doliu făceau parte obligatoriu din garderoba oricărei doamne. La această rochie Serena purta blana de zebelină și o pălărie de catifea cu un voal negru, pe care doamna Anson îi dezgropase dintr-o cutie de pe vremea primei soții a lui Nathan. Nu prea punea Serena preț pe asemenea accesorii, dar se bucură că acceptase voalul, căci, deși ea nu se uita la nimeni, observă privirile ațintite asupra ei, care erau imediat îndreptate în altă direcție, de câte ori ea ridica ochii.

La adăpostul vălului putea, de asemenea, să-i studieze pe oamenii ce se aflau în cimitir. Era lume din toate sferile orașului, bărbați influenți cu soțiile lor îmblânite alături de muncitori cu familia, femei de moralitate îndoielnică, jucători, barmani și clienți ai diferitelor saloane, cărora omul din sicriu le făcuse adesea cinste cu câte un pahar de băutură. Consuela, cu chipul desfigurat de durere, era sprijinită de Ward și de Timothy.

Serenei i se făcu milă de spaniolă. Ar fi vrut să se ducă la ea, dar groapa se căsca neagră între ele. Și nu era sigură că-și va putea menține calmul în apropierea lui Ward.

Serena frământă batista cu tiv negru. Glasul preotului îi răsună în urechi. Nu era Elder Greer, slavă Domnului, nici nu i-ar fi putut suporta astăzi aberațiile. Era un preot care, după spusele doamnei Anson, fusese duhovnicul lui Nathan.

Aroma florilor de pe sicriu îi aminti Serenei de înmormântarea lui Lessie. Mormântul ei se afla în apropiere. Iar cel ce-i luase viața era încă între ei și nu aștepta decât ocazia pentru o nouă lovitură. Oare aceeași ar fi situația și dacă victimele ar fi fost soții de bogătași? Pe nimeni nu interesa dacă dispărea o prostituată, dar cu

siguranță că altfel ar fi stat lucrurile dacă lumea ar fi aflat că de data aceasta a fost asasinat unul dintre cei mai bogați oameni ai regiunii.

Până acum nu exista nici un indiciu că moartea lui Nathan ar fi fost altceva decât un accident. Sau poate că nu i-a spus încă nimeni, din dorința de a o menaja. Dar Ward era un tip inteligent. Poate că singura lui greșeală a fost să-i spună Serenei că va găsi el o cale să o elibereze de Nathan.

Sicriul fu coborât. Serena aruncă o mână de pământ pe el. În apropiere așteptau lopețile, cu ajutorul cărora urma să fie astupată groapa. Serena închise ochii și așteptă răbdătoare până se termină și ultima rugăciune.

În sfârșit fu liberă, după ce câțiva bărbați îi prezentaseră condoleanțe. Se retrase spre trăsura ei și vizitiul îi deschise portiera.

Serena tocmai era pe cale să urce alături de doamna Anson și Dorcas, când văzu apropiindu-se în galop un călăreț cu pletele fluturându-i în vânt. Elder Greer se opri și privi în jur căutător. Apoi o descoperi pe Serena, descălecă și alergă spre ea.

-Am aflat târziu, dar Domnul m-a condus și am ajuns la timp. Eu, unealta Sa de corecție și pedeapsă, mă aflu aici, pentru a te trage la răspundere, Serena!

Își ridică mâinile în aer și se uită repede în jur, să vadă dacă are public.

-De ce faci asta? Întrebă Serena.

El nu o băgă în seamă.

-Ai refuzat un om bun, pentru a duce o viață în desfrâu, apoi te-ai măritat cu unul dintre cetățenii model din Cripple Creek și l-ai înșelat cu amantul tău! Acum ai găsit metoda de a te bucura de avere fără interdicția soțului. Rușine! Vei arde în iad, tu, fiică a răului! Tu...

-Ajunge!

Greer fu întrerupt în elanul său. Serena îl zări pe Ward lângă ea. Acesta o prinse de braț și se adresă lui Elder Greer.

-Nu-i nici locul, nici momentul pentru prelegerile tale. Aici comemorăm morții.

-Nu-i de mirare că o aperi pe stricata asta. Te-ai dus în ispită!

Serena se urcă în trăsură și se uită la Ward.

-Nu ți-a făcut nimic femeia asta, spuse Ward calm. Noi doi i-am făcut ei rău, Elder Greer. Nu crezi că ai urmărit-o destul până acum?

-Dacă-i iei apărarea, ai să arzi și tu în flăcările iadului, spuse bătrânul cu glas pițigăiat.

-Poate, fu Ward de părere. Și poate vrei să vezi cât sunt de aproape de diavol, dacă mai scoți un cuvânt. Te-aș sfătui să dispari de-aici la fel de repede, cum ai apărut.

-Împiedici voința lui Dumnezeu! ți explică Elder Greer și făcu un pas înapoi, când observă că Ward vine spre el. Apoi se îndepărtă agitându-și pumnul și strigând: "Asta n-a fost totul! Să știi că n-am terminat!"

Ward se adresă din nou Serenei.

-Mergeți acasă. Eu vin cu calul în spatele trăsurii, să fiu sigur că nu vă mai face neplăceri. Pe Consuela o va conduce Timothy.

Ward închise portiera, făcu semn vizitiului și se îndreptă spre calul său.

Elder Greer văzu că trăsură este escortată de Ward, își luă calul și renunță la predici.

Serena se așteptă ca Ward să se întoarcă în oraș, de îndată ce au ajuns la Bristlecone. Dar el coborî de pe cal, o ajută și pe ea să coboare din trăsură și o conduse spre ușă. În verandă ea i se adresă pe un ton formal.

-Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

-Fanaticul ăsta începe să devină enervant, spuse el. Trebuie să facem ceva cu el.

-Nu prea știu ce, căci de fapt nu face rău nimănui.

-Poate îl putem convinge să caute păcătoși în altă parte. Și n-ar trebui să-l subapreciem. Există oameni care-l cred.

-Oricum, a fost drăguț din partea ta că m-ai ajutat.

-Drăguț? Am impresia că vrei să scapi de mine.

Ward zâmbi obosit și nu se sinchisi de fomăitul enervant al doamnei Anson, care aștepta ca Serena să intre în casă înaintea ei.

-Sunt cam obosită, răspuse Serena, căutând o ieșire.

-Îmi pare rău, dar avem ceva de discutat.

-Nu știu...

-Îți amintești tu repede. Și trebuie să vină imediat avocatul lui Nathan, din cauza testamentului. M-a rugat să vin, căci sunt și eu menționat în testament.

-Tu? Întrebă Serena uimită.

-Stai liniștită, că nu mi-a lăsat el mie averea lui.

Serena roși și spuse scurt.

-Bine. Intră.

Avocatul lui Nathan era un bărbat subțire și insipid. Privi prin încăperea în jurul lui, își puse ochelarii pe nas și își dresе glasul. Apoi se scuză că-i zorea, dar, din experiență, știa că e bine să treci cât mai repede peste formalități.

Testamentul se dovedi a fi limpede. Doamna Anson și fiica ei primeau o sumă considerabilă, la fel ca și vizitiul și băiatul de la grajd. Sean Benedict moștenea un milion de doari, tutorii urmau să-i fie mama sa și prietenul decedatului, Ward Dunbar. Sean moștenea de asemenea Bristlecone cu tot ce ținea de acesta. Serena Walsh Benedict avea dreptul să locuiască la Bristlecone până la sfârșitul vieții. Administrarea averii le revenea celor doi tutori, până când Sean Benedict avea să fie major.

În locul acesta Serena aruncă o privire către Ward, care stătea în spate, rezemat de perete. Acesta făcu o plecăciune și Serena își întoarse din nou capul. Oare Nathan a vrut ca prin acest testament să-și repare greșeala față de Ward? Atunci probabil că-și întocmise testamentul înainte să afle ce s-a petrecut cât timp el a fost plecat în acea călătorie.

Restul averii, minele de aur, imobilele, precum și suma de trei milioane de dolari le moșteneau Serena Walsh Benedict și urmașii ei.

Avocatul îi lăsa Serenei o copie și o asigură că-i va răspunde la eventualele nelămuriri într-un moment mai puțin trist. Va fi la dispoziția ei oricând și cu mare plăcere.

Respectul avocatului era primul semn al faptului că acum era bogată. I se părea îngrozitor că Nathan i-a lăsat atât de mult, căci fără ea ar fi fost și acum în viață și s-ar fi bucurat de milioanele lui. Se simțea acum ca și cum l-ar fi omorât ea pe Nathan sau ca și cum ar fi complotat cu Ward.

Dar n-avea voie să arate nimic din aceste sentimente, trebuia să facă pe gazda perfectă și să aștepte sfârșitul adunării. Îl văzu apoi pe Ward cum îl conduce pe avocat la trăsură. Serena oftă din greu și urcă în camera ei.

Nu avusese încă ocazia să discute cu Ward în liniște, dar oricum n-avea să-i spună nimic. Știa, desigur, că clipa aceasta trebuia să vină, dar nu acum, Dumnezeuule, te rog, nu acum.

Îi spusese doamnei Anson că nu servește cina. Cât timp va mai rămâne oare doamna Anson, acum când avea destui bani, pentru a trăi fără să muncească? Serenei îi va fi dor de Dorcas, căci aceasta nu obișnuia să o spioneze și să o bârfească. Prezența ei era câteodată ca un balsam și chiar dacă surâsul îi era cam sec, cel puțin nu avea o uitătură urâtă.

Dorcas o ajută să se dezbrace și-i lăsa apă de baie, iar în timp ce Serena se îmbăie, Dorcas îi pregătea cămașa de noapte și făcu focul în sobă. Serena ieși apoi din vană și-și pieptănă părul, până când i se aranjă în jurul umerilor precum o perdea strălucitoare.

-Am să mai citesc puțin și am să mă culc, îi explică ea lui Dorcas.

-Mama zicea că lumina a ars la dumneavoastră toată noaptea trecută, și cea de dinainte. Și-a mai zis că

nu vă lipsește domnul Benedict așa tare cum ne lipsește nouă.

-Posibil, căci nici nu l-am cunoscut de atâta timp ca voi, spuse Serena blând. Poți pleca acum, Dorcas.

-Atunci noapte bună, doamnă.

Serena își trecu mâna peste ochi. Era epuizată dar nu somnoroasă, deși nu dormise de trei zile. Patul făcut arăta foarte ademenitor, dar neliniștea gândurilor nu-i dădea Serenei pace. Mereu își amintea de discuția cu Ward, când el spusese că o va elibera de Nathan. Era liberă. Acum ce să facă?

Încercă să citească, dar nu reuși. Deci, se uită pe fereastră, ascultă la gramofon toate melodiile, își făcu manichiura și se așeză în balansoar, privind în foc. Apoi se plimbă prin cameră, cu capotul larg fluturând în jurul ei. Aerul din cameră părea să o sufoce și ieși pe coridor.

Curentul de aer rece îi umflă capotul și-i flutură volanele gulerului. Nu se mai vedea nici o valiză sau cutie, doamna Anson le strânsese pe toate.

Casa era cufundată în liniște, toată lumea dormea. Serena trecu de camera lui Nathan, care rămăsese neschimbată și avea să mai rămână, căci ea nu se simțea îndreptățită să-i arunce lucrurile personale ale lui. Ea era o intrusă aici și lucrurile nu aveau să se schimbe.

Luna lumina sticla colorată de deasupra ușii. Serena privi într-acolo, coborând scara fără zgomot. Cu patru zile în urmă aceeași lumină îi colorase chipul lui Ward.

Nu putea să continue așa. Poate o ajuta un pahar cu lapte. Se opri. Din camera de lucru venea o lumină slabă. Doamna Anson era mereu foarte conștiincioasă, stingând toate luminile și închizând toate intrările înainte de culcare.

Serena aruncă o privire spre ușa casei. Nu era încuiată. Poate că menajera nu se culcase încă.

Camera de lucru era goală, doar o lampă cu petrol ardea pe o măsuță. Din sufragerie nu se auzea nici un sunet.

Serena luă lampa și se duse să încuie ușa de jos. Așeză lampa pe banca de marmură și se îndreptă spre ușa masivă. Prinse zăvorul greu cu ambele mâini și auzi un zgomot. Afară ușa începu să se deschidă și Serena se dădu repede un pas înapoi. Pentru frică nu mai rămăsese timp. În următoarea clipă Ward se află în fața ei. Era învâluit de prospețimea nopții și ochii îi străluceau ca un foc de culoarea smaraldelor. Curentul îi flutură Serenei părul, ducând înspre Ward o aromă de trandafiri.

-Serena, spuse el cu respirația tăiată.

-De ce te-ai întors? Întrebă ea nedumerită, dar mândră.

-Nici n-am plecat. M-am uitat doar puțin pe-afară. Se pare că se va schimba vremea.

Spusese vorbeie ca într-o doară, dar ochii îi exprimau altceva.

Vocea ei părea tensionată.

-Cum îndrăznești să rămâi aici fără invitație?

-Aș îndrăzni și o grămadă de alte lucruri, Serena dragă.

-Nu știu unde vrei să ajungi cu asta!

-Într-un singur loc, spuse el cu chipul ca o mască. La tine.

Pășii înăuntru și închise ușa. Felul în care o făcu exprima atâta hotărâre, încât Serena se dădu încă un pas înapoi. El o urmă cu un zâmbet pe buze. Ea își umezi buzele, nu știa cum să reacționeze.

Deodată se întoarse cu avânt, gata să o rupă la fugă. Dar el o prinse înainte ca ea să pomească. Brațul său îi înlănțui talia. Ward se aplecă și o luă în brațe, ridicând-o la pieptul lui puternic. Îi ignoră rezistența, loviturile cu pumnii, de parcă nici nu le-ar fi simțit. Apoi, cu Serena pe brațe, se îndreptă spre scară.

-Nu, Ward!

El urcă scările foarte lesne, iar ca răspuns la protestele ei o strânse și mai tare.

-Dă-mi drumul, căci altfel țip.

-N-ai decât, dacă ții să ai spectatori.

Glasul lui era gros și calm. Fermitatea aceasta îi dădu Serenei fiori.

-Nu poți face asta, spuse ea mai încet. Am să te disprețuiesc.

-Crezi că mă mai interesează asta, din moment ce oricum mă consideri un asasin cu sânge rece?

De lucrul acesta uitase. În furia și teama ei îi dispăruse complet această imagine a lui. Dar adevărate sau nu, ea nu putea accepta aceste cuvinte.

-Ba nu, nu cred asta.

-Ba eu cred că da. Ți-am văzut expresia feței când l-au adus pe Nathan și cred că o crezi.

Ironia lui mușcătoare o imobiliză până când ajunseră în hoi. Ward deschise ușa cu piciorul, Serena încremeni și se prinse strâns de gulerul lui. El nu-i dădu importanță, ci o aruncă în pat.

Serena scoase un strigăt slab când ateriză. Profită de patul lat și încercă să-i scape lui Ward pe partea cealaltă a saltelei. El îngenunche pe pat și o prinse de capotul de casă. Acesta nu era însă încheiat și Serena se strecură iute din el, lăsându-i-lui Ward. Dar triumful ei nu dură mult. Ward realizase ce avea ea de gând și o prinse de păr, când ea coborâse deja pe jumătate din pat.

Fără a-i da drumul la păr, Ward azvârli capotul într-un colț. Cu ochii întredeschiși, începu să-și înfășoare părul ei în jurul mâinii, silind-o să se apropie de el. Pe Serena n-o durea atâta timp cât nu se împotrivea. Pieptul ei se ridica precipitat, iar în spatele încăpățănării din ochi i se deslușea o umbră de nerăbdare, pe care însă nu voia să o recunoască.

Ward îi trase breteaua cămășii de noapte peste umăr, dezvelindu-i un sân. Se aplecă și i-l sărută. Ea se trase, dar el o cuprinse și o trase înapoi.

Serenei îi bătea inima, să-i sară. Simțea în interior trădătoarele reacții la atingerile lui Ward. El îi căută gura și i-o cuceri, trăgând-o mai aproape de el. Îi cuprinse sânul și își trecu degetul peste sfârc, până când acesta se ridică. Apoi mâna lui o luă în jos peste talia ei suplă, peste șolduri până pe pulpă. Îi ridică ușor marginea cămășii, până când îi dezveli partea de jos a trupului. Își retrase mâna din părul ei, dar nu-i dădu Serenei drumul, ci o strânse în brațe. O dulce moleșeală se strecură în trupul ei, amorțindu-i voința. Atingerea sa era tandră și totuși posesivă, cunoscută și totuși tulburătoare.

Era atingerea unui ucigaș. Serena își sustrase buzele și se încordă, pentru a se elibera de el. Îl împinse cu putere și alunecă într-o parte peste plapuma mătăsoasă. Dar nu ajunsese prea departe. El o prinse de cămașă și i-o trase peste cap, lăsând-o goală. Apoi o trase spre el.

Serena încercă să-l lovească cu pumnii și auzi satisfăcută o înjurătură, când îl nimeri în buză, care începu imediat să sângereze. Ward nu încercă să se apere, ci o împinse pe spate, ținându-i mâinile deasupra capului. Buzele sale aveau gust de sânge. Cu o mână el îi imobilizase mâinile, iar cu cealaltă i se plimba pe trup. Serena se zvârcolea gemând furioasă sub dezmierdările lui nerușinate.

Ward o țintui în pat, eliberându-se iute și cu o mână de cizme și haine. Apoi Serena îl simți deasupra ei, dorind-o insistent. Degetele lui îi înlănțuiră sânii plini și gura o acoperi pe a ei. Serena își arunca disperată capul dintr-o parte în cealaltă, temându-se de dorința care pusese stăpânire pe ea și care putea fi potolită într-un singur fel.

El îi sărută valea dintre sâni. Se ridică apoi și-i depărtă picioarele. Serena simți tăria căutătoare a bărbăției lui, apoi se cutremură, când el pătrunse adânc în ea.

Serena găsi degradantă lipsa ei de autocontrol, totuși nu se putea sustrage năvalnicilor sentimente și senzații. Trupul ei se încordă, mâinile îl prinseră de umeri, în timp ce corpul nu-i mai era decât o mișcare ritmică. Nu mai exista nimic în afară de ei doi, bărbat și femeie, care se uneau în căutarea uitării, legați într-o unire trupească transcendentă, departe de bine și rău. El era o parte din ea, ea era o parte din el. Focul strălucea auriu peste jocul umed și lucios al trupurilor lor și se dăruiră unul celuilalt, fără a se gândi la ziua de mâine, tinzând spre explozia finală, acel magic balsam care le alina durerea din suflet și care-i ducea apoi în abisurile întunecate ale somnului fără vise.

CAPITOLUL 22

Se auziră bătăi timide în ușă. Ciocănitul deveni apoi mai insistent. Serena se întoarse pe spate. Atinse cu piciorul genunchiul lui Ward. Deschise brusc ochii, întoarse capul și întâlni privirea verde a bărbatului de lângă ea.

-Camerista ta? întrebă Ward, făcând un semn spre ușă.

Serena ridică din umeri, căci de obicei Dorcas aștepta până când era chemată să aducă micul dejun.

Ward înjură încet, dădu pătura deoparte și se ridică gol din pat. În același moment se deschise ușa și Dorcas intră în cameră. Fata vru să spună ceva, dar îl văzu pe

Ward și amuși. Ochii ei gri se măriră, părând să-i umple toată fața.

Ward înjură mai tare, se retrase în pat și se acoperi cu plapuma.

Serena simți pentru prima oară, după mult timp, că se amuză copios.

-E-n ordine, Dorcas, spuse ea. Care-i problema?

Fata înghiți în sec și o fixă pe Serena, evitând să-l privească pe Ward.

-Mama a spus că ușa de jos a stat toată noaptea descuiată și domnul Dunbar nu e în camera lui și... și voia să știe ce să facă.

-Adică poate să numere tacâmurile din argint? Întrebă Ward iritat.

-Sir?

-Gata, nu-i nimic, spuse Serena calmă. Spune-i mamei tale că totul este în ordine și după aceea poți să ne aduci cafeaua.

-Da, doamnă.

Dorcas încuviință, făcu iute o plecăciune și se grăbi să iasă.

Ward se strâmbă și făcu un gest neajutorat cu mâna.

-N-am vrut să te pun într-o situație penibilă.

-Nu? Dar ce-ai vrut?

-Să rămân aici, dacă cumva ai nevoie de protecția mea.

Serena se uită la pumnul încleștat de pe genunchiul lui.

-Fără îndoială că ai niște metode foarte neobișnuite pentru asta.

El zâmbi.

-Dar a mers, nu-i așa? Ești în siguranță.

-Depinde cum privești lucrurile.

-Dacă aștepți să-mi cer scuze, atunci aștepți degeaba. Să știi că nu-mi pare rău.

În mod inexplicabil, Serena fu foarte mulțumită de acest răspuns. Se uită la grămada de cenușă din șemineu.

-Chiar ai crezut că sunt în pericol?

-Nu știu, dar mormonul tău mă cam îngrijorează. Nu pentru că face ce face, ci pentru că ar putea instiga anumiți oameni. La unii bărbați le place să pedepsească femeile, mai ales când primesc sprijin din partea altora, care gândesc la fel ca ei.

-Să le pedepsească? Adică cu biciul lui Dumnezeu, de care tot pomenește bătrânul?

-Da, sau poate cu un cuțit... o funie sau sârmă ghimpată.

Una dintre fete fusese ștrangulată cu sârmă ghimpată. Și poate că asasinul și-ar îndrepta acum atenția spre Serena, stimulat de blestemele lui Elder Greer. Ward se gândise la tot.

-Dar cine ar putea fi? Am crezut că este Otto, dar el e mort și iarăși a fost ucisă o fată.

-Otto n-a fost niciodată atât de priceput. Asasinul ăsta e ori foarte inteligent, ori are pur și simplu noroc. În afară de victime, nu l-a văzut nimeni niciodată.

Serena se înfioră.

-Ce gând îngrozitor. Cineva trebuie însă să se ocupe și de problema asta.

-Dar nu tu și nu acum, spuse Ward și o înveli cu pătura până peste umeri. Poate că m-am înșelat, și n-are nici o legătură.

Se sculă din pat, își îmbracă pantalonii, se duse desculț până la șemineu și începu să facă focul. Serena studie jocul mușchilor de pe spatele său, ușurința și siguranța mișcărilor, felul nerăbdător în care își dădu peste cap o șuviță de pe frunte. Fără să vrea, își aminti de evenimentele din noaptea precedentă. Era într-adevăr lipsită de morală, cum altfel putea să găsească uitare în brațele unui asemenea om? Cum altfel își putea permite să uite în dorința ei periculoasă ce făcuse omul acesta?

Cum putea reacționa atât de pasional la atingerea unui criminal?

-Spuneai că vrei să vorbești ceva cu mine, spuse ea brusc. Despre ce?

El frânse vreascurile de aprins buștenii și răspunse:

-Poate că nu e o idee prea strălucită.

-De ce, pentru că oricum obții ce vrei?

El tăcu o clipă și frânse alt vreasc.

-Cred că e inutil, spuse el cu tărie.

Serena inspiră adânc.

-Are vreo legătură cu moartea lui Nathan? Eu... eu nu știu la ce te aștepti, dar știu că în după-amiaza aceea ai fost la mină. Ce altceva pot gândi?

-Nu neg. Dar nici n-am vorbit singur cu Nathan. Era prea ocupat cu coșul lui și mi-a zis că vom discuta mai târziu în birou, de îndată ce va termina cu experimentarea coșului.

Din nou se frânse o crenguță. Ward nu se uita la Serena.

-Doar nu crezi că te cred, după... amenințarea ta că mă vei elibera de Nathan.

Apoi Serena continuă necruțătoare:

-Și atunci în Natchez a murit tot un prieten de-al tău în condiții la fel de misterioase, iar tu l-ai obținut femeia. Acum a fost la fel.

Ward aprinse un chibrit și ținu flacăra sub vreascuri. Crenguțele luară foc și flăcările îi luminară bustul gol. Ward arcă chibritul în foc și spuse:

-Recunosc că bănuiala ta are motive serioase.

Se ridică și o privi cu mâinile în șold.

-Ți-am spus totul, ce vrei mai mult?

-Nu știu, spuse Serena enervată. Dar tot trebuie să existe ceva care să mă facă să te cred.

-Dacă ar exista, ți-aș spune, spuse el și-i privi chipul palid. Se pare că, în cazul ăsta, trebuie pur și simplu să ai încredere în mine.

Serena îl privi gânditoare. Încredere. Acest cuvânt îi folosise ea cu câțiva timp în urmă, când el îi vorbise despre faptul de a o avea toată, gândindu-se probabil la iubire. Gândurile o duseră către un alt punct, în care nu-l crezuse.

-Nathan mi-a povestit că n-ai luat bani de la el ca să mă lași lui.

Chipul lui se încordă.

-Măcar atât.

-Pe de altă parte, continuă ea când văzu că el nu mai zice nimic, era amenințarea ta că mă vei spune șerifului dacă nu-ți îndeplinesc dorința. Cum să am încredere într-un bărbat care mă tratează astfel?

El o privi, gândindu-se pentru un moment dacă să-i răspundă sau nu. Tăcu. Apoi ridică din umeri resemnat.

-Nu-i nimic de făcut.

În clipa următoare se deschise ușa și își făcu apariția doamna Anson. Înțelese repede despre ce e vorba și spuse:

-N-am crezut ce mi-a spus Dorcas, dar văd că a avut totuși dreptate.

Ward se încruntă.

-Femeia asta nu-i menajera? o întrebă el pe Serena.

-Ba da, răspunse doamna Anson la provocare. Am lucrat zece ani de zile pentru domnul Benedict. A fost un om bun și cel mai de treabă stăpân și sunt uimită de comportamentul acesta în casa lui.

-Poate ar trebui să-ți amintească cineva că Nathan a murit.

-Cum aș putea să uit, când n-a trecut nici o zi de când a fost înmormântat? E de neconceput că femeia pe care a iubit-o se întâinește în casa lui cu amantul, iar fostul soț nici nu s-a răcit bine în mormânt.

-Femeia de care vorbești dumneata, spuse Ward încet, este acum stăpâna dumitale.

Serena se amestecă în discuție.

-Te rog să nu uiți, doamnă Anson, că domnul Dunbar este tutorele fiului meu și că are și el de spus în cuvânt în această casă.

Femeia roși, căci evident uitase acest lucru, dar continuă să pufăie cu dispreț.

-Loialitatea dumitale față de domnul Benedict este demnă de laudă, continuă Serena, dar nu mai ești angajata lui, după cum a spus și domnul Dunbar. Îmi pare rău să te pierd, dar dacă nu ești mulțumită, ar fi mai bine să pleci.

-Așa-i! Și datorită generozității domnului Benedict n-am nevoie să mai lucrez aici. Fiica mea și cu mine vom părăsi casa aceasta încă înainte de prânz.

În spatele ei se auzi un zgomot de cești sparte, când Dorcas, auzind această constatare, scăpă tava cu cafea. Menajera făcu o mutră acră și păși majestuoasă peste cioburi.

-Vino, Dorcas, spuse ea și dispăru în direcția camerelor pentru angajați.

-Păcat de cafea, spuse Ward cu părere de rău.

-Sper că ți-e clar că nu ne vom primi micul dejun, constată Serena ușor enervată și se așază în capul oaselor.

-Mie oricum nu mi-e foame, răspunse el și se bucură de pătura care alunecase mai jos, dezvelindu-i Serenei pielea albă.

-Nici prânzul nu-l vom primi!

-Mai demult te-ai oferit să-mi faci de mâncare, îți aminti el.

-Asta era pe vremea când n-aveam o bucătărie asemănătoare cu catacombele romane. Și probabil că-i va fi foame și lui Mary.

-Pentru astăzi vom găsi noi o soluție. Iar pentru viitor am o idee.

Serena îl privi suspicioasă.

-Nu cumva o cunosc din Eldorado?

-Nu, nu cred că vă cunoașteți. Iar drept cameristă mă voi oferi eu să-ți stau la dispoziție.

Ward închise ușa și o încuie.

-Să te ajut la îmbrăcat?

Serena îl văzu apropiindu-se de ea și deveni și mai suspicioasă.

-Nu, nu. Dar ai putea să te îmbraci tu.

-Și după aceea îmi ceri să plec și cine te mai apără de menajera ta?

Suna de parcă avea intenția să se instaleze definitiv aici. Câtă nerușinare! Serena voi să-l alunge, dar când îl văzu apropiindu-se tot mai tare, recunoscă că nu avea nici un sens.

-Să arzi în iad, Ward Dunbar, spuse ea și se prinse de plapumă, privindu-l pe Ward cum își dezbracă pantalonii.

-E foarte probabil, dragă Serena, spuse el venind lângă ea. Chiar foarte probabil.

Ward plecă abia a doua zi în oraș. În absența lui, Serena trimise după supraveghetorul de la mina cea mare. Se gândise mult ce înseamnă să fie posesoarea minelor. Luase în considerare și faptul că ani de zile tatăl ei fusese un simplu muncitor. Cunoștea opiniile lui despre cum să fie drept cu muncitorii. La decizia ei contribuiseră și lucruri auzite în diferitele discuții dintre Nathan și Ward. Serena voia să facă niște schimbări, dintre care unele fuseseră plănuite de Nathan. Și trebuia să ia o hotărâre în privința noului coș de transport, care încă bloca puțul.

După ce făcu cafea pentru domnul Boston, îi explică ce avea de gând să facă. Mai întâi erau majorările de salariu, apoi o pensie, chiar și în caz de accident, iar la sfârșit Serena interzise munca în mină copiilor sub șaisprezece ani. Animalele, adică măgarii și câinii, nu aveau să mai stea în întuneric până la orbire, ci de-acum încolo vor avea propria lor lampă. Și le mai trebuia o pășune, pentru când îmbătrâneau, în loc să fie alungați în sălbăticie, unde oricum mureau de foame.

Supraveghetorul era un om cumsecade. Îi povesti despre catârul său, Big Red, care era deosebit de îndrăgît de muncitori, pentru că preluase chiar și din obiceiurile lor proaste, ca de exemplu prizatul de tutun. Se prezenta cu regularitate întinzând buza inferioară, pe care primea apoi puțin tutun. Prefera o anumită marcă, dar le accepta și pe celelalte.

În timpul povestirii Serena avu impresia că Boston încearcă să câștige timp de gândire. Deci îl întrebă în cele din urmă ce părere are despre sugestiile ei.

El începu să-și frământe pălăria în mâini.

-Sigur că muncitorii ar fi foarte recunoscători, iar mina are destul profit. Problema sunt ceilalți patroni de mine. Abia de curând s-au stabilit toate aceste reguli, în urma unei greve, care era să degenereze într-un adevărat război. Au scăpat cu ocazia asta de mulți radicali și au aranjat totul cum au vrut ei. Nu vor fi foarte încântați dacă dumneavoastră veți neliniști din nou spiritele.

-Deși își pot permite și ei o reglementare la fel de corectă?

-Ei spun că dacă muncitorilor le dai un deget, ei îți iau toată mîna. Și n-ar mai vrea nimeni să investească, dacă profitul n-ar fi mare. Ar trebui să închidă, și muncitorii n-ar mai avea de lucru. Dar când e vorba de bani, omul nu mai raționează, muncitorii n-au nici o limită. Nu degeaba există povestea despre cei care au tăiat găina care făcea ouă de aur.

Serena zâmbi, înțelegând la ce se referise domnul Boston.

-Și totuși cred că ideile mele sunt bune. Dacă ceilalți patroni nu sunt de acord, e treaba lor. Doar nu la toate minele se plătește același salariu, așa-i?

-Da. Dar sunt sigur că ar fi mai bine să vă consultați mai întâi și cu ceilalți patroni.

-N-ar încerca decât să mă convingă de contrariu, iar eu nu vreau asta. Eu decid singură ce se întâmplă în

mina mea. Și mai e problema cu coșul. N-a mai încercat nimeni să coboare cu ei?

-Nu, doamnă.

-Deci ce propuneți să facem?

-Mă bucur că ați abordat acest subiect, dar nici eu nu știu. Tânărul Patterson a tot cercetat coșul acela. Doar el vă poate spune ce s-a întâmplat și dacă se poate repara.

-L-ați putea trimite la mine?

-Desigur. Doriți să aruncați și dumneavoastră o privire prin registre, ca să vedeți cum stați?

-Da, cu plăcere.

-Bine. Cred că cel mai bine este să vină oamenii la dumneavoastră, dar ne-am bucura să ne faceți mai târziu și dumneavoastră o vizită. Sigur că nu-i nevoie să vă invit, că doar dumneavoastră sunteți patroana, dar voiam doar să vă spun că sunteți oricând binevenită.

Serena îi mulțumi și-l întrebă în treacăt dacă a auzit de vreo mină care să aparțină unui oarecare Ward Dunbar.

-Da, doamnă, de o grămadă. Eldorado II, la fel ca și mina noastră. Se zvonește că până la sfârșitul anului vor scoate cam trei milioane din ea. Uimitor este că anul trecut n-a dat mult și Dunbar a fost plecat mult timp să caute altă mină. Când s-a întors, a constatat că deodată e bogat.

Serena aprobă din cap și-l conduse, puțin palidă, până la ușă.

Boston se opri în ușă și spuse:

-O grămadă de oameni și-au făcut probleme că domnul Benedict a lăsat mina pe mâna dumneavoastră. Dar cred că totul va fi bine, dacă merge treaba cu salariile. Un lucru însă e cert: noi doi ne vom înțelege minunat.

Îi întinse mâna și plecă. Serena zâmbi și închise ușa.

Nu fu nevoită să-și conducă singură mult timp oaspeții la ușă, căci Ward găsi într-adevăr o nouă

menajeră. Aceasta veni însoțită de doamna O'Hare, aceea femeie la care locuise Serena în Colorado Springs cu mult timp în urmă, și era sora doamnei O'Hare. Doamna Egan nu avea copii și rămăsese văduvă cu puțin timp în urmă. Neavând nici un venit, locuise la sora ei, până când Ward le telegrafiasse. Sigur că voia să-și câștige singură existența. Când văzu bucătăria cu apă la robinete, i se amplifică pofta de muncă. Propuse ca în seara aceea să gătească friptură de pui.

Doamna O'Hare se întoarse în Colorado Springs în aceeași seară, căci sora ei era acum pe mâini bune. Dar înainte de a pleca o luă pe Serena deoparte:

-I-am spus sorei mele ce este între dumneata și Ward.

-Zău? Poate îmi puteți spune și mie, fu de părere Serena.

-Ei, haide. Voiam doar să spun că nu trebuie să-ți faci griji. Sora mea nu se va scandaliza doar pentru că dumneata și Ward nu sunteți căsătoriți. E văduvă de câțva timp și știe foarte bine că nu toate căsniciile sunt fericite. Și sigur că-ți trebuie timp până când te decizi să faci din nou pasul și să te măriți.

-O, dar doamna O'Hare...

-Ei bine, recunosc că am fost foarte supărată pe dumneata că l-ai luat pe Nathan Benedict, în loc să-l iei pe Ward, dar fie. Să știi că mă bucur că ți-a venit mintea la cap și că vrei să-l faci fericit pe Ward. Dumnezeu știe că Ward o merită.

-Dacă vă referiți la căsătorie, să știți că Ward nu m-a cerut încă, de când a murit Nathan.

-Lasă-i timp, copilă. Nu există om mai bun în toată lumea asta. Sigur o să faci ce-i mai bine.

N-avea rost să o contrazică, doar nu putea să-i povestească doamnei O'Hare de bănuiala ei.

Trei zile mai târziu veni în sfârșit și Patterson, inginerul. Părea nervos și nemulțumit. Serena, care stătea

În birou deasupra unui teanc de hârtii, o rugă pe doamna Egan să facă ceai, și-l pofti pe Patterson să ia loc.

Discutară pentru început despre vreme, despre dezvoltarea orașului și despre bani, cuvânt care atinse subiectul mină și coș de transport.

Inginerul își frământă mâinile și se încruntă.

-Trebuie să vă mărturisesc ceva, doamnă Benedict. Poate că nu vă va face plăcere, dar trebuie să știți.

Serena simți cum pălește. Descoperise oare acest om că cineva a manipulat mecanismul coșului, poate chiar și cine și de ce?

El inspiră adânc, privi în lături și spuse:

-Îmi pare rău, doamnă Benedict, dar trebuie să vă spun că eu sunt răspunzător pentru moartea soțului dumneavoastră.

-Dumneavoastră? șopti Serena.

Inginerul încuviință trist.

-Am permis ca domnul Benedict să monteze singur coșul. N-ar fi trebuit să permit să fie pus în funcțiune înainte să-l testez eu.

-Dar dumneavoastră ați fost bolnav, spuse Serena.

Tresări când auzi ușa casei. Era probabil Ward, care nu stătea decât dimineața la Eldorado.

-Am fost bolnav, da, dar asta nu este o scuză. Ar fi trebuit să insist ca eu să testez coșul și atunci nu s-ar fi întâmplat nimic.

-Vreți să spuneți că a fost vorba de o problemă pur tehnică?

-Așa e.

El îi explică o sumedenie de amănunte, pe care Serena nu le înțelese exact, dar când termină, ea îi mai întreabă odată:

-Sunteți sigur că coșul nu s-a prăbușit din cauză că cineva l-a ... aranjat?

-E imposibil, doamnă Benedict. M-am scuiat pentru prima oară din pat, ca să fiu de față la ultimul test. Am stat chiar lângă tabloul de comandă când a avut loc accidentul.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care începură să i se prelingă pe obraji.

-Îmi pare foarte rău, doamnă Benedict, spuse inginerul îngrijorat, n-am vrut să vă rănesc.

Serena căută o batistă, își șterse nasul și oftă prelung, căci deodată se simțea ușurată.

-Nu, nu, e bine. Nu e vina dumneavoastră. Soțul meu a fost prea nerăbdător. Știu cum era Nathan, când ... când voia ceva cu orice preț.

Se calmară la un ceal și discutară cum ar putea să pună coșul din nou în funcțiune. Și atunci mina lor va fi prima care să beneficieze de această inovație, la fel cum își dorise și Nathan.

După ce inginerul plecă, Serena rămase cugetând. Deci Ward era nevinovat. Nimic din ce-i reproșase nu era adevărat. N-o părăsise pentru banii lui Nathan, nu rămăsese cu ea pentru că era o văduvă bogată și nici nu-l omorâse pe Nathan. De ce oare se înșelase astfel? Oare a vrut să creadă ce era mai rău? Poate pentru a se proteja de durerea că el o tratase astfel? Se simțea deodată ciudat de goală pe dinăuntru. Nu știa ce să creadă sau să-i spună lui Ward când va da ochii cu el.

Când îl căută, nu-l găsi nici în camera lui, nici într-a ei, dar camera copilului era deschisă. Serena intră și se opri. Ward stătea la capătul pătuțului, privind la copilul ce se juca. Întoarse capul și o zări pe Serena. Îl mângâie pe Sean pe obraz, apoi se îndreptă spre ea. Sean începu să plângă și Mary apăru din umbră și-l luă în brațe.

-Oare crede că vreau să-i fac vreun rău propriului meu copil? Întrebă Ward și-și trecu mâna prin păr cu un gest obosit.

-Nu, doar că nu te cunoaște destul e bine, asta-i tot.

-Nu trebuie să se îngrijeze, oricum voi pleca.

Serena încremeni.

-Ce faci?

-A fost o greșeală să vin aici. În loc să te protejez, am sporit bârfele și i-am dat astfel mormonului și mai multă muniție pentru predicile lui.

-Ăsta-i ... singurul motiv?

Serena se sili să-l întrebe aceasta. La urma urmei nu fusese prea drăguță cu el.

-Nu. Prin oraș circulă tot felul de zvonuri despre schimbările pe care ai de gând să le faci în mină. Iar patronii de mine sunt de părere că ori te afli sub influența mea negativă, pentru că reformele tale seamănă cu cele din mina mea, ori nu pricepi nimic din afacerea asta și, deci, nu se merită să fii luată în serios.

-Nu știam de schimbările din mina ta.

-Știi, căci n-ai considerat necesar să stai de vorbă cu mine despre asta.

-N-am știut că te interesează așa ceva.

El scutură din cap.

-Mai exact, te-ai temut că-ți voi fura ideea, nu-i așa? Dar ceilalți oricum nu s-ar fi așteptat la altceva din partea unei femei, care la scurt timp după moartea soțului se culcă cu altul.

Serena îl privi cu răceală.

-N-am avut încotro.

-Ei nu știu asta. Dar probabil că o vor observa, dacă mă dai afară.

-Mi-e indiferent ce gândesc ei, spuse Serena tăios.

-Asta însă se va schimba când Sean o să fie mai mare și se va duce la școală cu alți copii bogați.

-Până atunci mai e mult. Acum mi-e indiferent. Dar poate că nu-mi convine să te dau afară; poate că nu-mi convine deloc!

El o privi cu ochi mari, ea crezu că o va îmbrățișa.

-Oricum n-ai încotro, spuse el, se întoarse și ieși.

-Ward, strigă ea.

Dar Serena nu mai auzi decât pașii lui pe scări și ușa trântită.

CAPITOLUL 23

El plecase și casa era deodată incredibil de goală. De ce plecase atât de brusc? Această întrebare o urmări zile în șir, la fel ca și explicațiile pe care el i le dăduse. Adică el plecase din cauza reputației ei. Dar dacă lucrurile stăteau așa, atunci ar fi existat o soluție foarte simplă. Ar fi putut s-o ia de nevastă. Dar el nu-i făcuse o asemenea ofertă. Evident că acum ea nu-l mai interesa în asemenea măsură. Pierduse ocazia de a deveni mai mult decât numai tovarășa lui de pat.

Poate că era mai bine așa. După câte se întâmplaseră între ei, poate că n-ar fi fost niciodată fericiți. Ea se va descurca foarte bine fără el, cu siguranță. Era o femeie înstărită, independentă și fără obligații. Nu avea

nevoie de nimeni, cu atât mai puțin de un bărbat care-și păstra toate secretele pentru el și mai degrabă înghițea orice reproș, decât să renunțe la orgoliul lui.

Nenorocitul! Cum a îndrăznit să plece tocmai acum? Ar fi putut măcar s-o asculte și să-i accepte scuzele. De ce a lăsat-o singură cu sentimentele ei? Îi venea să înnebunească. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbească despre asta.

Dar poate mai târziu, căci momentan nu se simțea în stare să discute cu calm. Astăzi era atât de frumos și de cald afară, aproape ca primăvara în sud. Deci va da o fugă până la căminul de femei, să vadă cum mai stau treburile pe acolo. Va sta de vorbă cu maicile, poate o va vizita pe Consuela. Dar în mod sigur nu va trece prin Myers Avenue.

Cuvioasele surori se bucurară să o vadă. Îi arătară încântate ultimii trei copilași, care deveniseră și ei locuitori ai camerei de copii. Serena se duse cu gândul la mila cerească, ce le îngăduise prezența acestor copii aici, fără a-și aminti de mediul de păcat și imoralitate de unde proveneau aceștia.

În timpul prânzului Serena avu ocazia să stea de vorbă cu cele patru tinere femei, care locuiau în camerele de sus. Una dintre ele era soția unui miner mort de curând și care rămăsese neajutorată cu trei copii, căci rudele ei stăteau la mii de kilometri distanță. Dar cu ajutorul Serenei, avea să ajungă acolo. Cu celelalte trei altfel stăteau treburile. Două dintre ele erau gravide, veneau din Myers Avenue și aveau să nască în curând. Erau recunoscătoare pentru ajutor, dar după naștere intenționau să se apuce din nou de lucru. A patra femeie avea vreo treizeci de ani, dar arăta de șaptezeci, căci avea sifilis în ultimul stadiu. Suferea de paralizie, dar ținuse morțiș să stea și ea la masă cu toții. Celelalte o evitau, chiar dacă sorele le asiguraseră că boala nu mai era molipsitoare. Maicile sperau că starea ei le va da de gândit celorlalte, dar până acum nu părea să fie așa.

Serena părăsi casa nu foarte bine dispusă. Exista atâta mizerie pe pământ, iar ea nu putea schimba mare lucru, chiar dacă se străduia din răsputeri și maicile o laudau.

Consueia nu era acasă. Serena se îndreptă spre casă. Era dezamăgită că nu-și găsise prietena, căci în curând Consuela avea să părăsească orașul, din moment ce n-o mai ținea nimic aici. Îl va simți lipsa. În ciuda temperamentului ei nestăvilit, inspira încredere, iar în viitor viețile lor aveau să semene una cu cealaltă. Serena știa că ar fi fost egoist din partea ei, dar își dorea s-o fi convins pe Consuela să rămână. Ar fi fost două femei fără bărbați, care se ocupau de copiii lor și al căror loc nu mai era în Myers Avenue, dar nici de partea cealaltă a societății. Ar fi putut face front comun împotriva celor care nu erau de partea lor.

Serena era deja aproape de pod, când zări venind dinspre Bristlecone o trăsură condusă de o femeie în negru. O recunoscuse pe Consueia, opri și o așteptă zâmbind, apoi o salută.

-Slavă Domnului că te-am găsit, spuse spaniola. Mă temeam deja că va fi prea târziu.

-Dar ce s-a întâmplat?

-Nebuna de Pearlîe. A luat-o razna de tot, de când s-a mutat Ward la tine. De data asta s-a decis să nu se mai sinucidă, ci să te omoare pe tine!

-Spune-i să nu se obosească. Ward nu mai stă la mine.

Serena se uită în ochii Consuelei și se sili să zâmbească.

-Nu știam. Îmi pare rău pentru tine, Serena, dar cred că asta nu mai contează. E cam groasă treaba.

-Nu pricep.

-Știi că mormonul ăla, care tot predică pe străzi, e un client obișnuit la Pearlîe? Se pare că ea l-a ascultat și a ajuns la concluzia că are dreptate și că trebuie să fi pedepsită. Dar ea nu se bazează pe Dumnezeu. A avut

ea grijă să aranjeze ceva. A plătit oameni, bețivi, hoți de buzunare, crema din Myers Avenue. Ca parte a plății au avut voie să vină gratis la casa de plăceri. Unul dintre ei i-a povestit totul femeii la care a venit, iar ea a venit la mine, căci atunci în Eldorado te-a plăcut și s-a gândit că nu meriți așa ceva.

-Dar ce au de gând? Șeriful ti va putea împiedica, nu-i așa?

-Nu prea e timp. S-au și adunat, fac gălăgie și ascultă pe acest Elder Greer, care scuipă iar otravă la colț de stradă. În curând se vor pune în mișcare. La ora aceasta a zilei nu e prea multă lume care să-ți sară în ajutor. Vor să vină la Bristlecone și să-ți aprindă casa. Apoi vor să te dezbrace goală afară, să se amuze cu tine și după aceea să te îmbrace în smoolă și fulgi și să te alunge din Cripple Creek.

Serena păli.

-Dumnezeule mare.

-Așa e, spuse spaniola cu chip întunecat. Dacă cumva nu vei supraviețui smoalei fierbinți, cum se întâmplă adesea, Pearlie nu se va supăra.

-Dar... dar nu pot face una ca asta, ziua în amiaza mare!

-Ba da, și o vor face, dacă nu ne vine o idee cum să-i oprim. Și am pierdut deja foarte mult timp.

Deveni gânditoare.

-Și când mă gândesc ce mi-ai zis despre Ward, atunci încep să pricep mai bine.

-Adică?

-Pearlie știe că Ward nu va fi cu tine când vine hoarda. A așteptat atâta, pentru că era și Ward la Bristlecone. Știe că Ward ar fi încercat să te apere și nu voia să i se întâmple ceva.

Suna foarte convingător. Serena încuviință.

-Dar ce să fac? Sean e singur cu Mary și cu doamna Egan. Dacă merg acasă, vor veni după mine, dacă nu merg, poate tot se vor duce acolo.

Consuela se încruntă.

-Numai Ward te poate ajuta. Dacă-l găsim înainte să vină hoarda, poate o va convinge pe Pearlîe să renunțe sau o va sili, o va împiedica.

-Crezi? spuse Serena cu îndoială.

-Oamenii ăștia se prefac că i-ar fi convins mormonul, dar de fapt îi atrag banii și plăcerea. Dacă li se iau astea, vor renunța și își vor vedea de treburile lor.

-Și dacă Ward n-o va face?

Serenei nu-i venea să creadă ce auzea.

-Ești nebună? Sigur c-o face? Te iubește, e bolnav după tine. Dacă ți se întâmplă ceva, o să facă bucăți orașul ăsta.

-Cred că-l prefer pe șerif, spuse Serena încet.

-Nu, niciodată! Ți-ai pierdut mințile? Nu știi că numele tău a fost terfelit prin noroi? Poate că șeriful nu-și va pune viața în primejdie pentru tine. Femeile din înalta societate ți-au luat-o în nume de rău că ai îndrăznit să le tulburi cerul, iar soții lor sunt gata să creadă orice despre tine. Și mai e și Pearlîe, care a împrăștiat zvonul că ți-ai omorât soțul ca să te bucuri în liniște de averea lui. Poveștile au căpătat proporții, acum jumătate din oraș te crede un monstru, cealaltă jumătate jură că ai fi o sfântă, iar împreună nu sunt siguri dacă nu cumva ai puteri de vrăjitoare. Te iubesc și te urăsc, te invidiază și te disprețuiesc - și puțini sunt aceia care n-ar fi fericiți să dispari... sau să mori.

-Mi se face frică, Consuelo.

-E bine! Era și timpul. Nu putem să stăm toată ziua aici la palavre. Te duci la Ward sau nu?

Serena privi înspre Bristlecone și se decise.

-Să mergem, spuse ea și întoarse trăsura.

Dacă Consuela a reușit să meargă până la Bristlecone și înapoi, atunci gașca lui Pearlîe probabil că era încă în Myers Avenue. Întrebarea era dacă era mai bine să o ia pe drumul mai scurt sau să meargă pe străzi lăturalnice? Consuela propuse să o ia pe drumul mai lung,

acela pe care Serena îl folosise la întâlnirile ei tainice cu Ward.

Dar exact aceasta a fost o greșeală. Mulțimea se hotărâse să evite străzile principale. Și astfel veneau cu toții în întâmpinarea ei, nerămânând loc de trecere pe strada strâmtă. Unii erau pe cai, alții erau înghesuți în căruțe, iar restul venea pe jos, ca o haită de câini. Strigau insulte cu pumnii încheștați.

-Ea e! se auzi un glas. Acolo! Puneți mâna pe ea, n-o lăsați să scape!

Consuea făcu singurul lucru posibil. Mână caii și o luă pe prima străduță laterală. Serena o urmă. Casele treceau în zbor pe lângă ele. Eldorado se afla la o distanță de numai câteva case.

Bărbații le urmăreau înjurând și strigând. Serenei îi bătea inima să-i sară.

Apoi călăreții se aflară lângă Serena, înconjurară trăsura și-i smulseră hățurile din mâini. Consuela încetini, gloata se apropie.

-Nu! strigă Serena. Mergi mai departe, Consuela, du-te!

-Vin înapoi! strigă spaniola cu glas strident pe deasupra mulțimii.

Serena aproape că nici n-o mai auzi, ci căzu într-un coșmar. Elder Greer se aplecă de pe calul său înspre ea, șoptindu-i:

-Ți-a sunat ceasul, târfă nenorocită! Căleşte-te și pregătește-te pentru pieire!

Mâini se ridicară, o prinseră, trăgând de ea încoace și încolo, în timp ce ea stătea pe capră. Geanta îi fu smulsă din mâini, înainte ca ea să poată pune mâna pe pistol. Cineva îi rupse mâneca.

Multe degete se înfipseră în rochia ei, provocând o ploaie strălucitoare de perle. Serena se smulse și apucă biciul. Începu să biciuiască în dreapta și-n stânga, cu dinții încheștați. Caii se speriară, sărind pe picioarele din spate.

oameni începură să țipe, loviți de copite sau pentru că nimeriseră sub roțile trăsurii.

-Puneți mâna pe ea! se auzi un ordin și un bărbat se cățăără pe roată și-i smulse Serenei biciul. Cineva o trase de fustă și ea căzu din trăsură, țipând disperată, pradă mâinilor ridicate precum niște gheare. Căi o luară la goană, trăgând în urma lor trăsura goală.

Păiăria îi fu smulsă de pe cap, odată cu un smoc de păr, prin care trecea acul de pălărie. Părul i se desprinse și-i căzu peste umeri și față. Serena se apăără disperată. Nu mai avu destul aer să țipe, când îi fu smulsă de pe ea rochia neagră de văduvă. Se simți ciupită, împinsă și lovită. Unghii îi lăsară urme fierbinți pe brațe și pulpe. Bărbații o prindeau de săni și de șolduri. O împinseră prin mulțime. Serena se simți dezonorată, o durea întreg trupul, spiritul i se retrase, când auzi glasul plin de ură al bătrânului, ridicându-se împotriva femeilor adultere, care trebuiau biciuite, lovite cu pietre și aruncate la câini.

Apoi mulțimea se liniști. O puseră pe picioare, o întoarseră și o împinseră într-un cerc de bărbați, cărora le luceau ochii și le lăsa gura apă de nerăbdare. Serena se împiedică, își redobândi echilibrul și își feri săni. Rămăsese doar cu corsetul și cu juponul, pe care nu i le putură smulge, căci erau strânse bine în jurul trupului. Își scutură părul, ce-i cădea lung și negru peste umeri până la șolduri.

Apoi se auzi pocnetul unui bici. Serena înălță capul și-l văzu pe Elder Greer. Acesta stătea în cerc, puțin în fața celorlalți, iar pe chipul său se citea o expresie de nebunie și extaz dement.

-Acum e rândul tău, Serena, spuse el, sorbind-o din ochi. Acum ești la cheremul meu, ca și celelalte. Vei primi aceeași pedeapsă, dar mult mai rău va fi o lecție fără sfârșit până când vei implora milă sau moarte.

Celelalte. Exact așa trebuie să fi arătat, asta o realizează Serena abia acum, când le-a omorât și pe celelalte

femei din Myers Avenue, după ce și-a făcut poftetele cu ele, înainte să le omoare și să le mutileze. Sau au fost n. ai întâi mutilate, murind într-o baltă de sânge amestecat cu lichidele trupului acestui bărbat? Aceste gânduri însă nu mai aveau nici o însemnătate în starea de groază în care se afla Serena.

-Da, este timpul, anunță bătrânul, strângând biciul în mâini, propriul ei bici. Dacă m-ai fi luat de bărbat, nu s-ar fi întâmplat așa, dar tu ai ales calea păcatului, iar acum va trebui să plătești pentru asta. Privește-mă în ochi și recunoaște-ți soarta!

Mormonul grizonat făcu semn către doi bărbați de lângă el. Serenei îi fură duse mâinile la spate. Bătrânul ridică biciul în aer. Apoi capătul de piele al biciului săgetă aerul și o nimeri pe Serena la umăr, pocni lângă urechea ei asemeni unei explozii. Și o durere fierbinte o străbătu de la umăr până la piept. Își mușcă buzele până la sânge, dar nu scoase nici un sunet. Iar și iar biciul se ridica și se cobora asupra ei. Simți un strigăt în gât. Se trăgea și se zbătea, se apăra de bărbații ce o țineau. O ceață roșiatică i se așternu în fața ochilor și Serena îl văzu pe bătrân ridicând din nou biciul.

Unde era Consueia? În disperarea-i oarbă, Serena se gândi că spaniola ar fi avut cele mai multe motive s-o urască. Poate că nici nu venise s-o prevină, ci să o rețină. Poate că ea fusese cea care a dat-o pradă bătrânului.

Biciul pocni încă odată asemeni unei împușcături, dar Serena nu simți durerea. Se auzi un strigăt, care apoi amuți imediat. Bărbații din jurul ei începură să murmure, făcură loc unei trăsurii, ce se opri în fața lor. Zgomotul pe care-l auzise Serena nu venise de la bici, ci de la pușca din mâna lui Ward. Stătea cu un picior pe jos, iar cu celălalt se sprijinea de scara trăsurii. Consueia ținea hășurile, lângă ea se afla Pearlle într-un capot murdar, cu părul roșcat atârnându-i ciufulit pe față.

Ward își încărcă pușca și se uită pe deasupra mulțimii, înainte de a coborî de tot din trăsură.

-Spectacolul s-a terminat, spuse ei. Serena?

Bărbații îi dădură brusc drumul, de parcă i-ar fi ars la mâini. Serena se împiedică, clătănându-se spre brațul întins al lui Ward.

-Stați, mărai Elder Greer și îi ținu calea Serenei, prinzând-o de braț. Cu ce drept te amesteci tu aici?

-Cu asta, răspunse Ward și ridică arma. Chipul îi părea dăltuit, ochii îi scânteiau periculos, în timp ce privirea i se mută de la urmele roșii de pe pielea Serenei, la biciul din mâna lui Elder Greer.

-Este în mâna lui Dumnezeu, nu-ți permit să o iei cu tine!

Ward nu se sinchisi de strigătele ce însoțiră aceste vorbe.

-Din partea mea, dacă îți neapărat să mori.

Bărbații din jurul mormonului făcură un pas înapoi, ceilalți se apropiară mai tare.

Consuela luă cuvântul întrebând cu voce tare:

-Cu ce drept faceți voi asta? Cine v-a permis s-o tratați pe Serena astfel? Nu v-a făcut nimic. N-a făcut nici un rău nimănui.

-S-a făcut pe sine o văduvă bogată, asta e! Asta nu-i nimic?

Glăsuț venise de la marginea mulțimii, limpede și puternic, un semn că bătașii lui Pearlie primiseră ajutoare din oraș.

-Asta-i o minciună! strigă Consuela. Și cine ar putea cunoaște adevărul mai bine decât mine, căci eu am fost amanta soțului ei?

-Se pare că asta îți convenea de minune destrăbălatei.

-E vina ei? Asta-i destinul, nimic altceva. Doar n-ați lua la bătaie un bărbat doar pentru că are noroc la joc?

-Ce știi tu despre asta, muiere proastă?

-O grămadă, se enervă Consuela. Căci mie mi-a spus Nathan Benedict, că se teme că noul coș nu a fost bine montat. I-am zis să-l aștepte pe inginer, dar ei a fost

prea nerăbdător. Zicea c-o să-l încerce și dacă ceva e în neregulă, o să rezolve el. Și-a mai spus că nu e nici un pericol, căci siguranțele fac imposibilă o prăbușire. Dar nu s-a gândit că siguranțele ar putea să nu funcționeze.

Bărbatul care vorbise înainte privi gânditor în jur.

-Tot ce se întâmplă acum cu Serena își are rădăcina în răzbunare, continuă Consuela. Iar femeia aceasta de-aici a pus totul la cale, această nebună de la bordel, împreună cu ticălosul acesta de mormon, care mai demult a încercat s-o facă pe Serena cea de-a patra soție a lui, deși mai avea alte trei. Pentru că Serena i-a suflat lui Pearlie iubitul și a refuzat să-l ia pe nenorocitul acesta de bărbat, vor acum să se răzbune. Chiar vreți să-i ajutați? Vreți să vărsați sângele unei femei nevinovate, ajutându-i chiar pe ăștia doi? Chiar vreți să vă așezați pe aceeași treaptă cu indivizii cumpărați de Pearlie, cu cei mai de jos oameni ai orașului, oameni care și-ar vinde sufletele pentru câțiva dolari nenorociți? Și voi, cei care le-ați făcut jocul, să știți că n-o să primiți bani. Mai mult decât ați primit până acum nu o să mai obțineți!

Un strigăt sălbatic se auzi din mulțime. Chipurile celor din jurul lui Ward și al Serenei deveniră mai supărate când văzură cum alții se retrag. Înjurau și-și agitau pumnii. Doar pușca din mâna lui Ward îi mai ținea pe loc.

Consuela o prinse de umeri pe femeia de lângă ea.

-Spune-le, Pearlie. Spune-le bătăușilor tăi că n-ai să-i mai piătești. Spune-le să dispară și s-o lase pe Serena în pace.

Pearlie își înalță capul și-l fixă pe Ward, care părea să se uite prin ea. Ochii ei albaștri spălăciți erau plini de ură, când se uită la Serena. Se uită apoi la mormon, nervoasă din cauza eșecului și-și piimbă apoi privirea dementă prin mulțime.

Consuela o scutură din nou. Pearlie își umezi buzele.

-E adevărat, croncăni ea. M-am răzgândit. Nu mai există bani.

Asta era ca un fel de recunoaștere a vinei. Gloata rămase acolo, știind fiecare ce înseamnă aceasta. Nici mormonul nu mai avea acum acoperire.

-Târfa, grohăi el, privind furios spre femeia roșcată.

Ward se apropie de Elder Greer și i-o luă pe Serena. Bătrânul încercă să o rețină, dar țeava puștii i se înfipse în burtă.

-Nu te mișca din loc, îi spuse Ward mormonului și o împinse pe Serena în spatele lui. Urcă în trăsură, îi ordonă el Serenei, fără să-și ia privirea de la bătrânul mormon.

Serena urcă cu greu în trăsură. Pentru un moment Pearlîe îi stătu în drum, dar Consuela se răsti la aceasta și Serena putu trece. La sfârșit se urcă și Ward, dar nu-și luă privirea de la gloată.

În momentul următor Pearlîe se năpusti asupra lui Ward, încercând să-i smulgă arma. Ward își pierdu echilibrul și alunecă. Serena se aplecă iute și-l prinse de curea, deși Pearlîe o lovea în coaste, trăgând în continuare de pușcă.

Deodată mecanismul armei se declanșă. Ward fu aruncat înapoi, chipul lui exprimând durere. Aproape că alunecase din trăsură, în timp ce Serena tot îl mai ținea de curea.

Mulțimea începu să urle ca o haită de animale sălbatice, adunându-se în jurul trăsurii. Consuela mână cail, Ward căzu peste Serena și Pearlîe. Pearlîe începu să țipe, ducându-și mâinile tremurânde spre ochi, evitând să privească pata de sânge de pe cămașa lui Ward. Trăsura luă o curbă. Consueia mână cail mai departe. Așeză pușca între picioarele ei și o ajută pe Serena să-l tragă pe Ward mai sus.

Nu mai rămăsese timp pentru frică. Serena își introduse o mână sub cămașa lui Ward și-i simți inima. Îi bătea repede, dar regulat.

El ridică ochii spre ea și rânji.

-Să știi că n-am murit, dacă asta voiai să afli.

Apoi însă gemu de durere, când trăsura trecu peste o groapă. Pearlie încetă să țipe, dar privirea îi rămase inexpresivă. Ward se ridică, încercă să-și echilibreze greutatea. Chipul îi căpătase o tentă gri, iar printre degete îi curgea sângele din rana de la piept. În urma lor răsunau urletele sălbatice ale mulțimii. Un bărbat căscă ochii la ei, când trecură în goană pe lângă el. Un catâr începu să ragă și o luă la goană. Orașul însă era ca mort, de parcă toți se baricadaseră în casele lor în așteptarea evenimentelor.

Consuela opri între Eldorado și casa de plăceri. Pearlie coborî prima tremurând; se strădui să nu se apropie prea tare de Ward, căci se temea de el. Apoi alergă cu pași nesiguri spre ușa din spate a bordelului.

Ward coborî cu prudență. Serena și Consuela îl urmară; Ward își luă pușca cu el.

-În bordel, spuse spaniola. Va fi probabil ultimul căruia îi vor da foc și poate că avem timp să tritem după șerif.

Ward încuviință.

-Ar fi trebuit să fac asta mai demult.

-Nu era timp de explicații și poate că între timp a aflat și șeriful.

Din câțiva pași fură la ușă. Consuela deschise și Ward intră, sprijinit de Serena. O tânără femeie cobora scările. Era Cora. Când îi văzu pe cei trei, făcu ochii mari. Deschise gura să spună ceva, dar Consuela i-o luă înainte.

-Adu ceva de îmbrăcat pentru Serena. Și aprinde o lampă. De ce, mama naibii, sunt perdelele mereu trase în asemenea case? E beznă aici.

Tânăra se dezbracă de capot și îi întinse Serenei, spunând:

-Aduc lampa din camera mea.

-Da, spuse Consuela, în timp ce încuie ușa cu zăvorul. Și adu și ceva de bandajat. Trimite pe cineva

după șerif, dar pe ușa din față. Spune-i că o gloată de vurdali, încearcă să ia cu asalt bordelul lui Pearlle.

Mulțimea se apropia. Tânăra se grăbi să facă ce i s-a cerut.

Consuela trase cu ochiul prin perdeaua de la ușă.

-Sunt pe drum. Vin încoace, șopti ea.

În momentul acela auziră un suspin. Venea din colțul întunecat, de sub scară. O zăriră pe Pearlle ghemuită în colț, cu privirea înfricoșată. Sus, în capul scării, apărură Cora cu lampa. Pearlle se strâmbă, văzând lumina.

-Pleacă, spuse ea gesticulând cu mâna. Pleacă, nu te apropia de mine.

Serena se îmbrăcase cu capotul. Se uită la Consuela, luă bandajele aduse de Cora și apropie un scaun de Ward, îndemnându-l să ia loc. Dar el nu vru să se așeze, stând în continuare rezemat de tocul ușii. Chipul îi era atent, în mână ținea arma.

-Pune lampa acolo, ca Serena să-î poată bandaja pe Ward, spuse Consuela, și pe urmă ajută-mă să baricadez ușa.

Dar nu mai era vreme. Se auziră strigăte, iar ușa vibră de lovituri de pumnii. Chipul lui Consuela era ca dăltuit în piatră. Trase de Pearlle și o ridică în picioare.

-Spune-le că nu suntem aici! șopti ea printre dinți. Și că nu știi încotro am luat-o.

-Nu, te rog, nu, spuse Pearlle privind în gol.

-Ba da, spuse Consuela și o postă în fața ușii.

-Deschide și spune-le ce ți-am zis eu și fii atentă, căci altfel te împușcăm.

Pearlle se uită nesigură spre Ward. În ochi îi apărură lacrimi, buzele îi tremurau și fața i se schimonosi de durere. Ward făcu o mișcare cu arma când bătăile de afară deveniră mai insistente. Pearlle duse încet mâna spre zăvor.

Deodată figura i se transformă într-o grimasă de hidoșenie. Trase zăvorul și deschise larg ușa.

-Aici sunt! strigă ea. Veniți să-i luați!

Elder Greer fu primul care păși peste prag. Un gionț îi sfâșie haina, când bătrânul se aruncă la pământ, adăpostindu-se. Următoarea împușcătură îi alungă pe cei cinci-șase bărbați din spatele bătrânului. Ward încarcă pușca din nou și mai trase un foc înspre afară. Apoi îi făcu semn Serenei și ea închise repede ușa și trase zăvorul.

Pearlie se ghemui din nou la perete lângă scară, ochii îi priveau sălbatic și fix.

Cora se retrase cu lampa câteva scări mai sus. Flacăra tremura în lampă.

Elder Greer se ridică în capul oaselor. Fără să-i pese de pușca îndreptată spre el, se apropie de Serena.

Scoase apoi din buzunar un cuțit lung.

-Așa, spuse el cu glasul lui răgușit. Acum e rândul tău, Serena.

Serena îi privi cu groază. De când îl cunoștea, o atacase mereu, o umilise în public, aproape că o violase și-i furase tot ce posedase odinioară. O vânase și o amenințase, o blestemase, o acuzase, o insultase. Îi rupsese hainele și o expusese tratamentului dur al vandalilor, o urmărise până în văgăuna aceasta, în care mirosea a transpirație, urină și tutun stătut. Trupul o durea, căci fusese biciuită, iar întreaga nedreptate o ardea asemeni unei tăieturi cu un cuțit încins. Serena fu cuprinsă de furie, iar privirea îi deveni sălbatică.

-Cum adică e rândul meu? Ce vrei să spui, desfrânatule? Ce ți-am făcut eu, în afară de a-ți răni orgoliul?

-Ești depravarea întruchipată! tună mormonul.

-Pentru că trăiesc cu bărbatul cu care vreau să rămân, cu bărbatul pe care-l iubesc? Țsta nu-i un păcat.

Ward încremeni, dar Serena nu sesiză.

-Femeie adulteră ce ești!

-Cum aș putea să fiu așa ceva, când n-a existat niciodată o căsătorie adevărată, o căsătorie la care să fi consimțit și eu de bună voie?

-Ți-ai omorât soțul!

-Moartea lui a fost un accident. N-a murit de mână de om.

Ward inspiră adânc și gemu de durere. Serena continuă:

-Nu, tu ești criminalul, tu, desfrânatule, care ți-ai părăsit familia. Ți-ai omorât, cu sadism, soția, pe Lessie, pentru că te-a părăsit. Le-ai omorât și pe celelalte biete prostituate și le-ai murdărit trupurile cu plăcerea ta, înainte să le ucizi, înainte să le mutilezi în dorința ta nebună de răzbunare. De ce? Ce ți-au făcut femeile acelea?

-Nu... eu sunt unealta lui Dumnezeu. Femeile acelea au fost purificate în sângele mielului Domnului, așa cum stă scris, încât au apărut curate în fața Lui.

-Ești dement. Spiritul ți-e derutat și bolnav. Nu mai știi ce faci.

Fața mormonului se strâmbă într-o grimasă înfricoșătoare.

-Ești rea, șopti el. Trebuie să te ucid înainte să-i întorci pe toți împotriva mea.

-Tu ți i-ai întors singur împotriva.

Mormonul privi derutat în jur, la Consuela, Pearlle, femeia cu lampa. Afară se auzeau strigăte, bărbații păreau că vor să spargă ușa. Ward privi înspre ușă, dar când mormonul făcu un pas înainte, pușca se îndreptă din nou spre el.

Consuela se uită la Ward, apoi îl prinse pe mormon de braț.

-Dacă cumva cauți o femeie rea ... uite acolo este una, pe care o cunoști foarte bine. Tu și partenera ta, Pearlle, vă potriviți foarte bine.

Spaniola îl împinse cu putere. Elder Grer părea parcă ușurat, când se depărtă de Serena. Își strânse cuțitul în mână și privi spre Pearlle.

-Dacă tu n-ai fi fost, spuse el arătând cu degetul spre ea, acum femeia aceasta ar fi fost deja moartă. Salvarea surletului ei, dezlegarea trupului prin mine,

unirea, toate ar fi fost deja împlinite. Tu ești de vină, numai tu.

Pearlie făcu ochii mari și se dezlipi de perete.

-Vrei să mă omori ca pe celelalte, da?

Vorbise cu un fel de fascinație, de provocare, de parcă ar fi vrut ca el să o omoare, de parcă l-ar fi îndemnat să încerce.

Ochii mormonului începură să lucească.

-Târă! strigă el. Ți regreti păcatele?

-Nu! strigă Pearlie. Niciodată!

Înainte ca ceilalți să priceapă prea bine ce se petrece, Elder Greer se năpustise asupra lui Pearlie. Aceasta făcu stânga-mprejur și o rupse la fugă pe scări în sus, împingând-o pe Cora cât colo, țipând și râzând. Mormonul se repezi pe urmele ei, ciocnindu-se și el de Cora.

La această a doua coliziune, Cora își pierdu echilibrul. Lampa îi căzu din mână și petrolul se vărsă pe covorul scării. Covorul se aprinse. În două secunde flăcările ajunseră la balustrada din lemn și aerul se umplu de fum.

Cora începu să țipe și coborî repede scările spre hol.

-Foc! strigă ea, apoi se întoarse și strigă pe scări în sus. Arde, fetelor! Foc!

Un fum negru și mușcător le pătrundea în ochi, usturându-i. Ward se dezlipi de tocul ușii, cu mâna tot pe rană, și se îndreptă spre scări. Consuela încercă să-l rețină.

-Nu urca! O să ardă ca paie, am mai văzut asta și în alte orașe! Destul de des!

-Nu pot sta și privi, de parcă aș fi un simplu spectator! strigă el prin fum și alergă pe scări în sus.

Consuela se uită disperată la Serena. Se aplecară amândouă pentru a se feri de fum, ocoliră flăcările și alergară în urma lui Ward.

La etaj izbucnise panica. Femei mai mult goale decât îmbrăcate alergau încoace și încolo, salvându-și averile pe fereastră, transportând pisici, iepurași, câte un pui de câine sau întrebând somnoroase ce se întâmplă.

Camera lui Pearlie era încuiată. Înăuntru se auzeau țipete, apoi glasul liniștitor al mormonului. Ward scutură ușa, dar aceasta nu cedă. Își luă avânt și se lovi cu umărul în ușă.

Ușa abia se mișcă. Ward se clătină înapoi, cu arma în mână. Chipul îi devenise și mai pământiu, sângele îi șiroia din rană.

-Există vreo cheie de la ușa asta? o întrebă Serena pe o femeie ce trecea în fugă.

Femeia o fixă tăcută, continuându-și alergarea.

-Hai să mergem, Ward, îl imploră Consuela. Trebuie să ieșim de aici. Gândește-te la Serena, la mine, dacă de tine nu-ți pasă.

El nu-i răspunse, ci își mai luă încă odată avânt, lovind ușa odată, de două ori, de trei ori. Ușa cedă și se izbi cu zgomot de perete.

Serena își suprimă un țipăt de groază, acoperindu-și gura cu mâinile. Camera era roșie de sânge. Pereții erau mânjiți cu sânge, o dără ducea peste podea până la pat. Pe patul dantelat zăcea Pearlie cu picioarele depărtate, sângele îi picura de pe un picior. Părul îi era umed și lipicios, ochii priveau fix. Peste ea stătea grohăind Elder Greer, cu pantalonii lăsați.

-Dumnezeule, șopti Consuela și se întoarse cu spatele.

Ward căzu în genunchi. Mormonul se întoarse mărâind spre el și coborî din pat, cu cuțitul în mână. Când bărbatul grizonat, aproape gol, se află foarte aproape de el, Ward îndreptă pușca spre mormon, ochi și apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL 24

Serena cobora scările cu pași siguri, îmbrăcându-și mănușile gri. După săptămâni lungi de vreme închisă, astăzi era prima zi frumoasă. Geamul colorat de deasupra ușii strălucea în soare. Ochii Serenei erau limpezi, obrații îi erau îmbujorați, în sfârșit îi mergea mai bine. Era fericită și așa voia să și rămână. Nimic nu trebuia să-i distrugă liniștea sufletească fragilă, pe care și-o găsisese.

Purta o rochie dintr-un material roșu închis, la care asortase, drept doliu, mănuși gri închis și o pălărie neagră cu boruri late. Pe umeri își pusese pelerina cu tiv din blană de nutrie, pe care i-o dăruise Ward de Crăciun. Găsea că este un compromis drăguț, deși se îndoia că Ward va ști să aprecieze.

El o aștepta în trăsură, ținând hățurile cailor. Arăta mult mai bine acum. Își făcuseră griji mari din cauza lui, căci rana provocată de glonț dusese la o fractură de coaste, iar când Ward, la fel ca și ceilalți, fu nevoit să sară de la fereastra bordelului, pentru a se salva de foc, una dintre coaste îi perforase un plămân. Se temuseră de o aprindere de plămâni, dar, slavă Domnului, nu fusese cazul. Sub pielea bronzată Ward era încă puțin palid, dar în rest destul de vesel și sănătos.

Un zâmbet se așternu pe buzele Serenei, când își aminti de noaptea din urmă și de ceea ce se petrecuse între ei în patul mare din camera aurie. Același pat pe care-l împărțeau de patru săptămâni. Fusese opera lui Consuela, căci atunci când ei ajunseră în sfârșit acasă în acea după-amiază, fură prea oboșiți și chinuiți de dureri pentru a se gândi la asta. Doamna Egan îi condusesse spre camera Serenei, iar muncitorii, care-i aduseseră, îi așezaseră pe amândoi în același pat. Acolo zăcuseră apoi unul lângă celălalt, delirând în focul febrei, acolo își zâmbiseră și se atinseseră, dar până noaptea trecută nu se întâmplase nimic.

Serena își aminti de acea zi plină de sânge și foc. Își aminti de cele trei focuri trase drept alarmă, de funia improvizată din cearșafuri, de coborârea pe fereastră pentru a scăpa de flăcările ce mistuiau bordelul. Își aminti și de bucuria ei când îi zări pe cei câțiva mineri care o știau de când cânta în bar și care îi goniseră și pe ultimii bătăuși ai lui Pearlie. Restul evenimentelor erau învăluite în ceață, deși Serena știa că cineva recuperase caii ei, care fugiseră. Câțiva oameni puternici o transportaseră la Bristlecone, nu atât pentru a o apăra, cât pentru a împiedica furtul trăsurii, căci focul se extinsese foarte repede. Deci încerca fiecare locuitor al orașului să pună mâna pe orice animal sau vehicul, pentru a-și salva bunurile din caiea flăcărilor. Eldorado arsesse până la temelii, la fel ca o mare parte din Myers Avenue.

Ward o zări pe Serena, coborî din trăsură și o ajută să urce. Apoi se așează lângă ea, luă hățurile, îi zâmbi și pomi caii.

Serena îl studia în tăcere și se bucura. Era puternic și sigur pe el în toate privințele. Da, Serena îi datora multe lui Consuela.

Nu-i era recunoscătoare spaniolei numai pentru că-i culcase în același pat, ci și pentru avertizare și sprijin în luptă împotriva gloatei și a lui Elder Greer. Îi mai era recunoscătoare pentru faptul că rămăsese la Bristlecone și ajutase la îngrijirea lui Ward, a Serenei și a lui Sean. Dar mai ales pentru că Consuela pricepuse ce fusese căsătoria dintre ea și Nathan și că Serena n-avea nici o vină că el murise.

-La ce te gândești? Întrebă Ward într-o doară.

-La Consuela. Păcat că a trebuit să plece, dar se hotărâse deja cu mult timp în urmă.

Câteva zile după nefericitul eveniment, Serena se tot temuse că Consuela ar putea avea o naștere prematură. Dar Consuela o asigurase că strămoșii ei au fost țărani și că era nevoie de mai mult decât o hoardă de nebuni ca să distrugă sămânța din ea. Și o mai asigură că îngrijirea bolnavilor îi făcuse bine, căci astfel nu avusese timp să se gândească la Nathan sau la noua ei viață din Mexic.

Serena încercase s-o convingă să rămână, dar ea refuzase.

-Știi foarte bine ce fac. Copilul lui Nathan va crește sub un soare fierbinte. Voi găsi un bărbat care să ne iubească pe amândoi și nu mă voi mai gândi la trecut. Avem destui bani ca să trăim, iar când voi visa la Cripple Creek, va fi un vis pe care-l voi uita repede. Cu siguranță că Dumnezeu mă va ajuta.

Cu o săptămână în urmă plecase în Mexic, iar casa ei fusese predată noilor proprietari.

-De fapt ar fi trebuit ca Nathan să o ia pe Consuela de nevastă, spuse Serena.

-Nu cred că a cerut-o vreodată.

Ea îi aruncă o privire scurtă și continuă:

-Poate că ar fi făcut-o, dacă nu m-ar fi întâlnit pe mine.

-Poate că atunci nici nu i-ar fi plăcut de Consuela. După cum am înțeles eu, la ea îi atrăgea asemănarea cu tine.

-Dar noi două nu semănăm de fapt deloc, protestă Serena. Consueia are un caracter mult mai tare.

-Crezi? Întrebă el zâmbind. Eu mai degrabă aș spune că se manifestă mai puternic, dar poate că asta e doar o mască, este ceea ce vrea ea să arate lumii. Tu ești mai liniștită, dar ai o fire mai profundă și de aur.

-Ward!

Serena se uită uimită la el.

-Credeai că n-am observat asta?

La o asemenea întrebare n-avea nici un răspuns. reveni la subiectul de adineaori.

-Voiam doar să spun că Nathan poate ar mai fi fost în viață dacă nu s-ar fi căsătorit cu mine. Eu am fost de vină că el s-a grăbit atât de tare cu montarea coșului.

-Eu cred că prea îți asumi tu toată răspunderea, Serena. Sigur că voia să te ducă de-aici cât mai repede cu putință, dar în alte împrejurări ar fi fost la fel de nerăbdător. Îi plăcea să aibă mereu ce-i mai bun, indiferent dacă era vorba despre femei, cai, mine de aur sau coșuri de transport. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Serena trebui să recunoască faptul că Ward avea dreptate, deși vorbele lui îi aminteau de lucruri pe care prefera să le uite. De exemplu, încercarea lui Nathan de a o cumpăra sau de a o șantaja cu distrugerea lui Ward. Simți însă și o anumită ușurare, că nu era vina ei.

-Domnul Patterson spune că în curând se poate reîncepe lucrul la mină, dar probabil că nu-mi va folosi la nimic, dacă ceilalți patroni de mine se vor hotărî să lupte împotriva mea.

-Pentru asta vor trebui să se lupte mai întâi cu mine.

Această simplă constatare îi dădu Serenei de gândit.

-Dar nu-i problema ta, spuse ea nesigură.

-Tot ce este în legătură cu tine, este problema mea. Și-n afară de asta, cred că ai ales o cale bună. Pe de altă parte, ai putea să le explici, chiar cu lacrimi în ochi, că muncitorii n-au vrut să se urce în noul coș, acela care i-a provocat moartea soțului tău, până când nu le-ai mărit salariul.

-Știi foarte bine că am mărit salariile și în celelalte mine și că am făcut planuri pentru pensii. Iar de săptămâna viitoare voi interzice exploatarea copiilor; iar animalele vor primi fiecare lampa lui.

Ea îl prinse de braț.

-Dacă vor vedea că nu sunt eu singura țicnită, îmi va fi mai ușor.

-Eu fac toate astea pentru că așa e corect și uman, nu pentru a mă da de partea ta.

-Desigur, murmură ea.

-Nu mă crezi, dar de ce mă mir? Niciodată nu m-ai crezut.

Având în vedere tonul glasului său, Serena se întoarse spre el și spuse iute:

-Ba da, te cred.

-Câteodată, când n-ai încotro.

Serena strânse din buze.

-Și tu, bineînțeles, că ești cu totul altfel. Tu mă crezi întotdeauna, nu-i așa?

-Recunoaște că ai crezut că am avut o legătură cu moartea lui Nathan, până când Patterson ți-a explicat că este imposibil așa ceva.

-Ți-am mai spus odată că m-am înșelat. Iar tu ești încă convins că eu m-am căsătorit cu Nathan pentru bani. Și asta doar pentru că nu te-am contrazis când m-ai acuzat că mă interesează doar banii și aurul!

Serena îi dădu drumul brațului său și se așeză la capătul celălalt al banchetei.

-Nu, Serena, pe asta nu o mai cred demult.

Îi aruncă o privire în trecut și glasul său nu mai era aspru.

-Și nici nu pricep ce-i așa rău în faptul că o femeie își dorește să fie bogată? Avem același drept ca și un bărbat. Ce vină avem noi, că nu putem deveni bogate decât prin intermediul unui bărbat, când nu ne este permis să exercităm anumite profesii sau ne pun tot bărbații bețe-n roate? Trebuie să ne obișnuim cu ideea că ori rămânem sărace, ori devenim prada bărbaților, o cale de mijloc nu există!

-Am spus că nu mai cred că l-ai luat pe Nathan pentru bani.

-Ce?

Ea îi privi suspicioasă. Ochii lui scânteiau.

-Cheltuiesti banii mult prea ușor, nu cred că înseamnă prea mult pentru tine.

-Deci, acum mă consideri o risipitoare!

Își întoarse repede capul, făcând pe lezata, dar nu-și putu stăpâni un zâmbet.

-Ți-aș arăta eu chiar acum părerea mea despre tine, spuse el cu tandrețe în glas, dar nu cred că este locul potrivit.

Ajunseseră în vârful dealului de deasupra lui Cripple Creek. Orașul din crater părea negru, carbonizat, focul distrusese aproape toată partea sudică. În timp ce locuitorii din celelalte cartiere se bucurau că fusese distrusă acea parte compromițătoare a orașului, două zile mai târziu izbucnise alt incendiu, care distrusese aproape întregul oraș.

În Bristlecone fuseseră în siguranță tot timpul. E adevărat că vântul adusese cenușă peste acoperiș și că văzuseră flăcările pe cer, dar nu fuseseră în pericol. Băiatul de la grajd și vizitiul aduceau mereu vești proaste din oraș, de câte ori se întorceau de la acțiunile de

ajutorare. Rezultatul incendiilor fu mai mult de cinci mii de oameni rămași fără acoperiș deasupra capului.

Serena se îngriji de ajutoare. Dar nu reuși să rezolve mare lucru. Până la urmă trimiseră ajutoare și posesorii de mine din Colorado Springs. Aduseră corturi, păături și alimente, medicamente și lucruri de prim-ajutor. Până la miezul nopții toată lumea avu hrană și un adăpost. Odată cu valul acesta de acțiune pentru într-ajutorare se încheie și vechiul conflict dintre Cripple Creek și Colorado Springs.

Pierderile financiare fuseseră destul de mari. Cele două incendii distruseseră mai mult de optzeci la sută din oraș. Din cenușă începură să se ridice iute noi schele. Unele case erau acum deja pe terminate. Se construia clădiri masive din cărămidă, care erau mult mai rezistente decât vechile case din lemn. Chiar și Myers Avenue fu reconstruită, de data aceasta cu mai multe omamnte ca în trecut. Dar poate că focul avusese și partea lui bună. Deși adusesse cu el distrugere și suferință, acum părea că micuțul oraș prăfuit al căutătorilor de aur devenea un oraș solid și curat, în care copiii puteau crește în condiții bune.

Serena crezuse că au ieșit să vadă noile construcții. Dar când Ward trecu de oraș, îndreptându-se spre locul de minerit Victor, ea îi aruncă o privire întrebătoare. Dar Ward se prefăcu că nu observă.

Era o zi perfectă pentru o plimbare. În trăsură era cald, iar aerul era curat și proaspăt. Dealurile din jur tocmai începeau să înverzească și copacii să înmugurească. Pe drum întâlneau păsări și veverițe. Gândurile Serenei se întoarseră din nou la oraș. Câteva clădiri reușiseră să scape de foc: noua gară, spitalul, câteva case din partea de vest a orașului, chiar și Old Homestead. Casa lui Consueia și căminul de femei rămaseră de asemenea neatinse de foc.

-Îmi pare rău pentru Eldorado, spuse ea uitându-se la Ward.

-Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

-Îl vei reconstrui?

-Nu, răspuse el, clătînând hotărât din cap. Epoca asta s-a terminat.

-Mă bucură lucrul acesta.

Se terminase nu numai din punctul acesta de vedere. Consuela plecase, Nathan, Lessie, Pearlîe și Elder Greer erau morți. Dispăruseră altfel multe stafii ale trecutului. Ce aveau să facă acum?

-Te gândești câteodată să te întorci la Natchez?

-Odinioară mă gândeam des la asta, acum n-o mai fac. Pământul de-aici și aerul răcoros au și ele farmecul lor, am înțeles-o abia acum. Dar tu? Tu ai bunicii în Louisiana, sau?

-De fapt nu. Acum doi ani au declarat că nu vor să mai aibă nici o legătură cu părinții mei sau cu mine. De ce s-ar schimba situația acum? Nu, în Louisiana nu mă așteaptă nimeni.

Știa acest lucru mai demult, dar îi fusese mereu foarte greu să-l rostească. Poate că i-ar fi venit mai ușor dacă Ward ar fi făcut vreo aluzie la un viitor comun. Dar nu făcuse. Evitase acest subiect, la fel cum refuzase să discute despre moartea lui Pearlîe și a mormonului. Cadavrele lor carbonizate fuseseră îngropate la cimitir. Serena aflase că Ward trimisese flori pentru mormântul lui Pearlîe, dar, din câte știa ea, el nu trecuse până acum pe acolo. Știa că Ward nu simțise pentru Pearlîe decât milă și un fel de răspundere, dar se întreba dacă nu cumva simțea la fel și pentru ea.

O vreme își continuară drumul în tăcere. În cele din urmă Serena spuse:

-Dacă aș fi știut că mergem atât de departe, aș fi făcut niște sandvișuri.

-Nu mai avem mult, răspuse el.

Serena îl privi cu ochi întredeschiși. I se părea ei sau chiar era mai palid și mai încruntat? Voia să-l întrebe încotro mergeau, dar renunță. Cotiseră din strada

principală pe un drum lăturalnic, ce ducea spre un deal și se oprea chiar în fața lui. Ward coborî.

-De aici mergem pe jos, spuse el privind spre Serena cu ochii lui verzi.

O ajută să coboare, legă caii, apoi urcară până în vârful delușorului.

La picioarele lor se întindea un peisaj muntos și se deslușea printre el un micuț loc de minierit.

În apropierea lor se afla un morman de pământ, care amintea de mușuroiul unei cârțițe. Deasupra erau atâmate câteva scânduri strâmbe cu un nume îngălbenit scris pe ele. Aici fusese o mină, dar stânca tare din granit nu-i adusese noroc posesorului minei.

-Știi ce e asta? Întrebă Ward, arătând în direcția aceea.

-Da, o mină părăsită.

Serena se apropie de scânduri și citi: "Grotă dragonilor". Făcu ochii mari.

-Ăsta nu-i locul în care...

-Exact. Vrei să vezi?

Serena păli.

-Cred că nu.

-Dar eu ți-aș recomanda, spuse el și o împinse înainte.

Glasul îi era dur precum oțelul.

Pentru un moment Serena simți teamă. Își retrase brațul dintr-al lui, făcu un pas înapoi, și-l privi în ochi. Ceea ce văzu îi dădu curajul să se apropie de gaura întunecată.

Puțul nu era adânc, avea poate trei metri. Se putea vedea granitul de pe fund. De sus căzuseră pietre și bucăți de pământ, dar în rest nu se vedea nimic altceva. Nici o siluetă chircită, nici un leș putrezit. Nu exista nici un semn că Otto Bruin zăcuse vreodată în această groapă, pe nume "Grotă dragonilor".

Serena se întoarse repede.

-Unde e? Unde e Otto?

-Nu știu. Când m-am întors la el în seara aceea era destul de viu. I-am oferit ori să crape aici, ori să ia calul adus de mine și să plece cât mai departe de orașul acesta. A fost destul de isteț să aleagă a doua variantă.

-Deci nu l-am omorât?

-Din păcate nu.

Serena își întoarse privirea nedumerită, apoi se uită din nou la el.

-Dar mi-ai povestit foarte exact când și cum l-ai adus aici.

-Trebuie să recunosc că am inventat o poveste destul de frumoasă.

În ciuda vorbelor lui, chipul îi părea destul de întunecat.

-Dar... de ce?

-N-ai ghicit încă? Voiam să te obțin, Serena, indiferent cum. Dar tu erai căsătorită cu Nathan și eu știam că tu nu vei accepta niciodată să te întâlnești cu mine în secret, chiar dacă m-ai fi plăcut, fapt de care mă cam îndoiam pe-atunci.

-Deci m-ai șantajat cu o amenințare goală.

-Aveam senzația că merită riscul.

Vântul îi răvășea părul și îi flutura fustele, mulându-i rochia pe trup.

-M-ai lăsat să cred că aș fi o ucigașă!

-Pentru numele lui Dumnezeu, Serena, spuse el aspru. Nu mă privi astfel. Mi-aș da viața să pot repara tot răul pe care ți l-am făcut, dacă aș ști că astfel e totul bine. Dar durerea și vinovăția simțite de tine eu le-am simțit de zece ori mai tare. Fapta mea mi-a adus satisfacție fizică, dar când vedeam reproșurile din ochii tăi știam că te-am pierdut, deși tu te aflai în brațele mele.

-Cum ai putut să-mi faci una ca asta, când aveai ceva pentru mine?

-Aveam ceva pentru tine? Cu cuvintele astea nici nu se poate descrie ce simțeam eu. Te iubesc, Serena, cum aș fi putut să vreau să nu te am lângă mine?

-Dar m-ai părăsit de fiecare dată.

-Păi ce viață aș fi putut să-ți ofer eu în Eldorado? Trebuia să găsesc altceva. Prima oară am plecat la Denver, să fac rost de bani pentru mină. Când am văzut că banii aceștia i-aș fi aruncat pe fereastră, am vrut să-mi continui căutarea în munți. Din nou n-am avut noroc, dar mai târziu s-a găsit aur în mină... prea târziu însă. Și după moartea lui Nathan, a trebuit să părăsesc Bristlecone pentru că prea erai în pericol din cauza mea. Auzisem zvonuri despre planuri puse la cale de Pearl, dar nu știam nimic concret. Mă gândeam că poate renunță dacă mă întorc în Eldorado. Dar din nou m-am înșelat și aproape că era să pierd totul, să te pierd pe tine.

-La asta mai bine nu mă gândesc.

Și Ward fusese la un pas de moarte.

-Nici mie nu-mi place să-mi amintesc, în afară de momentul în care te-am auzit spunând că mă iubești. Te rog, Serena, spune-mi adevărul: ai mințit sau e adevărat?

-O, Ward, explică ea cu glas slab.

Făcu un pas nesigur înspre el și-l îmbrățișă. El o învârti în brațe și albastrul cerului se roti amețitor deasupra lor.

-Da, te iubesc cu adevărat, șopti Serena.

-Și vrei să fii soția mea, întrebă el cu glas scăzut, chiar și dacă știi că te voi urmări toată viața cu admirația mea, până când nu vei mai vrea să mai auzi asta, așa încât să nu poți face nici o mișcare fără să mă întâlnești și va trebui să împarți mereu patul cu mine și să-mi suportți atingerile?

-Eu cred că voi supraviețui cumva, răspunse ea cu ochi strălucitori.

Sărutul pe care el îl dădu era ca un fel de sigiliu. Serena îl cuprinse de după gât și își frecă obrazul de al lui.

-Putem să mergem acum acasă? murmură ea. Solul este aici prea stâncos și prea incomod.

-Solul? Întrebă el, dându-i jos pălăria pentru a o săruta mai bine. De ce solul când în Bristlecone există nenumărate paturi comode...

SFÂRȘIT

gianninajollys

JENNIFER BLAKE

Celebra autoare a romanelor Creolul, Vraja Sudului, Iasomie sălbatică, Nopti deasupra Luisianei, Blestemat la dragoste, Serenada... s-a născut la ferma bunicilor ei în apropiere de Goldona, Luisiana. La douăzeci de ani a început să scrie romane.

De atunci a publicat peste 35 de cărți și și-a câștigat un loc de prestigiu în rândurile marilor autori americani.

VALEA AURULUI

o carte cutremurătoare care ne dezvăluie viața și frământările sufletești ale frumoasei Serena, rămasă orfană la vârsta adolescenței.

După perioade de chinuri și privațiuni – într-o familie de mormoni, apoi singură, părăsiți de omul iubit, căutător de aur și vestit jucător – ajunge, la întoarcerea acestuia, la marea fericire alături de soțul și fiul ei.